

ABC-ul JUST 4 KIDS

REVISTA
CADRELOR
DIDACTICE

ISSN 2668-0459
ISSN-L 2668-0459

CUPRINS nivel preșcolar

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

1. Prof. înv. preșcolar Magadan Ana
Voința și dezvoltarea armonioasă a personalității preșcolarilor
2. Prof. înv. preșcolar Aida Sadaka
Joaca liberă – motorul învățării la vârsta mică
3. Prof. înv. preșcolar Apostol Andreea
Rolul parteneriatului familie – grădiniță
4. Prof. înv. preșcolar Caval Denisa
Teatrul – joacă, învățare și emoții pentru copii
5. Prof. înv. preșcolar Gîrbea Ana
Descoperirea pasiunilor în anii de grădiniță
6. Prof. înv. preșcolar Manolache Denisa
Importanța regulilor în viața copiilor.
7. Prof. înv. preșcolar Pantazi Cătălina
Magia Toamnei în Grădiniță: „Culorile Toamnei în Măinile Noastre”
8. Prof. înv. preșcolar Băluță Alexandrina
Cei șapte ani de acasă – Norme de comportare în societate

CUPRINS nivel preșcolar

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

9. Prof. învă. preșcolar Floroiu Mădălina

Beneficiile jocului în tăvițele cu sare sau mălai

10. Educatoare Stan Mihaela

Rolul educatorului în modelarea comportamentului moral al preșcolarului

11. Educatoare Cenușă Corina

Rolul jocurilor de cuvinte în îmbogățirea vocabularului preșcolarilor

12. Psiholog școlar Drugă Mădălina

Stimularea comunicării funcționale la copiii cu tulburări de neurodezvoltare

13. Prof. învă. preșcolar Dobrescu Andreea

Cum învățăm copiii să recunoască și să exprime emoții?

14. Prof. învă. preșcolar Mitu Amelia

Proiecte și experimente educative la grădiniță

15. Prof. învă. preșcolar Stoica Simona

Și copiii preșcolari au nevoie de spațiul lor!

16. Prof. învă. preșcolar Burduja Petruța

Prietenii mei de la grădiniță – primele legături de suflet

Voința și dezvoltarea armonioasă a personalității preșcolarilor

Prof. învă. preșcolar Magadan Ana

Voința reprezintă una dintre cele mai importante componente ale personalității unui copil și joacă un rol esențial în formarea caracterului și în dezvoltarea autonomiei. La vârsta preșcolară, copiii încep să descopere că au dorințe proprii, că pot lua decizii și că acțiunile lor au consecințe. În acest context, voința nu este doar capacitatea de a spune „da” sau „nu”, ci și abilitatea de a-și controla comportamentele, de a persevera în activități și de a învăța să facă alegeri corecte, chiar și atunci când acestea presupun efort.

Cum se manifestă voința la preșcolari

La această vârstă, voința se manifestă prin dorința copilului de a explora, de a se implica în activități și de a rezolva sarcini simple. Totodată, apar primele forme de autocontrol: copilul poate amâna satisfacția imediată, poate aștepta rândul sau poate respecta reguli simple. Este normal ca aceste abilități să fie inițial instabile și să se dezvolte treptat, cu sprijin constant din partea adulților.

Rolul părinților în dezvoltarea voinței

Părinții joacă un rol esențial în cultivarea voinței, oferind copilului experiențe potrivite vârstei și încurajându-l să-și asume responsabilități mici. Iată câteva sugestii practice:

Oferiți alegeri limitate – În loc să impuneți strict, dați copilului posibilitatea de a alege între două sau trei variante. De exemplu, „Vrei să îți pui tricoul albastru sau cel roșu?”. Astfel, copilul învață să ia decizii și să accepte responsabilitatea alegerilor sale.

Stabiliți rutine și reguli clare – Copiii se simt în siguranță atunci când știu ce urmează. Rutinele și regulile simple îi ajută să înțeleagă limitele și să-și dezvolte autocontrolul.

Încurajați perseverența și efortul – Laudă efortul, nu doar rezultatul. De exemplu, „Ai încercat să construiești turnul din cuburi și ai reușit să pui toate piesele corect!” În acest fel, copilul învață că efortul este valoros și că poate depăși obstacole.

Folosirea jocurilor educative – Activitățile care solicită planificare, răbdare și colaborare sunt ideale pentru dezvoltarea voinței. Puzzle-urile, jocurile de construcție, jocurile de rol și activitățile în echipă ajută la exersarea autocontrolului și la înțelegerea regulilor sociale.

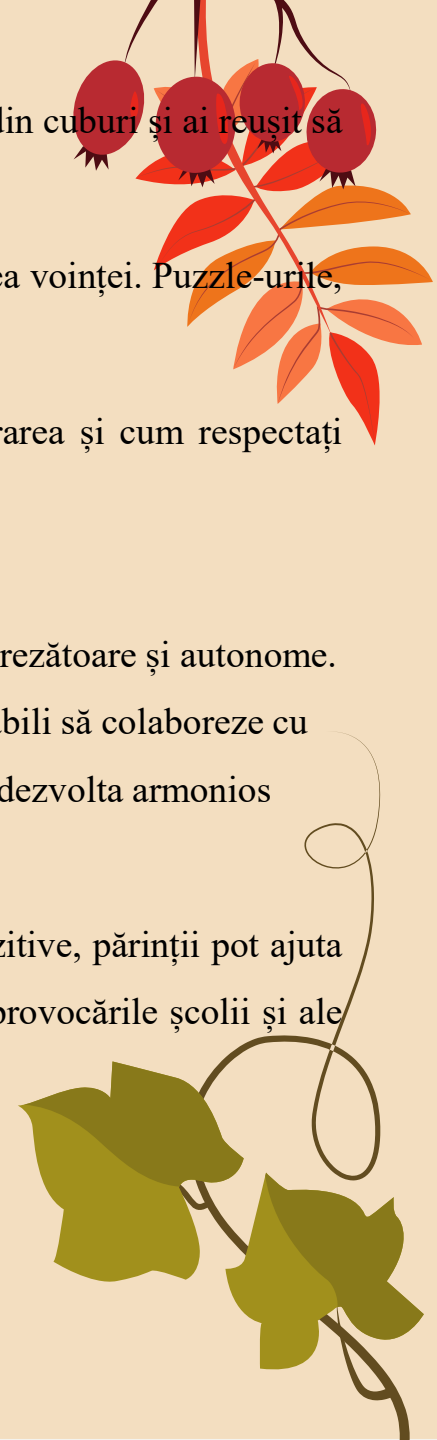
Modelarea comportamentului – Copiii învață observând adulții. Arătați-le cum luați decizii, cum gestionați frustrarea și cum respectați angajamentele. Comportamentul vostru devine un exemplu puternic de voință și autocontrol.

Voința și dezvoltarea armonioasă a personalității

Dezvoltarea voinței nu se limitează la disciplina și controlul impulsurilor. Ea contribuie la formarea unei personalități echilibrate, încrezătoare și autonome. Copiii care învață să își gestioneze dorințele, să ia decizii și să facă față frustrărilor devin mai independenți, mai empatici și mai capabili să colaboreze cu cei din jur. Prin sprijin constant și experiențe educative potrivite, părinții pot contribui la crearea unui mediu în care copilul își poate dezvolta armonios toate trăsăturile personalității.

În concluzie, cultivarea voinței la preșcolari este un proces delicat, dar esențial. Prin răbdare, încurajări și exemple pozitive, părinții pot ajuta copilul să descopere resursele interioare, să devină autonom și să își construiască o personalitate armonioasă, pregătindu-l pentru provocările școlii și ale vieții.

Bibliografie

1. Crețu, C. (2009). *Psihologia vârștelor. Particularitățile dezvoltării psihice la copil și adolescent*. Iași: Editura Polirom.
 2. Golu, F., & Verza, E. (1998). *Psihologia copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
 3. Piaget, J. (1972). *Psihologia copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
-

Joaca liberă – motorul învățării la vârsta mică

Prof. învă. preșcolar Aida Sadaka

Jocul liber este cea mai naturală formă de a experimenta viața pentru copii. Jocul liber întărește creativitatea, empatia și gândirea critică a copiilor.

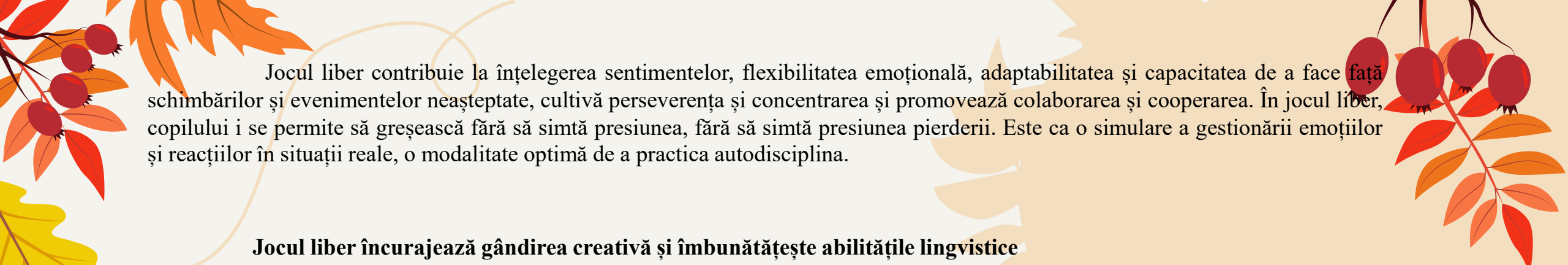
La prima vedere, nu acordăm prea multă importanță jocului. Adesea este asociat doar cu distracția. Însă studiile confirmă că joaca este învățare, iar copiii învață jucându-se.. Joaca sau jocul se manifestă sub multe forme. Prima și poate cea mai importantă este jocul independent, în care copiii se joacă singuri, spun povești, își folosesc marionetele sau animalele de pluș preferate, rezolvă puzzle-uri sau construiesc cu cuburi. O altă componentă a jocului liber este jocul social, în care copiii se joacă între ei sau cu adulții. O alternativă la jocul liber este jocul ghidat, în care copiii se joacă într-un context stabilit de adulți, iar un exemplu excelent este o piesă de teatru educativă.

Beneficiile jocului liber:

Jocul liber stimulează dezvoltarea timpurie a creierului și îmbunătățește inteligența

Încă de la o vârstă fragedă, copiii interacționează cu lumea din jurul lor prin joc. Majoritatea cercetătorilor și teoreticienilor timpurii susțin că jocul este în centrul dezvoltării copilului. Creierul bebelușilor are o abundență de conexiuni între neuroni, numite sinapse. Crearea a cât mai multor sinapse posibil permite ca cunoștințele acumulate în primii ani de viață să fie o bază pentru dezvoltarea cognitivă. Dacă experiența jocului lipsește, se vor crea semnificativ mai puține sinapse.

Jocul și utilizarea jucăriilor sunt mai benefice pentru zona creierului asociată cu procesarea cognitivă superioară (cortexul cerebral) decât pentru alte părți ale creierului. Jocul liber îmbunătățește abilitățile sociale și empatia și promovează controlul impulsurilor și reglarea emoțiilor. Atunci când interacționează cu alți copii, copilul învață cum să își comunice ideile, scopul jocului și cum să lucreze împreună pentru a atinge un obiectiv comun. Copiii exersează reacții, comportamente și emoții pe care le vor întâlni ulterior în viața reală și pe care vor ști cum să le gestioneze cu succes. Este important să le însușim copiilor dorința și interesul pentru explorare și descoperire încă de la o vârstă fragedă. Ei creează o lume accesibilă la îndemână, asupra căreia au control și pot exersa scenarii pe care își imaginează că le-ar putea experimenta ca viitori adulți.

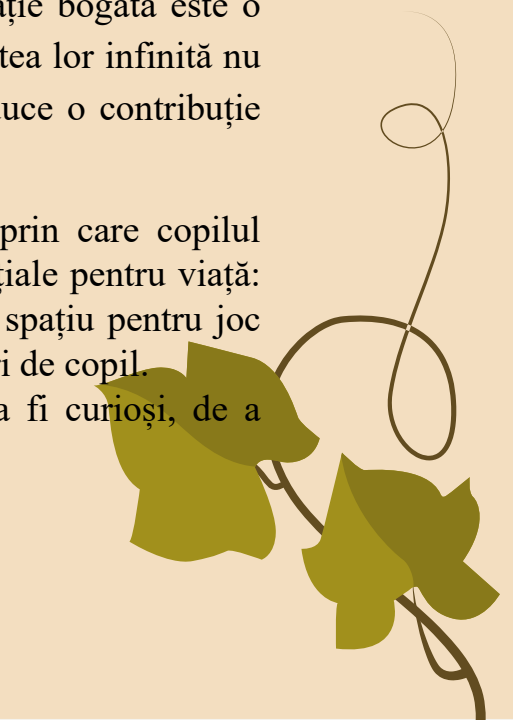
Jocul liber contribuie la înțelegerea sentimentelor, flexibilitatea emoțională, adaptabilitatea și capacitatea de a face față schimbărilor și evenimentelor neașteptate, cultivă perseverența și concentrarea și promovează colaborarea și cooperarea. În jocul liber, copilului i se permite să greșască fără să simtă presiunea, fără să simtă presiunea pierderii. Este ca o simulare a gestionării emoțiilor și reacțiilor în situații reale, o modalitate optimă de a practica autodisciplina.

Jocul liber încurajează gândirea creativă și îmbunătățește abilitățile lingvistice

Fluxul creativității capătă proporții uriașe în jocul liber. Copiii își imaginează, interpretează, fac predicții, își exprimă gândurile în cuvinte și imagini și poate chiar în acțiuni care depășesc experiența jocului în sine. Creativitatea astfel generată le sporește capacitatea de a gândi, de a simți și de a se angaja în comunicări complexe cu ceilalți. Creierul lor se dezvoltă în fața provocărilor.

Imaginația îi ajută pe copii să inventeze modalități noi și diferite de a gestiona diferite situații. O imaginație bogată este o dovadă a unui intelect bine antrenat, așa că nu ar trebui să le limităm experiența jocului și să ne dăm seama că creativitatea lor infinită nu va fi întotdeauna prezentă și este responsabilitatea noastră să le acordăm timpul prețios de care au nevoie pentru a aduce o contribuție sănătoasă la gândirea liberă.

În concluzie, joaca liberă este mult mai mult decât o simplă activitate plăcută — este modul natural prin care copilul descoperă lumea, se dezvoltă și învață să se înțeleagă pe sine și pe ceilalți. Prin joacă, cei mici exersează abilități esențiale pentru viață: comunicarea, empatia, cooperarea, gândirea critică și creativitatea. De aceea, este important să le oferim zilnic timp și spațiu pentru joc liber, fără constrângeri, fără reguli impuse, dar cu sprijinul discret al adultului care observă, încurajează și se bucură alături de copil. Într-o lume tot mai grăbită, joaca liberă rămâne cel mai prețios dar pe care îl putem oferi copiilor – libertatea de a fi curioși, de a experimenta și de a învăța cu bucurie.

Rolul parteneriatului familie – grădiniță

Prof. învă. preșcolar Apostol Andreea

Educația copilului preșcolar reprezintă un proces complex care implică nu doar instituția de învățământ, ci și familia – primul și cel mai important mediu de formare a personalității copilului. Grădinița și familia au scopuri comune: dezvoltarea armonioasă a copilului, formarea deprinderilor de viață, cultivarea valorilor morale și stimularea curiozității cognitive.

Parteneriatul familie–grădiniță nu este doar o formalitate, ci o relație vie, bazată pe încredere, respect reciproc și colaborare continuă. Această colaborare contribuie la crearea unei comunități educaționale în care copilul se simte sprijinit, înțeles și valorizat.

Familia are un rol esențial în modelarea atitudinilor, comportamentelor și valorilor copilului, iar grădinița completează acest demers prin activități educative organizate și prin oferirea unui mediu social de învățare. Un parteneriat autentic între educatoare și părinți asigură: continuitate în educație – copilul primește mesaje coerente acasă și la grădiniță, susținere emoțională și adaptare ușoară – copilul percepe unitatea de viziune dintre cele două medii, creșterea încrederii părinților în instituția de învățământ, implicarea activă a familiei în procesul educativ, ceea ce duce la rezultate mai bune în dezvoltarea copilului.

Forme de colaborare între familie și grădiniță

Colaborarea dintre cele două medii educaționale se poate realiza prin multiple modalități, care încurajează comunicarea, participarea și implicarea activă a părinților. Activități educative și recreative comune : atelierele de creație, serbările, festivalurile sau proiectele tematice oferă contexte ideale pentru ca părinții să participe efectiv la viața grădiniței.

Exemple de activități:

- Ateliere de creație „Părinți și copii”, unde se confecționează decorațiuni, felicitări sau obiecte artizanale;
- Festivaluri de toamnă / primăvară, unde părinții contribuie cu produse tradiționale, costume, decorațiuni;
- Zile tematice („Ziua mamei”, „Ziua tatălui”, „1 Iunie”), care implică momente artistice și jocuri comune;
- Campanii umanitare sau ecologice, în care părinții și copiii colaborează pentru un scop comun (plantări de copaci, colectare de deșeuri reciclabile, donații).

Proiectele tematice oferă prilejul de a implica părinții ca resursă educațională: un părinte poate prezenta profesia sa, poate aduce materiale pentru un atelier sau poate povesti despre tradițiile familiei. Astfel, copilul percepe legătura dintre educația formală și cea nonformală, iar grădinița devine un spațiu deschis și prietenos.

Întâlnirile periodice, ședințele tematice sau sesiunile de informare pe teme educaționale (disciplină pozitivă, dezvoltare emoțională, nutriție, siguranță online etc.) consolidează relația familie–cadru didactic și oferă părinților sprijin în rolul lor educativ.

Beneficiile parteneriatului pentru copil, familie și grădiniță

Pentru copil: se dezvoltă sentimentul de apartenență, stima de sine, curajul de a se exprima și încrederea în sine. Copilul observă armonia dintre mediul de acasă și cel școlar, ceea ce îi oferă stabilitate emoțională.

Pentru familie: părinții înțeleg mai bine nevoile și ritmul de dezvoltare al copilului, dobândesc competențe educaționale și se simt implicați în progresul acestuia.

Pentru grădiniță: se creează un climat pozitiv, de sprijin reciproc, iar educatoarea devine nu doar un formator, ci și un partener al familiei. Activitățile comune sporesc prestigiul instituției și consolidează comunitatea educațională.

Parteneriatul dintre familie și grădiniță este fundamentul unei educații de calitate. Colaborarea prin activități comune – ateliere, festivaluri, proiecte tematice – consolidează legăturile afective dintre copil, părinți și cadrele didactice, contribuind la o dezvoltare armonioasă și echilibrată. Succesul educației timpurii depinde în mare măsură de această relație de încredere, cooperare și implicare, în care fiecare actor – educator, părinte, copil – are un rol activ și valoros.

Bibliografie orientativă

1. Cerghit, I. (2006). Metode de învățământ. București: Editura Didactică și Pedagogică.
 2. Cucoș, C. (2009). Pedagogie. Iași: Polirom.
 3. Ionescu, M., Radu, I. (2015). Didactica modernă. București: D.P.P.D.
 4. Ministerul Educației (2019). Curriculum pentru educație timpurie. București: MEC.
-

Teatrul – joacă, învățare și emoții pentru copii

Prof. învă. preșcolar Caval Denisa

Teatrul este o activitate minunată pentru copiii de grădiniță. Prin jocuri de rol, scenete și povești dramatizate, cei mici descoperă lumea într-un mod distractiv și educativ. Activitățile teatrale nu sunt doar o formă de joacă, ci și un instrument puternic pentru dezvoltarea lor fizică, emoțională, socială și cognitivă.

Imaginația și creativitatea în teatru

Copiii au o imaginație extraordinară, iar teatrul le oferă oportunitatea de a o folosi la maximum. Când interpretează un personaj sau creează o poveste, ei inventează lumi noi, gândesc soluții pentru problemele personajelor și își dezvoltă creativitatea. De exemplu, într-o scenetă despre o aventură în pădure, un copil poate fi un urs curajos, altul o pasăre veselă, iar altul un copac care ascultă toate poveștile. Jocul teatral permite combinarea gândirii logice cu imaginația, ceea ce ajută la dezvoltarea inteligenței și a capacității de rezolvare a problemelor.

Dezvoltarea emoțională

Teatrul este un instrument excelent pentru educația emoțională. Copiii trăiesc emoțiile personajelor și învață să le recunoască și să le exprime. Ei învață să simtă bucurie, tristețe, curaj sau frică și să înțeleagă că aceste emoții fac parte din viață. Această experiență ajută la dezvoltarea empatiei – copiii învață să înțeleagă sentimentele colegilor și să reacționeze cu grijă și respect. De asemenea, ei învață să gestioneze emoțiile lor, să-și exprime dorințele și frustrările într-un mod constructiv și să se bucure de reușitele lor.

Dezvoltarea limbajului și a comunicării

Teatrul contribuie la îmbogățirea vocabularului și la dezvoltarea limbajului. Prin repetarea replicilor și a poeziilor, copiii învață cuvinte noi, își corectează pronunția și descoperă plăcerea de a se exprima.

Mai mult, teatrul îi învață să asculte activ. Într-un joc de rol, copiii trebuie să fie atenți la replicile colegilor, să răspundă la timp și să se adapteze la ceea ce se întâmplă pe scenă. Acest lucru le dezvoltă capacitatea de concentrare, atenția și abilitățile sociale.

Colaborarea și prietenia

Participarea la activități teatrale ajută copiii să lucreze împreună. Ei învață să respecte rândul, să coopereze, să se ajute reciproc și să împartă idei. Spectacolele și scenetele le arată că munca în echipă este importantă și că fiecare contribuție contează.

Dezvoltarea stimei de sine și a curajului

Jucând în fața colegilor sau a părinților, copiii învață să fie curajoși. Fiecare poezie spusă sau scenetă interpretată le întărește încrederea în propriile abilități. Aplauzele și aprecierea celor din jur îi fac să se simtă mândri și să dorească să încerce lucruri noi.

Această experiență îi ajută să depășească timiditatea și să devină mai siguri pe ei, pregătiți pentru activități viitoare atât în școală, cât și în viața de zi cu zi.

Teatrul este și un mod distractiv de a învăța despre valori morale și sociale: bunătate, respect, prietenie, curaj, răbdare.

Concluzie

Teatrul nu este doar o joacă, ci o activitate complexă care contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor. Prin jocul teatral, preșcolarii își dezvoltă imaginația, limbajul, empatia, stima de sine și spiritul de echipă. Fiecare scenetă sau spectacol devine un moment de bucurie, de descoperire și de creștere pentru copii.

Prin teatru, lumea devine mai frumoasă și mai colorată, iar fiecare copil își găsește locul în povestea sa.

Descoperirea pasiunilor în anii de grădiniță

Prof. înv. preșcolar Gîrbea Ana

Perioada grădiniței este una dintre cele mai frumoase etape din viața unui copil. Este momentul în care curiozitatea naturală, energia debordantă și imaginația fără limite se împletesc armonios într-un mediu creat să încurajeze explorarea și exprimarea liberă. În acest cadru prietenos și stimulativ, copiii încep să își descopere, pas cu pas, pasiunile care le pot modela viitorul.

Pasiunile copiilor nu apar peste noapte, ci se nasc din joc, experiențe variate și interacțiuni autentice. Un copil care petrece timp pictând cu degetele, jucându-se cu plastilina sau desenând liber poate dezvolta o înclinație spre artă. Altul, fascinat de construcții sau de cum funcționează lucrurile, ar putea arăta un interes crescut pentru știință sau inginerie. Grădinița devine astfel terenul fertil în care fiecare copil este încurajat să încerce, să greșească, să învețe și să se bucure de fiecare descoperire.

Rolul educatorilor este esențial în acest proces. Prin activități diverse – de la ateliere de creație și jocuri de rol, la muzică, dans sau mișcare în aer liber – copiii au ocazia să se exprime în moduri diferite și să își dea seama ce le place cu adevărat. Observațiile atente ale cadrelor didactice și sprijinul oferit în momentele-cheie pot face diferența în recunoașterea și susținerea unei pasiuni aflate la început de drum. Totodată, colaborarea cu familia este foarte importantă. Atunci când părinții și educatorii lucrează împreună, copiii se simt susținuți și capabili să exploreze fără frică. Fiecare întrebare pusă, fiecare desen expus cu mândrie sau fiecare moment de entuziasm în timpul unei activități preferate poate fi un indiciu valoros despre direcția în care se conturează o pasiune.

În concluzie, grădinița nu este doar locul în care copiii învață litere și cifre, ci mai ales spațiul magic în care se pun bazele visurilor lor. Oferindu-le timp, libertate și încurajare, contribuim la descoperirea a ceea ce îi face fericiți – iar aceasta este, fără îndoială, cea mai frumoasă lecție.

Importanța regulilor în viața copiilor

Prof. învă. preșcolar Manolache Denisa

Regulile clare joacă un rol esențial în dezvoltarea sănătoasă a copiilor, atât din punct de vedere emoțional, cât și social. Acestea oferă un cadru stabil și previzibil în care copilul învață să distingă între ceea ce este acceptabil și ceea ce nu este, contribuind la formarea unui comportament echilibrat și responsabil.

Copiii au nevoie de limite clare pentru a se simți în siguranță. Deși la prima vedere pot părea restrictive, regulile oferă un sentiment de ordine și control asupra lumii înconjurătoare. În lipsa acestora, copilul poate deveni confuz sau anxios, neștiind ce așteptări au adulții din jurul său sau cum să reacționeze în diferite situații.

Mai mult, regulile contribuie la dezvoltarea simțului responsabilității și al respectului față de ceilalți. Prin reguli, copiii învață despre consecințele acțiunilor lor, despre respectarea spațiului personal al altora, despre cooperare și despre importanța respectării promisiunilor. Aceste lecții sunt fundamentale pentru o integrare armonioasă în societate.

Este important însă ca regulile să fie adaptate vârstei copilului, formulate clar și explicate pe înțelesul său. De asemenea, consecvența în aplicarea regulilor este cheia eficienței acestora. Dacă adulții transmit mesaje contradictorii sau nu respectă propriile reguli, copilul poate deveni nesigur și tentat să le încalce.

În concluzie, regulile clare nu sunt doar un instrument de disciplină, ci un element esențial în formarea caracterului copilului. Ele oferă direcție, sprijin și siguranță, pregătindu-l pentru viață și pentru relații sănătoase cu cei din jur. Educația fără reguli este ca o construcție fără fundație – instabilă și vulnerabilă în fața provocărilor.

Magia Toamnei în Grădiniță: „Culorile Toamnei în Măinile Noastre”

Prof. învă. preșcolar Pantazi Cătălina

Toamna este un anotimp bogat în culori, miresme și emoții, un prilej minunat pentru a stimula curiozitatea, imaginația și sensibilitatea copiilor. Prin intermediul activităților de creație, copiii nu doar că își dezvoltă motricitatea fină, ci și capacitatea de a observa și aprecia frumusețea naturii. Activitatea „Culorile Toamnei în Măinile Noastre” își propune să aducă în sala de grupă magia toamnei, transformând frunzele, ghindele, conurile și ramurile uscate în adevărate opere de artă.

Scopul activității

Dezvoltarea spiritului de observație, a creativității și a abilităților practice prin realizarea unei lucrări plastice inspirate din natură, folosind materiale specifice toamnei.

Obiective

- Să identifice elemente specifice toamnei (culori, fructe, frunze, semințe etc.);
- Să selecteze și să manipuleze materiale naturale;
- Să manifeste interes pentru activități de creație artistică;
- Să lucreze în echipă și să-și exprime ideile în mod personal.

Obiective operaționale:

- Copiii vor recunoaște culorile toamnei și le vor asocia cu elemente din natură;
- Vor utiliza materiale naturale (frunze, conuri, ghinde) pentru a realiza un colaj;
- Vor comunica despre lucrarea realizată, exprimându-și emoțiile și preferințele.

Materiale folosite

- Frunze uscate de diferite culori și forme
- Ghinde, conuri, castane, sâmburi, semințe
- Carton colorat, lipici, foarfecă
- Tempera, pensule, bureți
- Muzică de fundal cu tematică de toamnă (ex.: „Valsul frunzelor”)

Desfășurarea activității

Activitatea debutează cu o povestioară scurtă: „Frunza care nu voia să cadă”. Educatoarea citește povestea, iar copiii sunt invitați să observe imagini cu frunze, păduri și livezi. Se discută despre schimbările din natură, despre culorile toamnei și despre emoțiile pe care anotimpul le trezește. Educatoarea prezintă o colecție de materiale naturale adunate din parc: frunze, ghinde, conuri, crenguțe. Copiii le explorează, le miros, le ating, observă culorile și formele. Se poartă o discuție despre rolul fiecărui element în natură. Copiii sunt invitați să creeze o lucrare de grup intitulată „Copacul Toamnei”. Pe un carton mare, se trasează trunchiul unui copac. Fiecare copil contribuie lipind frunze, ghinde, semințe și mici elemente decorative. În timp ce lucrează, educatoarea îi încurajează să descrie ceea ce fac și să-și exprime bucuria. După finalizarea lucrării, copiii se așază în semicerc și admiră rezultatul comun. Se ascultă muzică liniștitoare, iar fiecare copil spune o propoziție despre toamnă, folosind expresii proprii („Toamna miroase a mere coapte”, „Frunzele dansează în vânt”). Educatoarea apreciază implicarea, originalitatea și colaborarea dintre copii. Se încurajează exprimarea liberă și se oferă „frunzulițe de aur” (etichete simbolice) pentru fiecare participant. Lucrarea este expusă la „Colțul Toamnei” din sala de grupă. Activitatea a permis copiilor să exploreze mediul înconjurător prin joc și creație, stimulându-le simțurile, atenția, imaginația și capacitatea de cooperare. Prin contactul direct cu materialele naturale, preșcolarii au învățat să aprecieze frumusețea toamnei și să o transforme în artă. Această experiență contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității copilului, cultivând dragostea pentru natură și frumos.

Bibliografie

1. Ministerul Educației – Curriculum pentru învățământul preșcolar (2020).
 2. M. Golu, C. Verza, E. Zlate – Psihologia copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2019.
 3. I. Gherguț – Metode active de învățare la vârsta preșcolară, Editura Polirom, Iași, 2018.
 4. S. Stan – Educația prin artă în grădiniță, Editura Universitară, București, 2021.
 5. Revista „Învățământul Preșcolar” – articole tematice despre activități artistico-plastice (numerele 3–4, 2022).
-

Cei șapte ani de acasă – Norme de comportare în societate

Prof. învăț. preșcolar Băluță Alexandrina

Expresia „cei șapte ani de acasă” se referă la educația informală, bazată pe valorile, bunele maniere și caracterul format în primii ani de viață de către familie, educația parentală din primii ani formează baza pentru comportamentul și caracterul adultului.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la imitație și învățare, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii ani, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate, un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur.

Familia prin educație influențează asupra copiilor atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de familie, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Timpul petrecut acasă, în familie, activitățile care se desfășoară împreună cu părinții consolidează anumite deprinderi și abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În cadrul familiei copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor și al comparațiilor, să își însușească modele la care se poate referi în devenirea lui ca adult.

Educație familială are un rol esențial, copiii învață ce este corect și ce nu este corect, prin exemplul părinților și prin interacțiunile din familie.

Formarea caracterului- Perioada primilor ani de viață este crucială pentru modelarea personalității copilului și dezvoltarea valorilor precum bunătatea, respectul și onestitatea.

Lecțiile primite acasă, de la bunele maniere și bunul simț, până la responsabilitate, influențează profund modul în care copilul se va integra în societate.

Respectul contribuie la formarea relațiilor sănătoase, implicarea în treburile casnice de la vârste fragede învață pe copii să aibă grijă de lucrurile lor și despre importanța responsabilității

Primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt valorile și principiile pe care le va urma în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

„Cei 7 ani de acasă” este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Bibliografie:

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

www.didactic.ro

Beneficiile jocului în tăvițele cu sare sau mălai

Prof. învă. preșcolar Floroiu Mădălina

Dezvoltarea copilului prin activități senzoriale simple și creative

Într-o lume tot mai digitalizată, în care copiii sunt adesea atrași de ecrane și jocuri virtuale, activitățile simple, naturale și tactile capătă o valoare deosebită. Jocul în tăvițele cu sare sau mălai, aparent banal, reprezintă o experiență senzorială complexă, care contribuie la dezvoltarea globală a copilului preșcolar — de la motricitate fină și concentrare, până la exprimare emoțională și calm interior.

Explorarea prin simțuri – prima cale către învățare

Copilul mic învață prin simțuri. Fiecare atingere, fiecare textură descoperită îl ajută să înțeleagă lumea din jur. Când copilul scufundă degetele în tăvița cu sare sau mălai, se produce o adevărată „ploaie de stimuli” tactili: granulele fine îi masează degetele, iar senzația moale, curgătoare îi oferă plăcere și relaxare.

Prin astfel de activități, copilul își dezvoltă percepția senzorială, învață să diferențieze senzațiile, să le tolereze și să le asocieze cu stări de bine.

Motricitatea fină – primul pas spre scris

Manipularea sării sau a mălaiului solicită mișcări fine ale degetelor și ale mâinii, exact acelea implicate mai târziu în scris. Când copilul „desenează” linii, forme sau litere în tăviță, el exersează coordonarea ochi-mână și tonusul muscular necesar pentru activitățile grafice. De asemenea, jocul senzorial în tăvițe ajută la dezvoltarea motricității fine, a atenției la detalii și la creșterea independenței în activitățile practice (îmbrăcat, mâncat, decupat etc.).

Creativitate și imaginație fără limite

O tăviță cu sare sau mălai devine o lume întreagă: un deșert pentru mașinuțe, o plajă pentru figurine, un spațiu în care se pot desena litere, cifre sau simboluri. Copiii pot adăuga bețișoare, scoici, nasturi, pietricele colorate — fiecare element îmbogățind scenariul de joacă. Această libertate stimulează imaginația, spontaneitatea și capacitatea de exprimare personală. Jocul senzorial este un teren fertil pentru gândirea creativă, dar și pentru comunicarea verbală, întrucât copiii povestesc cu plăcere ceea ce „se întâmplă” în universul lor de joacă.

Reglare emoțională și stare de bine

Sarea și mălaiul nu sunt doar materiale de explorare, ci adevărate instrumente de calmare. Textura lor fină și mișcările repetitive de scurgere, netezire sau desenare au un efect terapeutic, contribuind la reglarea emoțiilor și reducerea anxietății. Multe cadre didactice observă cum copiii agitați se liniștesc treptat în timpul acestor activități, reușind să se concentreze mai bine și să colaboreze armonios cu ceilalți.

Integrarea jocului senzorial în activitățile de grădiniță

Tăvițele cu sare sau mălai pot fi folosite în numeroase contexte educaționale:

- La activități de pre-scriere, pentru trasarea formelor grafice;
- La activități de matematică, pentru modelarea cifrelor și a semnelor;
- În cadrul temelor despre natură, pentru jocuri de sortare sau explorare tactilă;
- În colțul de relaxare, ca exercițiu de liniștire și autocontrol.

Activitatea poate fi adaptată ușor: se pot adăuga mirodenii (scorțișoară, vanilie) pentru stimularea olfactivă, coloranți alimentari pentru explorarea vizuală sau obiecte mici pentru exerciții de căutare („vânătoare de comori”).

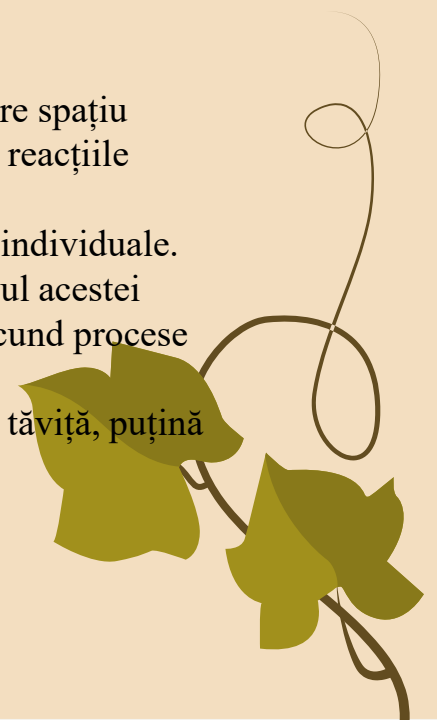
Rolul adultului – ghid și observator atent

Educatorul are un rol esențial: acela de a ghida explorarea, fără a o controla excesiv. Este important ca adulții să ofere spațiu copilului pentru descoperire, să pună întrebări deschise („Ce simți?”, „Ce ai putea desena acum?”) și să observe cu atenție reacțiile emoționale ale fiecărui copil.

Astfel, jocul senzorial devine nu doar o activitate plăcută, ci și un instrument de cunoaștere și evaluare a dezvoltării individuale.

Jocul în tăvițele cu sare sau mălai este o activitate simplă, accesibilă și plină de valoare educațională. Prin intermediul acestei experiențe, copilul explorează, creează, se relaxează și se dezvoltă armonios. În spatele unei activități aparent ludice se ascund procese complexe de învățare, care pun bazele deprinderilor viitoare.

Așadar, uneori, nu este nevoie de materiale sofisticate pentru a stimula mintea și inima copilului — este suficientă o tăviță, puțină sare și multă bucurie de a descoperi lumea cu propriile mâini.

Rolul educatorului în modelarea comportamentului moral al preșcolarului

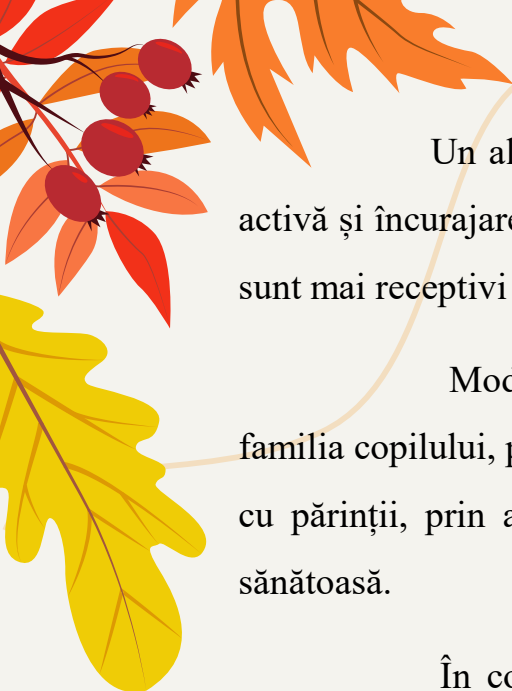
Educatoare Stan Mihaela

Perioada preșcolară este una dintre cele mai importante etape în dezvoltarea copilului, fiind momentul în care se pun bazele personalității și ale comportamentului moral. În acest context, educatorul joacă un rol esențial, fiind nu doar un transmițător de cunoștințe, ci și un model de comportament, un ghid și un sprijin emoțional.

Educația morală vizează dezvoltarea capacității copilului de a discerne între bine și rău, de a manifesta comportamente prosociale, precum empatia, respectul, corectitudinea și responsabilitatea. La vârsta preșcolară, copiii sunt într-un proces intens de formare a valorilor, iar exemplele concrete din jurul lor au o influență profundă. Tocmai de aceea, educatorul are datoria de a crea un climat educațional pozitiv, în care valorile morale să fie trăite, nu doar enunțate.

Copiii învață cel mai eficient prin imitare. În grădiniță, educatorul este figura de autoritate și modelul pe care copiii îl urmează. Modul în care acesta se comportă cu copiii, cu colegii, dar și cu părinții, influențează percepțiile și comportamentele preșcolarilor. Un educator care dă dovadă de răbdare, corectitudine, onestitate și empatie va stimula dezvoltarea acestor trăsături și în rândul copiilor.

Educatorul poate integra elemente de educație morală în toate activitățile desfășurate la grădiniță. Poveștile și basmele, jocurile de rol, activitățile artistico-plastice și cele practice oferă multiple ocazii de a discuta despre valori morale și de a exersa comportamente etice. Spre exemplu, prin povestiri precum „Cei trei purceluși” sau „Albă ca Zăpada”, copiii pot învăța despre consecințele minciunii, importanța muncii sau valoarea prieteniei.

Un alt aspect esențial este modul în care educatorul comunică cu copilul. O comunicare bazată pe respect, ascultare activă și încurajare dezvoltă încrederea și sprijină formarea unei atitudini morale pozitive. Când copiii se simt valorizați și înțeleși, sunt mai receptivi la reguli și la mesajele morale transmise.

Modelarea comportamentului moral nu este exclusiv responsabilitatea grădiniței. Educatorul trebuie să colaboreze cu familia copilului, pentru a asigura coerență între valorile promovate acasă și cele din instituția de învățământ. Prin discuții periodice cu părinții, prin ateliere sau recomandări, educatorul poate susține eforturile familiei de a crește copii cu o conduită morală sănătoasă.

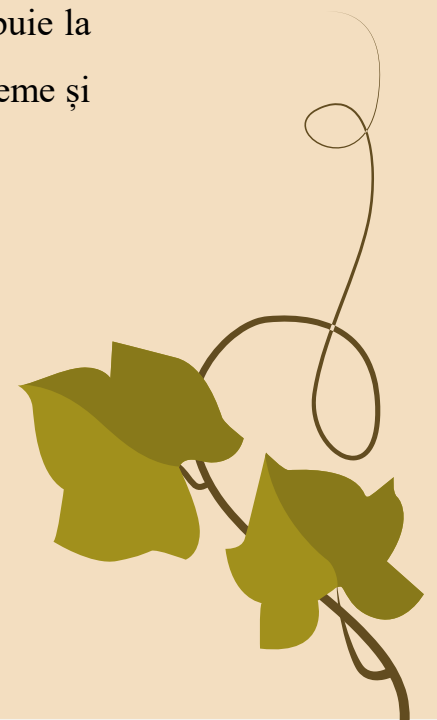
În concluzie, rolul educatorului în formarea comportamentului moral al preșcolarului este complex și deosebit de important. Prin exemplul personal, prin activitățile educative și prin relațiile construite cu copiii și părinții, educatorul contribuie la formarea unor viitori cetățeni empatici, responsabili și echilibrați moral. Investiția în formarea morală a copilului începe devreme și este, fără îndoială, una dintre cele mai valoroase investiții pentru societate.

Bibliografie:

Cucoș, C. (2008). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.

Golu, F. (2002). *Fundamentele psihologiei*. București: Editura Fundației România de Măine.

Mitrofan, I., & Zăgrean, M. (2001). *Psihologia vârstelor*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Rolul jocurilor de cuvinte în îmbogățirea vocabularului preșcolarilor

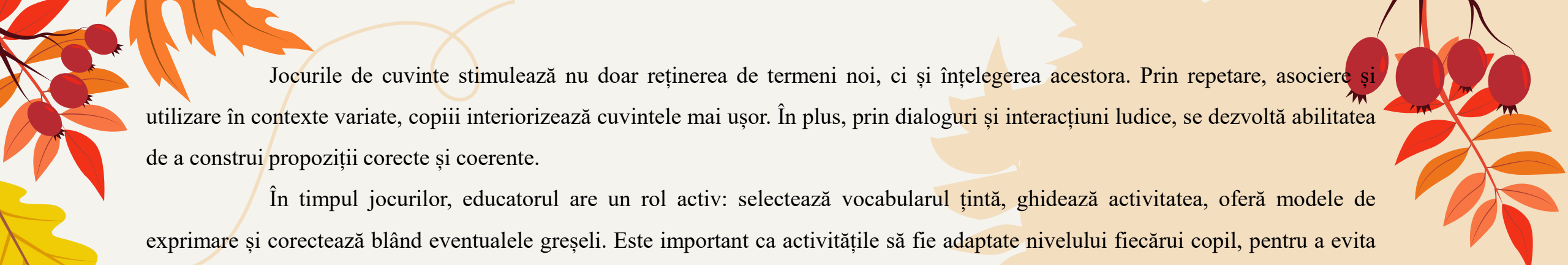
Educatoare Cenușă Corina

Dezvoltarea vocabularului este un obiectiv esențial în educația timpurie, întrucât limbajul reprezintă nu doar un mijloc de comunicare, ci și baza gândirii și a formării identității copilului. În grădiniță, această dezvoltare se realizează printr-o varietate de metode, însă una dintre cele mai eficiente și atractive pentru copii este utilizarea jocurilor de cuvinte. Acestea nu doar că stimulează interesul pentru limbaj, dar contribuie activ la îmbogățirea vocabularului într-un mod plăcut și natural.

Copiii preșcolari învață predominant prin joc. În această etapă, gândirea este intuitivă, iar limbajul se află într-o dezvoltare rapidă. Jocurile de cuvinte, fiind distractive și adaptate nivelului de dezvoltare cognitivă, răspund nevoii copiilor de a învăța într-un mod activ și interactiv. Prin intermediul acestora, vocabularul se îmbogățește spontan, iar copiii devin mai siguri în exprimare.

Există o mare varietate de jocuri care pot fi integrate în activitățile zilnice pentru a stimula dezvoltarea limbajului:

- Jocuri de rime și ritmuri – ajută la recunoașterea sonorității cuvintelor și la familiarizarea cu structura limbajului. Exemplu: „Ce cuvânt rimează cu floare?”.
- Ghicitori și proverbe – dezvoltă gândirea logică și creativitatea, îmbogățind vocabularul prin expunerea la expresii figurate.
- Jocuri de asociere – copiii sunt provocați să grupeze cuvinte după diferite criterii: culoare, formă, funcționalitate. Exemplu: „Spune tot ce știi că e roșu”.
- Jocuri de completare sau continuare – Exemplu: „Eu spun: ‘pisică’, tu spui un alt animal”.
- Jocuri de povestire după imagini sau secvențe – stimulează exprimarea liberă și introducerea de cuvinte noi în contexte semnificative.

Jocurile de cuvinte stimulează nu doar reținerea de termeni noi, ci și înțelegerea acestora. Prin repetare, asociere și utilizare în contexte variate, copiii interiorizează cuvintele mai ușor. În plus, prin dialoguri și interacțiuni ludice, se dezvoltă abilitatea de a construi propoziții corecte și coerente.

În timpul jocurilor, educatorul are un rol activ: selectează vocabularul ținută, ghidează activitatea, oferă modele de exprimare și corectează blând eventualele greșeli. Este important ca activitățile să fie adaptate nivelului fiecărui copil, pentru a evita frustrarea și a stimula participarea.

Prin jocuri, copiii își depășesc mai ușor teama de a vorbi în fața celorlalți, întrucât atmosfera este relaxantă și lipsită de presiune. În plus, prin încurajări și feedback pozitiv, educatorul contribuie la formarea unei imagini de sine pozitive în ceea ce privește comunicarea.

Jocurile de cuvinte reprezintă un instrument pedagogic valoros în activitatea preșcolară. Ele oferă un cadru atractiv și eficient pentru dezvoltarea vocabularului și a exprimării verbale, adaptându-se nevoilor și particularităților de vârstă ale copiilor. Prin valorificarea acestor jocuri, educatorii contribuie nu doar la dezvoltarea lingvistică, ci și la formarea unei atitudini pozitive față de învățare și comunicare.

Bibliografie:

Cucoș, C. (2008). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom;

Verza, E., & Verza, F. (2000). *Psihologia copilului*. București: Editura Pro Humanitate.

Stimularea comunicării funcționale la copiii cu tulburări de neurodezvoltare

Psiholog școlar Drugă Mădălina

Numeroase studii de specialitate au arătat că foarte mulți copii cu tulburări de neurodezvoltare și cerințe complexe de comunicare se angajează în comportamente indezirabile, cum ar fi agresivitate verbală sau fizică, strigăte, țipete, crize de furie, sau comportamente stereotipe ce pot varia în intensitate și severitate.

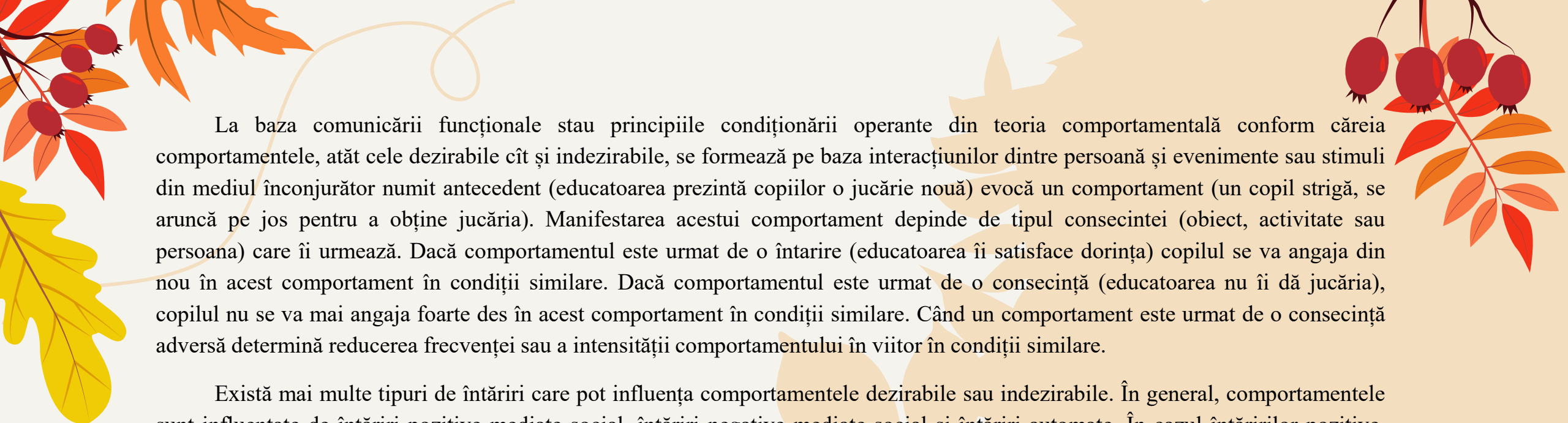
Comportamentele indezirabile au consecințe negative asupra calității vieții copiilor cu tulburări de neurodezvoltare și cerințe complexe de comunicare, indiferent de forma, intensitatea, severitatea sau factorii care contribuie la manifestarea lor.

Comportamentele indezirabile duc la izolare socială, neacceptare de către colegi, oportunități limitate de a participa la activități sociale în cadrul comunității, dificultăți de a-și face și menține prieteni. Pentru a reduce aceste efecte negative asupra calității vieții copiilor cu tulburări de neurodezvoltare și cerințe complexe de comunicare este important ca programele de intervenție psihopedagogică să se concentreze pe stimularea comunicării funcționale.

Tehnica comunicării funcționale are la bază teoria conform căreia comportamentele indezirabile servesc o funcție de comunicare și constă în înlocuirea lor cu comportamente alternative, dezirabile, verbale sau nonverbale, care au aceeași funcție precum comportamentul indezirabil. Spre exemplu un copil cu vârstă mică, cu un limbaj verbal limitat, care dorește să se joace cu jucăria preferată, dar care nu știe cum să o ceară va striga sau va bate din picior până când educatoarea îi va da jucăria. Observăm în cazul acesta cum copilul îi comunică educatoarei prin intermediul unor comportamente indezirabile (strigăt, bătaie din picior) dorința lui de a avea acces la jucăria preferată.

Prin implementarea comunicării funcționale, copilul va fi învățat să spună “vreau jucăria” în loc să strige sau să bată din picior.

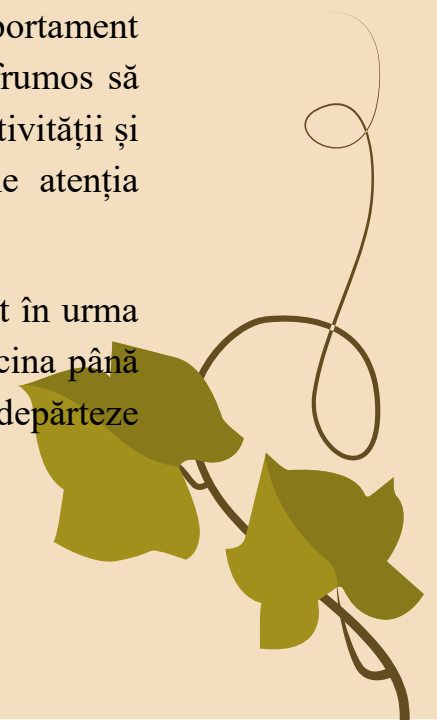
Cu cât deficitul de limbaj ale copilului sunt mai pronunțate, cu atât este mai mare posibilitatea ca acest copil să se angajeze în comportamente indezirabile pentru a obține acces la activități sau obiecte preferate, pentru a obține atenția educatoarei sau pentru a amâna ori evita o activitate pe care nu o preferă.

La baza comunicării funcționale stau principiile condiționării operante din teoria comportamentală conform căreia comportamentele, atât cele dezirabile cât și indezirabile, se formează pe baza interacțiunilor dintre persoană și evenimente sau stimuli din mediul înconjurător numit antecedent (educatoarea prezintă copiilor o jucărie nouă) evocă un comportament (un copil strigă, se aruncă pe jos pentru a obține jucăria). Manifestarea acestui comportament depinde de tipul consecinței (obiect, activitate sau persoana) care îi urmează. Dacă comportamentul este urmat de o întărire (educatoarea îi satisface dorința) copilul se va angaja din nou în acest comportament în condiții similare. Dacă comportamentul este urmat de o consecință (educatoarea nu îi dă jucăria), copilul nu se va mai angaja foarte des în acest comportament în condiții similare. Când un comportament este urmat de o consecință adversă determină reducerea frecvenței sau a intensității comportamentului în viitor în condiții similare.

Există mai multe tipuri de întăriri care pot influența comportamentele dezirabile sau indezirabile. În general, comportamentele sunt influențate de întăriri pozitive mediate social, întăriri negative mediate social și întăriri automate. În cazul întăririlor pozitive, *termenul pozitiv* indică accesul la un stimul (obiect, activitate sau persoană) dorit ca urmare a manifestării unui comportament specific. Când un copil își deranjează colegul în timpul activității, educatoarea merge la copil și îi amintește că nu este frumos să deranjeze colegii în timp ce aceștia lucrează. Dacă copilul continuă să se angajeze în acest tip de comportament în timpul activității și educatoarea continuă să îi acorde atenție, comportamentul copilului sugerează sau comunică dorința lui de a obține atenția educatoarei și este astfel întărit pozitiv.

În cazul întăririlor negative, termenul negativ indică îndepărtarea unui stimul (obiect, activitate sau persoană) nedorit în urma manifestării unui comportament specific. Spre exemplu educatoarea roagă un copil să continue desenul, copilul refuză sarcina până când educatoarea renunță la cererea sa. Dacă acest comportament se repetă în situații similare și educatoarea încearcă să îndepărteze sarcina, comportamentul copilului sugerează sau comunică refuzul lui de a se angaja în sarcină și este astfel întărit negativ.

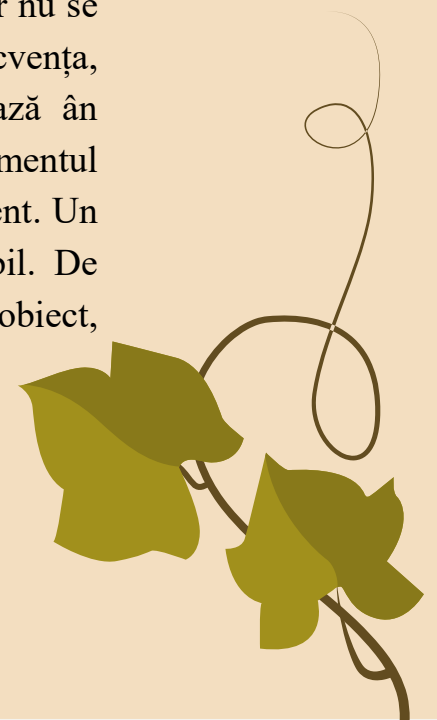

Comportamentele întărite automat nu sunt influențate de acțiunile altor persoane din mediu și au ca rezultat, de cele mai multe ori, producerea sau îndepărtarea unor reacții senzoriale. Spre exemplu” Un copil ține degetul mare în gură.”; De cele mai multe ori, educatoarea ignoră acest comportament; Întărire automată (acces la senzații senzoriale).

Implementarea corectă a comunicării funcționale necesită câțiva pași. Primul pas este alegerea comportamentului alternativ dezirabil, care constă în identificarea și selectarea unui comportament alternativ echivalent funcțional care este acceptabil pentru comunitatea în care se află copilul. Atunci când este posibil, este de preferat să se aleagă un comportament alternativ acceptabil existent în repertoriul copilului, dar care nu se manifestă din cauză că nu este întărit suficient de cei din jur (deficit de performanță). Comportamentul alternativ dezirabil trebuie să rezulte din întăriri imediate, mai puternice sau mai de lungă durată decât comportamentul-țintă indezirabil.

Al doilea pas constă în învățării sau manifestării comportamentului alternativ dezirabil și reducerea comportamentului-țintă indezirabil prin folosirea unor metode eficiente. Dacă comportamentul alternativ dezirabil există în repertoriul copilului, dar nu se manifestă, se vor administra întăriri pozitive imediat ce copilul se angajează în acest comportament pentru a-I crește frecvența, durata sau intensitatea. În același timp, se vor omite întăririle administrate anterior atunci când copilul se angajează în comportamentul indezirabil (extincție), ceea ce va duce la dispariția treptată a acestui comportament. Dacă comportamentul alternativ dezirabil nu există în repertoriul copilului, se vor folosi metode eficiente pentru predarea acestui nou comportament. Un alt aspect important constă în crearea unui context optim pt facilitarea stimulării comportamentului alternativ dezirabil. De asemenea, este necesar ca intervenția să fie implementată în momentul în care copilul este motivat să obțină acces la un obiect, activitate preferată sau la atenția unei persoane sau să evite o sarcină.

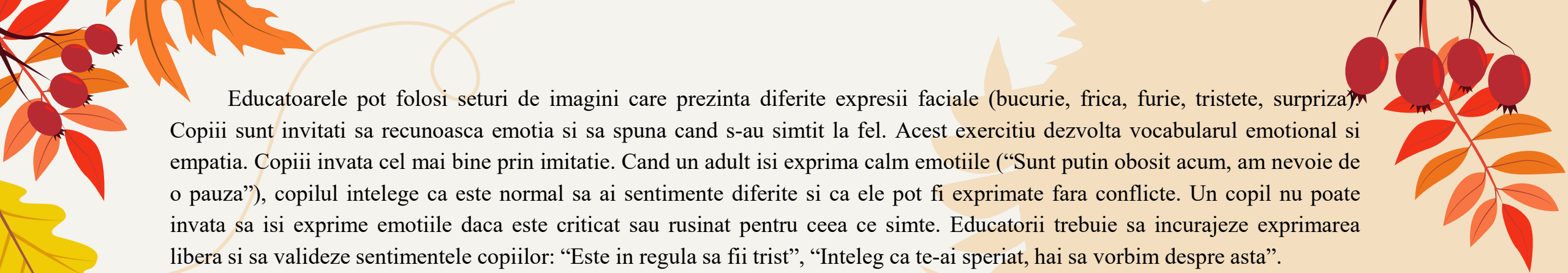
Cum invatam copiii sa recunoasca si sa exprime emotii?

Prof. înv. preșcolar Dobrescu Andreea

Prescolaritatea este o perioada esentiala in dezvoltarea copilului, in care acesta invata nu doar sa vorbeasca, sa se joace si sa descopere lumea, ci si sa isi recunoasca si sa isi exprime emotiile. In aceasta etapa, copilul trece prin multe schimbari, iar modul in care invata sa isi gestioneze trairile afective va influenta relatiile sale viitoare, succesul scolar si echilibrul emotional. Educatia emotionala in perioada prescolara nu inseamna doar sa invatam copilul sa fie “cuminte”, ci sa ii oferim unelte pentru a intelege ce simte, de ce simte asa si cum poate comunica aceste stari in mod adecvat.

Copiii prescolari traiesc intens fiecare experienta, insa nu au intotdeauna cuvintele potrivite pentru a o descrie. De exemplu, un copil care se simte frustrat poate plange sau lovi, fara sa inteleaga de ce este suparat. Invatandu-l sa recunoasca emotia de furie si sa spuna “Sunt suparat pentru ca nu am primit jucaria”, il ajutam sa dezvolte autocontrol si empatie. Recunoasterea emotiilor proprii si ale celorlalti contribuie la formarea inteligentei emotionale, care este la fel de importanta ca inteligenta cognitiva. Un copil care stie sa exprime ce simte are sanse mai mari sa se adapteze la gradinita, sa lege prietenii si sa evite comportamentele agresive.

Educatorii si parintii pot folosi momentele din viata de zi cu zi pentru a vorbi despre emotii: “Vad ca esti trist pentru ca ti s-a stricat jucaria” sau “Esti fericit pentru ca te-ai jucat cu prietenul tau”. Astfel, copilul invata sa asocieze trairea interioara cu o emotie concreta si un cuvânt. Povestile sunt o modalitate excelenta de a explora lumea emotiilor. Personajele din basme sau povesti scurte pot fi discutate impreuna cu copiii: “Cum crezi ca se simte printesa cand a pierdut coroana?” sau “Ce ar putea face dragonul cand e furios?”. De asemenea, jocurile de rol, mima si teatrul de papusi stimuleaza recunoasterea si exprimarea emotiilor intr-un mod distractiv.

Educatoarele pot folosi seturi de imagini care prezinta diferite expresii faciale (bucurie, frica, furie, tristete, surpriza). Copiii sunt invitati sa recunoasca emotia si sa spuna cand s-au simtit la fel. Acest exercitiu dezvolta vocabularul emotional si empatia. Copiii invata cel mai bine prin imitatie. Cand un adult isi exprima calm emotiile (“Sunt putin obosit acum, am nevoie de o pauza”), copilul intelege ca este normal sa ai sentimente diferite si ca ele pot fi exprimate fara conflicte. Un copil nu poate invata sa isi exprime emotiile daca este criticat sau rusinat pentru ceea ce simte. Educatorii trebuie sa incurajeze exprimarea libera si sa valideze sentimentele copiilor: “Este in regula sa fii trist”, “Inteleg ca te-ai speriat, hai sa vorbim despre asta”.

Atat familia, cat si gradinita au un rol important in educatia emotionala. Parintii ofera primele modele de comportament, iar educatorii consolideaza aceste deprinderi in mediul colectiv. Colaborarea dintre cei doi factori este esentiala: discutiile constante despre comportamentul copilului si despre modul in care acesta isi manifesta emotiile pot ajuta la identificarea timpurie a dificultatilor emotionale. In gradinita, activitatile de grup, cantecele, jocurile de miscare si activitatile artistice sunt ocazii excelente pentru a exersa exprimarea emotiilor. Educatorii pot crea “coltul emotiilor”, unde copiii sa arate cu ajutorul unor imagini cum se simt in acel moment. Acest exercitiu simplu ii ajuta sa devina constienti de starile lor si sa le exprime fara teama.

Invatarea recunoasterii si exprimarii emotiilor la prescolari este un proces de lunga durata, care necesita rabdare, atentie si intelegere. Cand copiii invata sa isi inteleaga trairile, devin mai increzatori, mai empatici si mai capabili sa relationeze pozitiv cu cei din jur. Prin joc, poveste si dialog, putem forma o generatie mai echilibrata emotional, pregatita pentru viata si pentru relatii sanatoase.

Bibliografie

Goleman, D. (1995). *Inteligenta emotionala*. Editura Curtea Veche.

Stan, E. (2012). *Educatia emotionala la varsta prescolara*. Editura Didactica si Pedagogica.

Proiecte și experimente educative la grădiniță

Prof. învă. preșcolar Mitu Amelia

La grădinița noastră, învățarea prin joacă este cea mai frumoasă aventură! Copiii descoperă lumea înconjurătoare prin proiecte și experimente educative care le stimulează curiozitatea și creativitatea. Fiecare zi aduce noi provocări, iar activitățile practice îi ajută să înțeleagă cum funcționează lucrurile și să experimenteze în mod direct ideile pe care le învață.

Un exemplu minunat sunt experimentele cu apă și culori, prin care micii exploratori observă cum se amestecă nuanțele și cum se schimbă lichidele. Astfel, învață despre proprietățile apei, despre amestecuri și reacții simple, într-un mod distractiv și sigur. Totodată, experimentele cu plante, precum plantarea semințelor și urmărirea creșterii lor, le dezvoltă răbdarea și responsabilitatea, dar și dragostea pentru natură. Proiectele de grup sunt, de asemenea, foarte importante. Copiii colaborează pentru a construi mici orașe din materiale reciclate, pentru a realiza colaje sau pentru a crea păpuși și decorațiuni. Prin aceste activități, ei învață să comunice, să împartă sarcini și să respecte ideile colegilor, dezvoltând abilități sociale esențiale. Experimentele cu materiale simple, precum făina, apa, oțetul sau bicarbonatul de sodiu, îi uimesc pe copii și le stârnesc curiozitatea naturală. Ei observă cum se produc reacții chimice sigure, cum obiectele se transformă și cum lucrurile pe care le ating pot avea proprietăți diferite. Această metodă de învățare le permite să exploreze lumea din jurul lor, să pună întrebări și să găsească răspunsuri într-un mod practic și amuzant.

Prin proiecte și experimente educative, grădinița noastră nu doar că îi învață pe copii informații noi, dar le oferă și ocazia să își dezvolte creativitatea, gândirea critică și dorința de a descoperi. Fiecare proiect devine o mică aventură, iar fiecare experiment, o lecție plină de bucurie și emoție. Astfel, învățarea devine distractivă, captivantă și memorabilă, pregătindu-i pe micii noștri exploratori pentru viitoarele provocări școlare și pentru descoperirea lumii înconjurătoare.

Și copiii preșcolari au nevoie de spațiul lor!

Prof. învă. preșcolar Stoica Simona

Într-o lume plină de agitație, tehnologie și informații, chiar și copiii mici au nevoie de un loc al lor — un spațiu unde se pot simți în siguranță, unde pot visa, crea și explora fără teamă. Mulți adulți cred că nevoia de spațiu personal apare abia la vârsta adolescenței, însă, în realitate, ea se formează încă din perioada preșcolară.

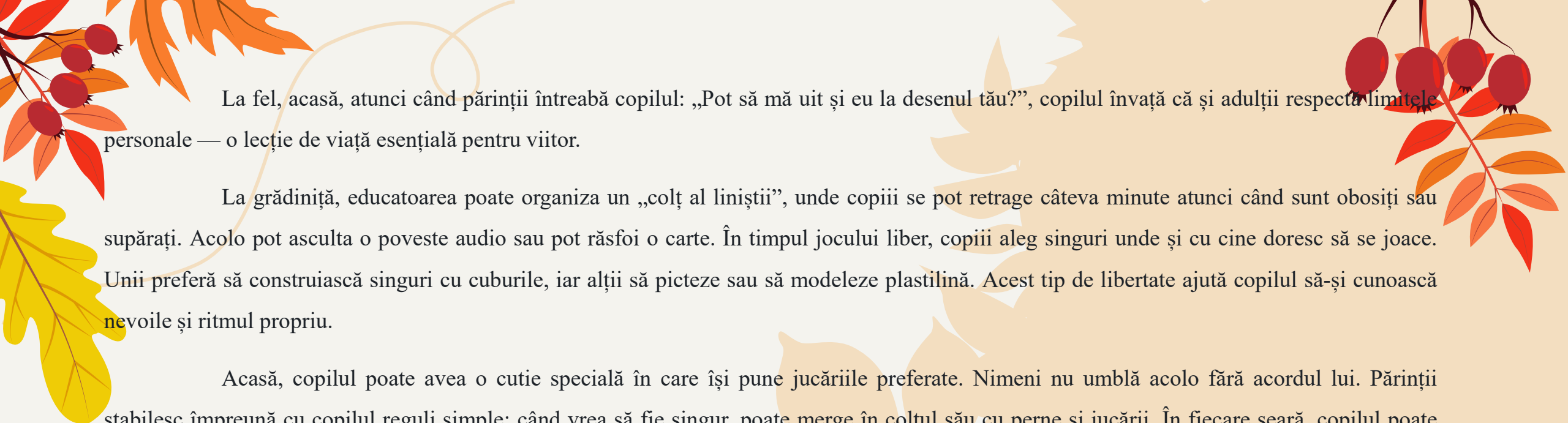
Copilul are nevoie să simtă că există un loc care îi aparține, că are libertatea de a se exprima și că lumea din jur îl respectă ca persoană. Spațiul personal este o parte esențială a dezvoltării sale emoționale și sociale.

Pentru un copil de 3–6 ani, spațiul personal înseamnă mai mult decât un loc fizic. Este vorba despre un colț de intimitate unde se simte confortabil și unde își poate exprima emoțiile. La această vârstă, copilul începe să descopere că are gânduri, dorințe și preferințe proprii. Când are posibilitatea să decidă asupra unui mic spațiu al lui, învață primele lecții despre autonomie și responsabilitate.

Exemple practice:

- La grădiniță, fiecare copil poate avea un raft sau o cutie cu numele său, unde își păstrează lucrările și jucăriile preferate. Acest detaliu simplu îl ajută să simtă că are un loc al lui, că este recunoscut și valorizat.
- Acasă, părinții pot amenaja un colț de lectură sau o masă pentru desen, pe care copilul să o folosească liber. Chiar dacă este un spațiu mic, faptul că este „al lui” îi oferă siguranță și încredere.

Copilul care are un spațiu propriu se simte respectat și înțeles, învață să fie ordonat și responsabil, își dezvoltă creativitatea și învață să respecte spațiul altora. De exemplu, atunci când la grădiniță fiecare copil are un scaun și un sertar personal, ei învață mai ușor că nu trebuie să ia lucrurile altora fără permisiune. În mod natural, apar comportamente de respect și colaborare.

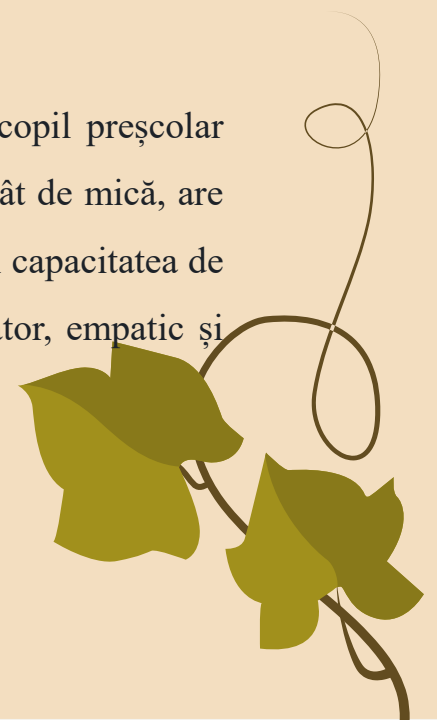
La fel, acasă, atunci când părinții întreabă copilul: „Pot să mă uit și eu la desenul tău?”, copilul învață că și adulții respectă limitele personale — o lecție de viață esențială pentru viitor.

La grădiniță, educatoarea poate organiza un „colț al liniștii”, unde copiii se pot retrage câteva minute atunci când sunt obosiți sau supărați. Acolo pot asculta o poveste audio sau pot răsfoi o carte. În timpul jocului liber, copiii aleg singuri unde și cu cine doresc să se joace. Unii preferă să construiască singuri cu cuburile, iar alții să picteze sau să modeleze plastilină. Acest tip de libertate ajută copilul să-și cunoască nevoile și ritmul propriu.

Acasă, copilul poate avea o cutie specială în care își pune jucăriile preferate. Nimeni nu umblă acolo fără acordul lui. Părinții stabilesc împreună cu copilul reguli simple: când vrea să fie singur, poate merge în colțul său cu perne și jucării. În fiecare seară, copilul poate petrece 10–15 minute în „timpul lui liber”, alegând ce activitate dorește să facă (desen, puzzle, cărți, muzică).

Prin aceste gesturi simple, copilul învață că lumea lui este importantă și că alegerile lui contează. A oferi unui copil preșcolar propriul spațiu nu înseamnă a-l izola, ci a-l respecta. Este o formă de iubire matură, care recunoaște faptul că fiecare ființă, oricât de mică, are nevoie de intimitate, libertate și siguranță. Spațiul personal este temelia pe care se construiește autonomia, echilibrul emoțional și capacitatea de a respecta și înțelege spațiul celorlalți. Un copil care crește într-un mediu în care i se respectă spațiul devine un adult încrezător, empatic și responsabil.

Bibliografie

1. Cucoș, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2017.
 2. Golu, Florin – Psihologia dezvoltării umane, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2015.
 3. Montessori, Maria – Descoperirea copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2018.
-

Prietenii mei de la grădiniță – primele legături de suflet

Prof. înv. preșcolar Burduja Petruța

Etapa celei de-a doua luni de grădiniță este una de consolidare a adaptării și de formare a relațiilor interpersonale. După depășirea momentelor inițiale de nesiguranță și separare de mediul familial, copilul începe să se deschidă către ceilalți, să manifeste interes față de colegi și dorința de a participa activ la viața grupului. În această perioadă, interacțiunile sociale capătă valențe formative, contribuind la dezvoltarea competențelor socio-emoționale și la conturarea identității personale.

Dimensiunea psihopedagogică a prieteniei în educația timpurie

Relațiile de prietenie constituie un pilon fundamental în procesul de socializare timpurie. Ele oferă copilului contexte reale de exersare a empatiei, a comunicării eficiente și a cooperării. Conform teoriilor dezvoltării socio-emoționale (Piaget, Vygotsky, Erikson), jocul reprezintă mediul natural prin care copilul își dezvoltă capacitatea de a relaționa și de a se adapta la normele grupului.

În cadrul jocului liber sau al activităților structurate, copilul experimentează roluri sociale, negociază reguli, descoperă importanța compromisului și trăiește bucuria cooperării. Aceste experiențe repetate contribuie la formarea treptată a comportamentelor prosociale, la reglarea emoțiilor și la învățarea abilităților de gestionare a conflictelor – aspecte esențiale pentru dezvoltarea inteligenței emoționale.

Rolul cadrului didactic în facilitarea relațiilor de prietenie

Educatoarea are un rol central în stimularea și menținerea relațiilor pozitive dintre copii. Ea acționează ca mediator social, observând dinamica grupului, sprijinind copiii în depășirea momentelor de tensiune și încurajând comportamentele cooperante. Printr-o atitudine caldă, empatică și echilibrată, cadrul didactic devine un model de comportament pentru copii, iar acest modelaj comportamental are un impact major în construirea relațiilor sănătoase între colegi.

Activitățile didactice planificate trebuie să includă momente de interacțiune și colaborare: jocuri de echipă, sarcini comune, activități de perechi și jocuri de rol. Prin astfel de contexte, copiii învață să se implice, să negocieze, să împartă resurse, dar și să își exprime emoțiile într-un mod constructiv.

Strategii metodice de stimulare a relațiilor interpersonale

Pentru a sprijini dezvoltarea prietenilor în grupa de copii, se pot utiliza o serie de strategii și activități educaționale:

- Jocuri de cunoaștere și cooperare – „Cine este prietenul meu?”, „Ghicește cine sunt?”, „Trenulețul veseliei” etc.
- Rutine zilnice comune – salutul de dimineață, cântecele colective sau activitățile de îngrijire a spațiului clasei, care consolidează sentimentul de apartenență la grup.
- Povești și jocuri de rol – prin intermediul basmelor și al povestirilor despre prietenie, copiii își dezvoltă capacitatea de identificare emoțională și înțeleg valorile prieteniei.
- Proiecte tematice și activități de colaborare – decorarea clasei pentru toamnă, realizarea de colaje sau experimente în echipă, care favorizează munca în comun.
- Feedback pozitiv și valorizarea comportamentelor prosoziale – aprecierea gesturilor de ajutor reciproc, a cooperării și a comunicării respectuoase.

Impactul relațiilor de prietenie asupra dezvoltării copilului

Din perspectivă psihologică, prietenii timpurii contribuie la formarea stimei de sine și la echilibrul emoțional al copilului. A fi acceptat, ascultat și sprijinit de un coleg îi oferă sentimentul de siguranță și încredere. Relațiile pozitive din grădiniță reduc anxietatea de separare, stimulează comunicarea și favorizează adaptarea la mediul educațional. Mai mult, aceste relații devin baza viitoarelor competențe sociale: capacitatea de cooperare, de rezolvare pașnică a conflictelor, toleranța și empatia. În absența acestor experiențe, copilul poate manifesta retragere, rigiditate sau dificultăți de integrare în grup.

Concluzii

Prietenia, în contextul educației timpurii, reprezintă o componentă esențială a procesului de învățare socio-emoțională. Ea nu se formează spontan, ci necesită sprijin, modelare și ghidare din partea cadrului didactic. Într-un climat afectiv securizant, bazat pe încredere, respect și comunicare deschisă, copilul își dezvoltă abilități sociale durabile și atitudini pozitive față de ceilalți. Astfel, „prietenii de la grădiniță” devin primii parteneri de descoperire și creștere personală. Prin fiecare joc, conversație sau gest de colaborare, copiii învață o lecție importantă: că bucuria de a fi împreună este una dintre cele mai frumoase forme de învățare.

CUPRINS nivel primar

1. Prof. înv. primar Alexandru Oana

Impactul Săptămânii Altfel asupra copiilor din învățământul primar

2. Prof. înv. primar Bălan Georgiana

Dezvoltarea competențelor cheie prin intermediul educației extracurriculare

3. Prof. înv. primar Bănică Daniela

Prietenia la vârsta micilor descoperiri cultivarea relațiilor pozitive în clasa a II-a

4. Consilier școlar Benghia Iuliana

Importanța utilizării tehnicilor creative și expresive în lucrul cu elevii în școală

5. Prof. înv. primar Cernea Corina

Dezvoltarea simțului numeric

6. Prof. înv. primar Cioplea Roxana

ADHD-ul la copii, cauze și soluții

7. Prof. înv. priar Crețu Cătălina

Metode de învățare a cititului

8. Prof. înv. primar Cuțar Cătălina

Rolul cadrului didactic în viața elevilor

CUPRINS nivel primar

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

9. Prof. învă. primar Dobrescu Silvia

Cum menținem interesul copiilor pentru învățare în ciclul primar

10. Prof. engleză Florea Ruxandra

Activities for Teaching Passive Voice

11. Prof. învă. primar Jianu Corina

Tehnici de învățare eficientă pentru elevii din clasa a III-a

12. Prof. învă. primar Massier Alina

Literația la vârsta școlarității mici: fundația învățării pe termen lung

13. Prof. învă. primar Miu Amelia

Cultivarea simțului literar-artistic

14. Prof. învă. primar Olaru Andreea

Modalități de antrenare și dezvoltare a atenției elevilor

15. Prof. învă. primar Papuc Bianca

Experiențe și strategii în predarea literelor de mână la clasa I: de la semne grafice la stilou

16. Prof. învă. primar Prodan Adriana

Formarea profesorilor– Factor determinant în dezvoltarea managementului calității în educație

CUPRINS nivel primar

17. Prof. înv. primar Protopopescu Florența

Evaluarea inițială și rolul ei la clasa pregătitoare

18. Prof. înv. primar Radu Ellery

Importanța gestionării conflictelor dintre elevi și rolul profesorului

19. Prof. înv. primar Radu Mirela

Importanța lecturii în dezvoltarea copilului mic

20. Prof. în. primar Mădălina Cristea

Dezvoltarea gândirii critice prin activități interdisciplinare

21. Prof. engleză Mara Barbatei

Learning in Two Languages: What Happens When Math Speaks English

Impactul Săptămânii Altfel asupra copiilor din învățământul primar

Prof. înv. primar Alexandru Oana

Săptămâna Altfel reprezintă o inițiativă educațională importantă în școlile din România, menită să ofere copiilor oportunitatea de a învăța într-un mod diferit față de rutina zilnică a orelor obișnuite. Pentru elevii din învățământul primar, această săptămână este cu adevărat un moment special care influențează pozitiv atât dezvoltarea lor intelectuală, cât și pe cea emoțională și socială.

În primul rând, Săptămâna Altfel stimulează curiozitatea și dorința de a descoperi lucruri noi. În timpul orelor obișnuite, copiii sunt adesea limitați de programa școlară strictă, dar în această săptămână, activitățile diverse — ateliere practice, vizite la muzee, excursii, jocuri educative și proiecte creative — îi ajută pe copii să înțeleagă concepte noi prin experiențe directe. Astfel, învățarea devine mai atractivă și mai ușor de reținut, ceea ce poate contribui la creșterea interesului pentru școală și cunoaștere.

În al doilea rând, Săptămâna Altfel are un impact major asupra dezvoltării sociale a copiilor. Activitățile desfășurate în echipă îi învață pe cei mici să colaboreze, să comunice eficient și să respecte regulile grupului. În timpul jocurilor sau proiectelor comune, copiii învață să-și exprime ideile, să asculte punctele de vedere ale colegilor și să găsească soluții împreună. Aceste abilități sociale sunt esențiale pentru dezvoltarea lor ca indivizi și îi pregătesc pentru relațiile din viața reală.

Mai mult, Săptămâna Altfel contribuie la dezvoltarea abilităților practice și creative ale copiilor. Participând la activități precum pictura, modelajul, experimentele științifice simple sau gătitul, elevii își descoperă talente ascunse și își dezvoltă imaginația. Acest tip de învățare experiențială le oferă copiilor satisfacția realizării și îi motivează să fie mai implicați în procesul educațional. Un alt aspect important este cel emoțional. Săptămâna Altfel reduce stresul asociat cu programul școlar obișnuit și oferă copiilor momente de relaxare și distracție. Participarea la activități diverse le permite să se simtă mai liberi, să se exprime și să se bucure de compania colegilor într-un mod diferit. Astfel, această săptămână contribuie la creșterea stimei de sine și a încrederii în propriile forțe.

De asemenea, această săptămână oferă oportunitatea de a descoperi lumea din jur și de a dezvolta valori importante. Vizitele la muzee, grădini zoologice, ferme sau centre culturale ajută copiii să înțeleagă importanța protejării mediului, respectului față de cultură și tradiții, precum și responsabilitatea față de comunitate. Aceste experiențe practice sunt mult mai eficiente decât simplele lecții teoretice în formarea unei conștiințe civice. În concluzie, Săptămâna Altfel are un impact profund și pozitiv asupra copiilor din învățământul primar. Ea le oferă oportunitatea de a învăța prin joacă și experiență, de a-și dezvolta abilitățile sociale, practice și creative, dar și de a se relaxa și de a se bucura de școală într-un mod diferit. Astfel, această inițiativă contribuie la formarea unor copii mai fericiți, mai curioși și mai pregătiți pentru provocările viitoare.

Dezvoltarea competențelor cheie prin intermediul educației extracurriculare

Prof. învă. primar Bălan Georgiana

Educația contemporană pune un accent deosebit pe formarea unor indivizi capabili să se adapteze unei societăți în continuă schimbare, iar în acest context, competențele cheie reprezintă fundamentul unui proces educațional de calitate. Documentele europene de referință, precum și politicile educaționale naționale, subliniază importanța dobândirii și dezvoltării acestor competențe pe tot parcursul vieții. În cadrul învățământului primar, acestea pot fi cultivate nu doar prin activitățile formale, ci și prin intermediul educației extracurriculare, care oferă contexte autentice de învățare, stimulând creativitatea, inițiativa și colaborarea.

Educația extracurriculară se manifestă sub diverse forme, precum cercuri tematice, activități artistice, sportive, vizite educative, parteneriate cu instituții culturale sau implicare în proiecte comunitare. Acestea contribuie la extinderea orizontului cognitiv și afectiv al elevilor, favorizând învățarea contextualizată și dezvoltarea personală. Prin participarea activă la astfel de activități, elevii își dezvoltă nu doar competențele specifice domeniilor vizate, ci și abilități de comunicare, gândire critică și rezolvare de probleme.

O caracteristică esențială a educației extracurriculare este voluntaritatea participării, care determină o implicare autentică din partea elevilor. Spre deosebire de cadrul formal, unde activitățile sunt planificate și evaluate într-un mod standardizat, mediul extracurricular oferă mai multă flexibilitate și libertate de exprimare, încurajând învățarea prin experiență. Astfel, competențele cheie – cum ar fi cele sociale, civice, antreprenoriale sau cele legate de învățarea autonomă – sunt dezvoltate într-un mod natural, integrat în realitatea elevului. În plus, activitățile extracurriculare permit individualizarea procesului de învățare, răspunzând nevoilor și intereselor specifice ale fiecărui elev. În acest mod, elevii sunt încurajați să își descopere pasiunile, să își valorifice potențialul și să își asume responsabilități în contexte variate. Această abordare holistică susține ideea unei educații centrate pe elev, promovând echilibrul între formarea intelectuală și cea socio-emoțională, aspect esențial în dezvoltarea armonioasă a personalității.

Dezvoltarea **competențelor cheie** prin educația extracurriculară necesită însă o bună coordonare între cadrele didactice, părinți și comunitate. Profesorul devine facilitator al învățării, mentor și model, capabil să creeze contexte relevante și motivante pentru elevi. De asemenea, parteneriatul școală-familie-comunitate joacă un rol decisiv în susținerea acestor activități, oferind resurse, oportunități și recunoaștere pentru reușitele elevilor.

În concluzie, **educația extracurriculară** reprezintă un vector important în dezvoltarea competențelor cheie, completând în mod armonios educația formală. Prin diversitatea și caracterul aplicativ al activităților sale, aceasta contribuie semnificativ la formarea unor elevi autonomi, responsabili și pregătiți să facă față provocărilor lumii contemporane. Valorificarea acestui potențial presupune o viziune integrată asupra educației, în care fiecare experiență de învățare este valorizată și orientată spre dezvoltarea deplină a copilului.

Bibliografie:

Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014

Cerghit, I., *Alternativa pedagogică – o perspectivă comparativă*, Editura Aramis, București, 2006

Stanciu, M., *Curriculum și competențe în învățământul primar*. București: Editura Didactică și Pedagogică, București, 2012

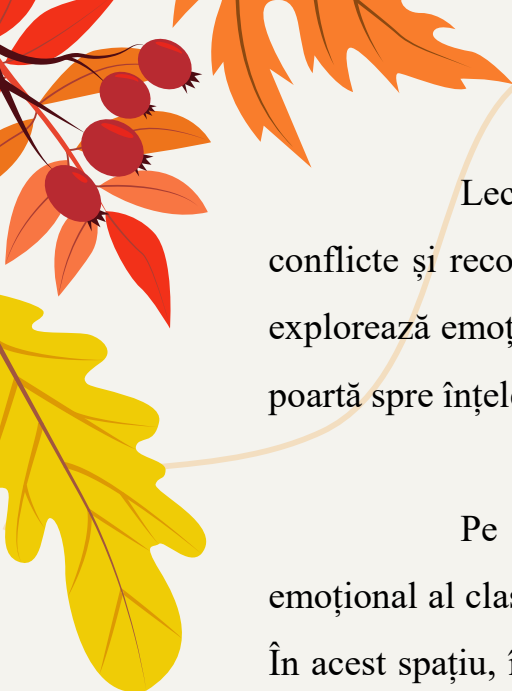

Prietenia la vârsta micilor descoperiri cultivarea relațiilor pozitive în clasa a II-a

Prof. învă. primar Bănică Daniela

La vârsta clasei a II-a, copiii se află într-un moment definitoriu al dezvoltării lor sociale și emoționale. Este etapa în care prietenii devin mai stabile, mai conștiente și mai semnificative. Departate de a fi simple interacțiuni spontane, relațiile dintre colegi capătă o dimensiune profund formativă, influențând nu doar starea emoțională a copilului, ci și modul în care acesta se raportează la lume. În acest context, cultivarea relațiilor pozitive în sala de clasă devine o responsabilitate fundamentală a învățătorului, parte integrantă a misiunii sale educaționale. Prietenia, pentru copilul de 7–8 ani, se bazează pe valori precum cooperarea, reciprocitatea, acceptarea și loialitatea. Aceste dimensiuni nu sunt înnăscute, ci se formează treptat, prin experiență, ghidare și reflecție. Școala este spațiul în care aceste procese au loc în mod organizat, iar cadrul didactic are oportunitatea și datoria de a le direcționa într-un sens constructiv.

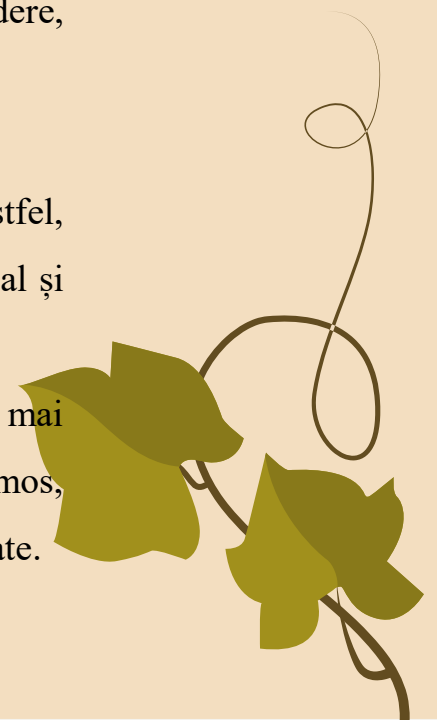
De aceea, educarea relațiilor pozitive între elevi trebuie să fie prezentă constant în activitatea zilnică a clasei, nu doar ca obiectiv secundar, ci ca parte centrală a procesului formativ. O abordare eficientă presupune crearea unor contexte variate de cooperare și interacțiune pozitivă: lucrul în perechi, proiectele în echipă, sarcinile care necesită dialog și negociere. Aceste activități, gestionate atent, oferă copiilor ocazia de a învăța cum să asculte activ, cum să își exprime acordul sau dezacordul cu respect, cum să ofere sprijin sau să ceară ajutor fără teamă. Totodată, activitățile de tip „cerc al prieteniei”, în care fiecare copil are ocazia să spună ce apreciază la un coleg sau să împărtășească o experiență pozitivă de cooperare, întăresc conexiunile afective și sporesc sentimentul de apartenență.

Lectura cu tematică relațională are, de asemenea, un rol important. Povestirile despre prietenii devotate, despre conflicte și reconciliere, despre generozitate sau loialitate, pot genera discuții valoroase. Prin intermediul acestor texte, elevii explorează emoțiile și comportamentele celorlalți, reflectând totodată asupra propriilor acțiuni. În acest sens, literatura devine o poartă spre înțelegerea socială și un declanșator al empatiei.

Pe lângă aspectele organizatorice și de conținut, la baza construirii unor relații pozitive se află și climatul emoțional al clasei. Un mediu în care fiecare copil se simte văzut, auzit și acceptat este un mediu în care prietenia poate înflori. În acest spațiu, învățătorul modelează zilnic comportamente de susținere, mediere, corectitudine și deschidere, devenind astfel un exemplu viu de relaționare sănătoasă. În același timp, el intervine cu blândețe, dar fermitate, în momentele de excludere, batjocură sau dominare, pentru a reafirma valorile comunității clasei.

Cultivarea relațiilor pozitive nu înseamnă eliminarea conflictelor, ci gestionarea lor educativă. Copiii învață, astfel, că prietenia presupune și răbdare, și iertare, și învățarea din greșeli. Prin activități bine gândite, prin intervenții în timp real și prin construirea unui limbaj afectiv comun, învățătorul ghidează elevii pe drumul lung al înțelegerii celuilalt. În acest univers al micilor descoperiri – despre sine, despre ceilalți, despre viață – prietenia devine liantul care face școala mai mult decât un loc al cunoașterii: o comunitate vie, caldă, în care fiecare copil învață că a fi alături de altul nu este doar frumos, ci esențial. Iar în această legătură sinceră dintre doi copii, înflorită între bănci, se află poate cea mai curată formă de umanitate.

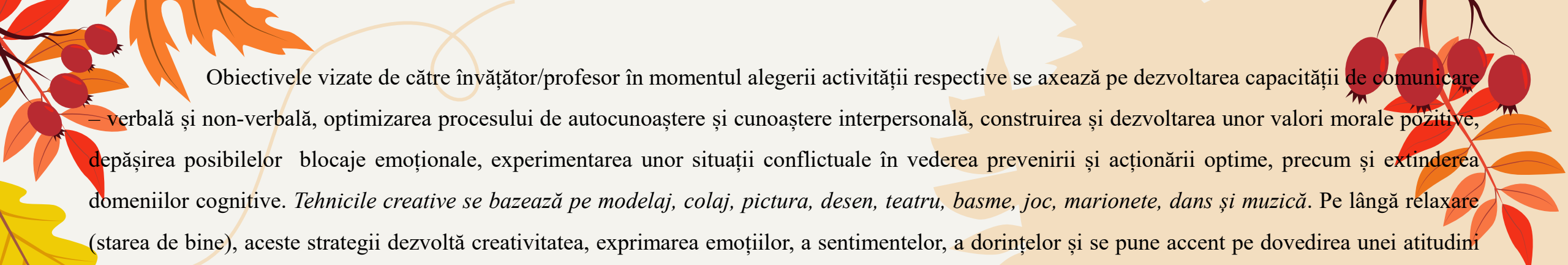

Importanța utilizării tehnicilor creative și expresive în lucrul cu elevii în școală

Consilier școlar Benghia Iuliana

În procesul de învățare și de cunoaștere a lumii înconjurătoare, precum și în ceea ce privește însușirea informațiilor academice, rolul cadrului didactic la clasă este unul esențial și adesea determinant pentru motivația elevilor și pentru performanțele acestora, dar și pentru starea lor de bine, atunci când aceasta facilitează explorarea, cunoașterea și fixarea cunoștințelor. Printre altele, asumarea responsabilității, competența lucrului în echipă, valori precum empatia și toleranța, înțelegerea neurodiversității sau optimismul sunt câteva lucruri pe care dascălul este invitat în tandem să le propună elevilor ca abilități pentru dezvoltarea lor socioemoțională. În acest sens, alături de familie, cadrul didactic este și punct de suport pentru creșterea personală a copilului și factor de construcție a conștiinței de sine pentru interacțiunile cu societatea.

Pentru a fi un sprijin autentic în dezvoltarea umană a elevilor, cadrul didactic poate lucra la clasă utilizând și tehnici creative și expresive. *Scopul* tehnicilor creative utilizate în clasă este stabilirea unui climat sigur și pozitiv, a unui spațiu de comunicare eficientă și deschisă a dorințelor, nevoilor și chiar nemulțumirilor elevilor, precum și identificarea și rezolvarea unor dinamici individuale sau de grup cu caracter conflictiv sau disfuncțional. Caracterul acestor tehnici expresive îl constituie flexibilitatea și principiul explorării de sine și al relațiilor, astfel încât accentul cade pe procesul creativ, pe identificarea resurselor și pe dezvoltarea emoțională a copiilor. Astfel, un copil cu o dezvoltare armonioasă va avea mai multă încredere în sine și în ceilalți, mai multă deschidere și flexibilitate în a primi idei și perspective noi, autocontrol optim și capacitate de a coopera în grup. Tehnicile creative îi ajută pe copii să își gestioneze sentimentele negative, să facă schimb de idei prin intermediul colegilor sau să primească suport emoțional de la grupul de contact. Prin jocuri creative, dascălul stabilește o relație apropiată de copil, pentru ca acesta să se simtă în siguranță și să se desfășoare în voie. Scopul activităților se centrează pe comunicare, concept esențial în procesul de autocunoaștere și cunoaștere interpersonal, iar prin rolurile pe care le adoptă, elevul va interacționa cu mediul înconjurător și cu credințele celorlalți din grup.

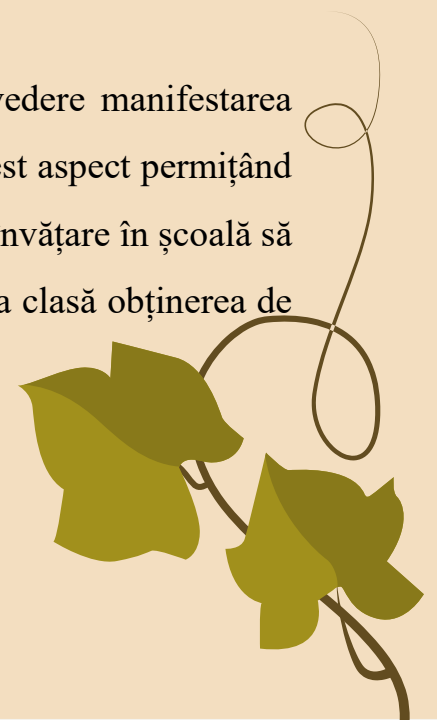

Obiectivele vizate de către învățător/profesor în momentul alegerii activității respective se axează pe dezvoltarea capacității de comunicare – verbală și non-verbală, optimizarea procesului de autocunoaștere și cunoaștere interpersonală, construirea și dezvoltarea unor valori morale pozitive, depășirea posibilelor blocaje emoționale, experimentarea unor situații conflictuale în vederea prevenirii și acționării optime, precum și extinderea domeniilor cognitive. *Tehnicile creative se bazează pe modelaj, colaj, pictura, desen, teatru, basme, joc, marionete, dans și muzică.* Pe lângă relaxare (starea de bine), aceste strategii dezvoltă creativitatea, exprimarea emoțiilor, a sentimentelor, a dorințelor și se pune accent pe dovedirea unei atitudini pozitive față de restul grupului. Utilizate sistematic și având obiective clare, tehnicile creative pot optimiza inclusiv atenția și concentrarea elevilor la activitățile școlare, capacitatea de memorare și cea decizională, dificultăți de integrare/relaționare în grup, timiditatea, manifestările de agresivitate, hiperactivitatea sau problemele legate de stima de sine, pot contribui la creșterea motivației școlare și îmbunătățirea abilităților de comunicare eficientă, prin adoptarea unei atitudini generale în grup de ascultare și de acceptare, interes și respect acordat diversității, exprimarea opiniilor și validarea emoțiilor de orice fel într-un cadru sigur.

Importanța principală a utilizării tehnicilor creative la clasă o reprezintă în final dubla direcție pe care o are în vedere manifestarea procesului creativ: elevul și colectivul. Astfel, beneficiarii direcți sunt în egală măsură copiii și grupul din care aceștia fac parte, acest aspect permițând atât rezolvarea problemelor individuale, cât și cele ale dinamicilor grupale. În concluzie, este foarte important și util ca procesul de învățare în școală să cuprindă și organizarea de activități de grup/momente în care să se favorizeze utilizarea tehnicilor creative și expresive, urmărind la clasă obținerea de beneficii pe termen scurt și lung ale acestor tipuri de activități.

Bibliografie:

Karen Treisman (2020), *"Instrumentar de tehnici terapeutice creative: cum lucrăm cu adolescenții și copiii cu traumă de dezvoltare"*, București: Editura Trei.

Dezvoltarea simțului numeric

Prof. învă. primar Cernea Corina

Dezvoltarea simțului numeric la elevii de clase primare este o componentă esențială a educației matematice timpurii. Simțul numeric nu se referă doar la capacitatea de a efectua calcule, ci la o înțelegere profundă a numerelor și a relațiilor dintre ele, precum și la abilitatea de a utiliza această înțelegere pentru a rezolva probleme în mod flexibil și eficient.

1. Ce este simțul numeric?

Simțul numeric reprezintă: înțelegerea valorii numerelor și a ordinii acestora, recunoașterea modelelor numerice, estimarea și compararea cantităților, înțelegerea relațiilor numerice (de ex., duble, jumătăți, diferențe) și alegerea de strategii eficiente pentru calcul mental și rezolvarea problemelor.

2. Importanța dezvoltării simțului numeric:

- Creează o bază solidă pentru învățarea matematicii superioare.
- Contribuie la formarea gândirii logice și critice.
- Îmbunătățește încrederea și autonomia elevului în raport cu matematica.
- Reduce tendința de a învăța mecanic și promovează înțelegerea profundă.

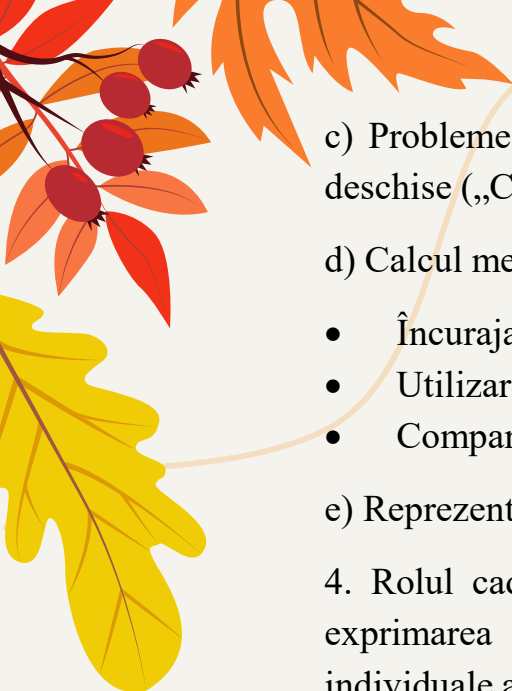
3. Strategii de dezvoltare a simțului numeric în clasele primare:

a) Activități practice și jocuri:

- Jocuri cu zaruri, jetoane, cuburi numerice, numărătoare : „Bingo matematic”, „Găsește numărul lipsă”, „Formează numărul”;
- Jocuri de estimare (ex: „Câte boabe sunt în borcan?”).

b) Numerație și recunoașterea modelelor:

- Numărare înainte și înapoi, cu diferite unități (1, 2, 5, 10).
- Identificarea numerelor pare/impare.
- Crearea și extinderea șirurilor logice de numere.

c) Probleme contextualizate : probleme inspirate din viața cotidiană (ex: cumpărături, distribuirea de obiecte) și întrebări deschise („Cum ai gândit?”, „Ai putea rezolva și altfel?”).

d) Calcul mental și strategii variate:

- Încurajarea elevilor să explice cum au gândit.
- Utilizarea descompunerii numerelor (ex: $47 = 40 + 7$).
- Compararea mai multor metode de rezolvare.

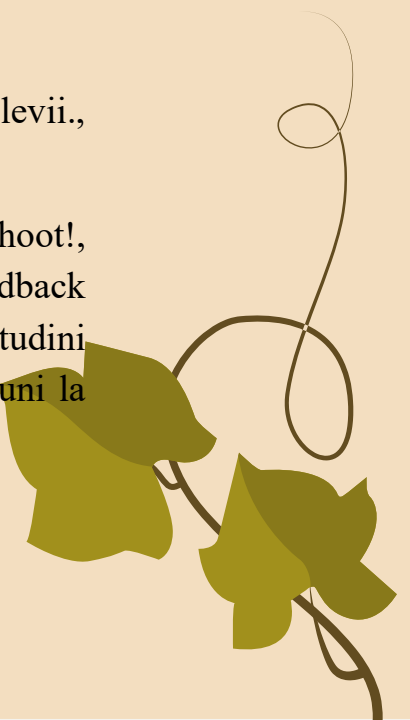
e) Reprezentări multiple ca de exemplu folosirea de diagrame, tabele, numere pe axă, modele vizuale (cuburi, abac, desene).

4. Rolul cadrului didactic este acela de a crea un climat pozitiv pentru desfășurarea orei de matematică, de a încuraja exprimarea gândirii matematice, de a valoriza greșelile ca oportunități de învățare și de a adapta strategiile la nevoile individuale ale elevilor.

5. Evaluarea simțului numeric nu trebuie să se bazeze exclusiv pe teste scrise.

Exemple: Observarea modului în care elevul rezolvă probleme în gândire liberă., interviuri și discuții matematice cu elevii., portofolii de activități și fișă de progres.

Astăzi, aplicațiile educaționale oferă oportunități noi pentru consolidarea simțului numeric. Platforme precum Kahoot!, Wordwall, Prodigy sau Matific aduc matematica mai aproape de universul digital al copiilor, prin jocuri interactive și feedback instant. Dezvoltarea simțului numeric în clasele primare nu înseamnă doar predarea matematicii, ci cultivarea unei atitudini pozitive față de numere, logică și raționament. Copiii care își formează acest simț devin, mai târziu, nu doar elevi buni la matematică, ci gânditori flexibili, capabili să rezolve probleme, să estimeze și să ia decizii inteligente.

ADHD-ul la copii, cauze și soluții

Prof. înv. primar Cioplea Roxana

În zilele noastre părinții lucrează multe ore, vin obosiți de la serviciu și nu mai au timp și energie pentru a merge cu copilul în parc ca să-i ofere acele ore absolut necesare pentru consumarea energiei în aer liber. De asemenea, copiii petrec multe ore în bănci la școală, apoi acasă pentru efectuarea temelor, pentru jocuri video sau pur și simplu stat și privit ore întregi în ecranele dispozitivelor electronice. Sedentarismul contribuie la scăderea calității somnului. Pe de altă parte și un somn de slabă calitate poate duce la un stil de viață sedentar.

Pe fondul lipsei de mișcare și a somnului calitativ și cantitativ, copiii încep să manifeste irascibilitate, impulsivitate, chiar agresivitate uneori, neastâmpăr, neliniște, agitație și o durată scurtă de concentrare și atenție la sarcini. Totuși, orice copil poate fi uneori hiperactiv, impulsiv sau neatent fără a însemna că suferă de tulburarea de deficit de atenție și hiperactivitate (ADHD).

Cum deosebim un copil energetic în limite normale de unul excesiv de activ? Este obligatoriu ca hiperactivitatea să se asocieze cu deficitul de atenție? Care sunt cauzele și soluțiile hiperactivității la copii?

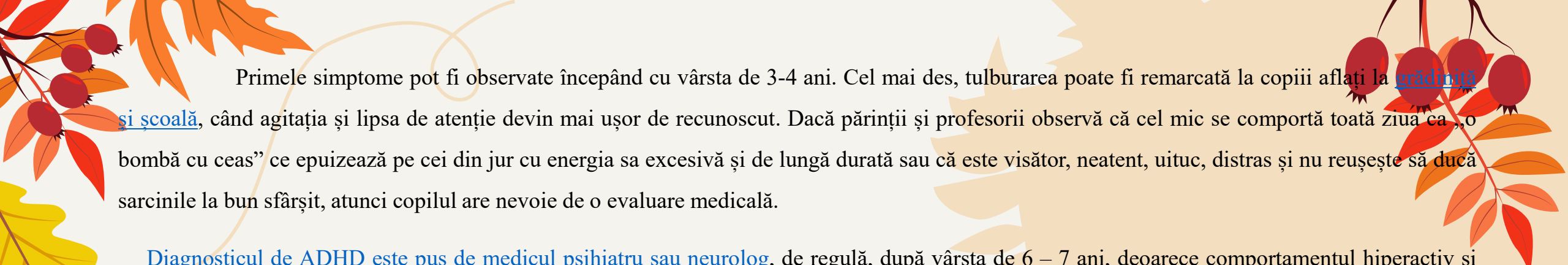
Tulburarea de deficit de atenție și hiperactivitate (ADHD) este o tulburare de neurodezvoltare care are cauze neurobiologice, predispoziții genetice și factori ca stresul, fumatul, consumul de droguri, alcool și medicamente interzise în timpul sarcinii sau alte afecțiuni medicale ale mamei în timpul sarcinii.

Există trei tipuri de ADHD:

ADHD în care predomină neatenția, preponderent la fete.

ADHD în care predomină hiperactivitatea și impulsivitatea, preponderent la băieți.

ADHD mixt: atât manifestări de neatenție, cât și de hiperactivitate și impulsivitate.

Primele simptome pot fi observate începând cu vârsta de 3-4 ani. Cel mai des, tulburarea poate fi remarcată la copiii aflați la grădiniță și școală, când agitația și lipsa de atenție devin mai ușor de recunoscut. Dacă părinții și profesorii observă că cel mic se comportă toată ziua ca „o bombă cu ceas” ce epuizează pe cei din jur cu energia sa excesivă și de lungă durată sau că este visător, neatent, uituc, distras și nu reușește să ducă sarcinile la bun sfârșit, atunci copilul are nevoie de o evaluare medicală.

Diagnosticul de ADHD este pus de medicul psihiatru sau neurolog, de regulă, după vârsta de 6 – 7 ani, deoarece comportamentul hiperactiv și durată mică de concentrare a atenției pot fi specifice preșcolarului.

La copii, ADHD se manifestă adesea prin agitație constantă, dificultăți în a urma instrucțiuni și o impulsivitate accentuată. Copiii cu ADHD prezintă cele trei simptome importante ale acestei tulburări: hiperactivitate, impulsivitate și neatenție.

Tratamentul eficient combină medicația (sub supraveghere psihiatrică) cu psihoterapia (terapia cognitiv-comportamentală). E important de știut că tulburarea de hiperactivitate cu deficit de atenție la copii nu se poate vindeca complet, dar variantele de tratament existente permit controlul eficient al simptomelor și îmbunătățirea calității vieții.

Așadar, există soluții atât pentru hiperactivitate cât și pentru deficitul de atenție, cu condiția ca părinții să observe și să se implice permanent, astfel încât să știe cum să reacționeze atunci când copilul lor manifestă simptomele specifice acestei afecțiuni.

Bibliografie:

<https://www.nimh.nih.gov/health/publications/attention-deficit-hyperactivity-disorder-in-children-and-teens-what-you-need-to-know>

www.reginamaria.ro/articole-medicale/sanatatea-copii/or/adhd-ce-este-si-cum-il-recunoastem-corect

Metode de învățare a cititului

Prof. înv. priar Crețu Cătălina

Învățarea cititului reprezintă unul dintre cele mai importante procese din dezvoltarea copilului, constituind baza pentru formarea gândirii logice, a capacității de comunicare și a înțelegerii lumii înconjurătoare. De-a lungul timpului, numeroși pedagogi și lingviști au elaborat metode diferite de predare a cititului, adaptate nivelului de dezvoltare al elevilor și contextului educațional. Printre cele mai cunoscute se numără metoda fonetică, metoda globală, metoda mixtă și metodele moderne bazate pe tehnologie.

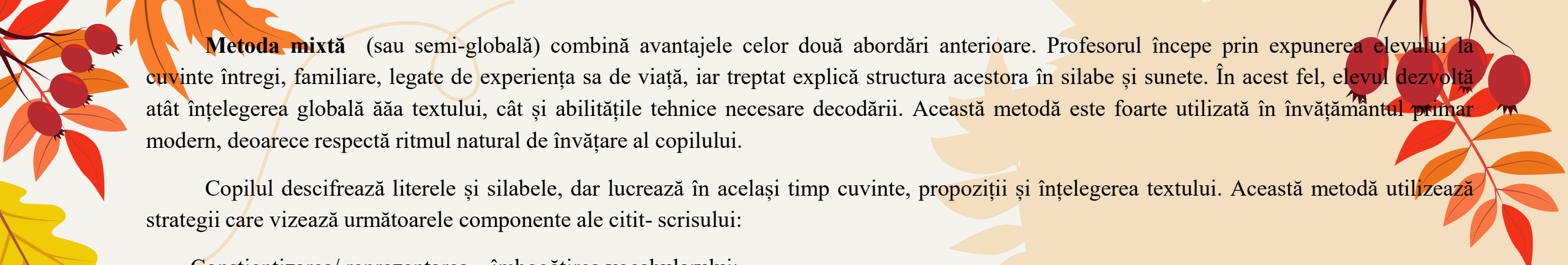
Metoda fonetică (sau alfabetică) este una dintre cele mai vechi și se bazează pe principiul învățării sunetelor și al corespondenței dintre sunete și litere. Copilul învață mai întâi să recunoască sunetele vorbirii, apoi literele corespunzătoare și, în final, să le combine pentru a forma silabe, cuvinte și propoziții. Avantajul acestei metode constă în dezvoltarea unei legături clare între vorbire și scriere, precum și în facilitarea descifrării cuvintelor noi. Totuși, pentru unii copii, procesul poate fi lent și mai puțin atractiv.

Metoda fonetică are două etape fundamentale:

1. Etapa însușirii tehnicii cititului: - elevii învață să recunoască și să unească sunete individuale pentru a forma silabe și cuvinte .
2. Etapa orientării în textul citit: - după ce elevii au deprins alfabetul și au început să aibă încredere în capacitatea lor de a citi, atenția se mută asupra înțelegerii textului.

Metoda globală abordează cititul într-un mod holistic: copilul învață să recunoască direct cuvintele sau propozițiile întregi, fără a le analiza în componente fonetice. Această metodă constă în memorarea vocabularului, la vederea acestuia. Învățătorul scrie pe cartonașe cuvinte uzuale, cuvinte care denumesc obiecte folosite frecvent de elevi. Atunci când în clasă se vorbește despre un obiect, învățătoarea le arată cartonașul cu numele respective, în mod repetat, până este reținut.

Metoda globală pune accent pe sensul și contextul limbajului, fiind mai apropiată de modul natural în care oamenii percep limbajul scris în viața de zi cu zi. Cu toate acestea, metoda globală poate îngreuna citirea cuvintelor noi, necunoscute, deoarece nu dezvoltă suficient abilitățile de decodare.

Metoda mixtă (sau semi-globală) combină avantajele celor două abordări anterioare. Profesorul începe prin expunerea elevului la cuvinte întregi, familiare, legate de experiența sa de viață, iar treptat explică structura acestora în silabe și sunete. În acest fel, elevul dezvoltă atât înțelegerea globală a textului, cât și abilitățile tehnice necesare decodării. Această metodă este foarte utilizată în învățământul primar modern, deoarece respectă ritmul natural de învățare al copilului.

Copilul descifrează literele și silabele, dar lucrează în același timp cuvinte, propoziții și înțelegerea textului. Această metodă utilizează strategii care vizează următoarele componente ale citit- scrisului:

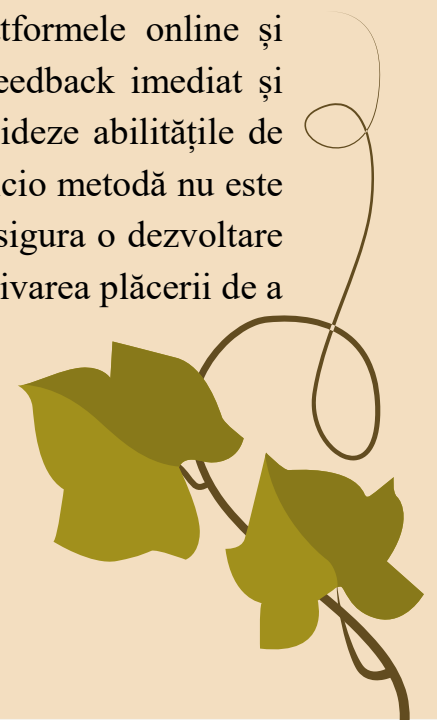
- Conștientizarea/ reprezentarea – îmbogățirea vocabularului;
- Scopurilor/funcțiilor – citit- scrisului;
- Analiza fonematică corelată cu formarea de cunoștințe legate de înțelegerea semnificației;
- Materiale scrise și funcțiile textului citit.

În ultimii ani, **metodele digitale** de învățare a cititului au devenit tot mai populare. Aplicațiile interactive, platformele online și materialele multimedia stimulează interesul elevilor și le oferă posibilitatea de a învăța într-un mod personalizat. Prin feedback imediat și activități ludice, copilul este motivat să citească, să asocieze imaginea cuvântului cu sunetul corespunzător și să-și consolideze abilitățile de înțelegere. Învățarea cititului este un proces complex, care trebuie adaptat la nevoile și stilul de învățare al fiecărui copil. Nicio metodă nu este universal valabilă, însă o combinație echilibrată între abordarea fonetică, cea globală și utilizarea resurselor digitale poate asigura o dezvoltare armonioasă a competențelor de lectură. Rolul profesorului este esențial în ghidarea elevilor, în menținerea motivației și în cultivarea plăcerii de a citi — o abilitate care va rămâne fundamentală pe tot parcursul vieții.

Bibliografie:

<https://www.scoalaintuitext.ro/blog/metoda-fonetica-analitico-sintetica-in-deprinderea-cititului-la-copiii-din-invatamantul-primar/>

<https://www.studocu.com/ro/document/universitatea-din-bucuresti/ordre-juridique-de-lunion-europeenne/metode-de-formare-a-competentelor-de-citit-scris-in-ciclul-primar/46532052>

Rolul cadrului didactic în viața elevilor

Prof. înv. primar Cuțar Cătălina

Anii de școală primară reprezintă una dintre cele mai importante perioade din viața unui copil — momentul în care se formează deprinderi, atitudini, valori și încrederea în sine.

În acest proces, rolul cadrului didactic este esențial. Învățătorul nu este doar un transmițător de cunoștințe, ci un model de viață, un formator de caractere și un sprijin emoțional pentru fiecare elev.

1. Învățătorul – primul ghid în universul cunoașterii

Pentru mulți copii, învățătorul este prima autoritate educațională pe care o întâlnesc. El deschide porțile spre lumea literelor, cifrelor și a cunoașterii. Modul în care reușește să trezească interesul pentru învățare poate influența pe termen lung atitudinea copilului față de școală și educație.

Prin răbdare, claritate și metode adaptate vârstei, cadrul didactic transformă învățarea într-o experiență plăcută și motivantă.

2. Model de conduită și valori

Copiii învață nu doar din ceea ce li se spune, ci mai ales din ceea ce văd. Învățătorul devine un model de comportament, prin felul în care vorbește, reacționează, ascultă și respectă. Prin propriul exemplu, îi învață pe elevi valori precum cinstea, empatia, responsabilitatea și perseverența.

3. Sprijin emoțional și siguranță afectivă

Ciclul primar este o etapă în care copiii au nevoie de siguranță, încurajare și acceptare. Cadrul didactic are rolul de a crea un climat pozitiv, în care fiecare copil se simte valorizat și înțeles. Un cuvânt bun, o privire de apreciere sau un gest de încurajare pot face diferența între un copil nesigur și unul care prinde aripi.

4. Facilitator al învățării prin joc și descoperire

Învățătorul modern devine un facilitator, nu doar un evaluator. Prin activități interactive, jocuri educative, proiecte de grup și situații de învățare variate, el îi ajută pe copii să descopere lumea într-un mod natural și creativ. Astfel, elevii nu mai învață doar pentru note, ci din curiozitate și plăcere.

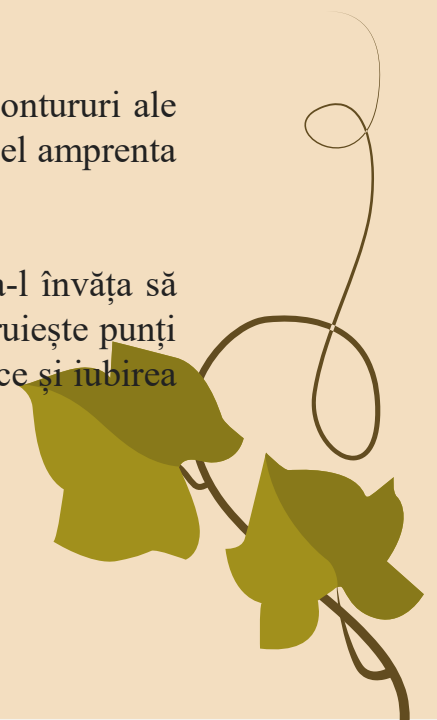
5. Partener al familiei

Educația de calitate se construiește în parteneriat. Comunicarea constantă și sinceră cu părinții este un element-cheie. Învățătorul îi ajută pe părinți să înțeleagă nevoile copilului, să-l susțină acasă și să participe activ la viața școlii.

6. Arhitect al viitorului

Dincolo de manuale și planuri de lecții, misiunea cadrului didactic este de a forma oameni. În mâinile sale stau primele contururi ale viitorului adult – curajos, empatic, echilibrat. Fiecare copil care învață să gândească liber, să respecte și să viseze, poartă în el amprenta unui dascăl dedicat.

În concluzie, rolul cadrului didactic în ciclul primar este acela de a pune bazele devenirii fiecărui copil, de a-l învăța să creadă în propriile forțe și să privească lumea cu curiozitate și încredere. Prin dăruire, răbdare și pasiune, învățătorul construiește punți între cunoaștere și suflet, între școală și viață, contribuind la formarea unei generații care va duce mai departe valori autentice și iubirea pentru învățare.

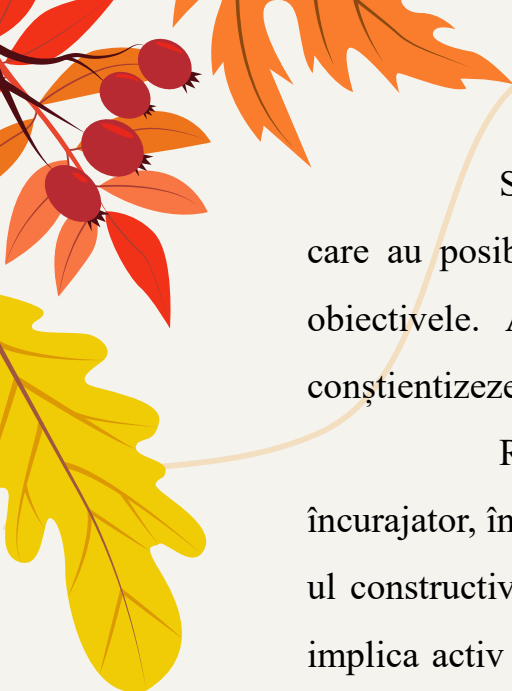
Cum menținem interesul copiilor pentru învățare în ciclul primar

Prof. învăț. primar Dobrescu Silvia

Menținerea interesului copiilor pentru învățare reprezintă una dintre provocările majore ale educației în ciclul primar. La această vârstă, curiozitatea naturală și dorința de explorare sunt puternice, însă ele pot fi ușor diminuate de metode didactice rigide sau de activități repetitive. Profesorul are rolul de a transforma procesul de învățare într-o experiență captivantă, stimulând motivația intrinsecă și implicarea activă a elevilor.

Un prim factor esențial în menținerea interesului este diversificarea metodelor didactice. Alternarea activităților tradiționale cu metode interactive – jocuri educative, proiecte, învățare prin descoperire sau prin experiment – permite elevilor să învețe prin experiență, să observe și să pună întrebări, consolidând astfel cunoștințele într-un mod natural și plăcut. Această varietate menține dinamica lecțiilor și previne plictiseala, oferind fiecărui copil oportunitatea de a se regăsi în activități adaptate stilului său de învățare.

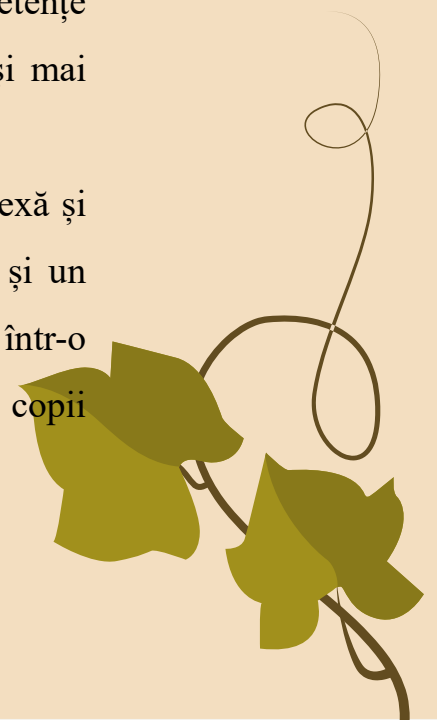
Un alt element esențial îl reprezintă relevanța conținutului pentru experiențele elevilor. Atunci când informațiile sunt prezentate într-un context familiar sau aplicabil vieții cotidiene, copiii percep utilitatea lor și sunt mai motivați să le înțeleagă și să le folosească. De exemplu, exercițiile de matematică pot fi integrate în jocuri practice sau probleme de viață reală, iar lecturile pot fi legate de evenimente și experiențe apropiate lumii copilului.

Stimularea autonomiei și a responsabilității în învățare contribuie semnificativ la menținerea interesului. Elevii care au posibilitatea de a alege sarcini sau modalități de realizare a acestora se simt implicați și motivați să își atingă obiectivele. Autoevaluarea și reflecția asupra progresului propriu sunt instrumente utile pentru ca fiecare copil să conștientizeze realizările și să își seteze noi provocări, crescând astfel sentimentul de competență și satisfacție personală.

Relația profesor–elev are un rol determinant în menținerea interesului pentru învățare. Un mediu cald, sigur și încurajator, în care greșelile sunt privite ca oportunități de învățare, favorizează curajul de a încerca și perseverența. Feedback-ul constructiv, clar și orientat spre progres stimulează motivația intrinsecă, oferind copiilor încrederea necesară pentru a se implica activ și a-și asuma riscuri intelectuale. În plus, integrarea elementelor ludice și a colaborării între elevi contribuie la crearea unui mediu atractiv pentru învățare. Activitățile de grup, proiectele comune și jocurile educative dezvoltă competențe sociale și emoționale, precum comunicarea, cooperarea și empatia, în timp ce fac procesul de învățare mai plăcut și mai captivant.

În concluzie, menținerea interesului copiilor pentru învățare în ciclul primar presupune o abordare complexă și flexibilă, care să combine metode interactive, relevanța conținutului, stimularea autonomiei, feedback-ul constructiv și un mediu de învățare sigur și colaborativ. Prin aplicarea acestor principii, profesorul poate transforma fiecare lecție într-o experiență motivantă, captivantă și adaptată nevoilor și ritmurilor individuale ale elevilor, contribuind la formarea unor copii curioși, responsabili și pasionați de cunoaștere.

Activities for Teaching Passive Voice

Prof. engleză Florea Ruxandra

Passive voice is something native English speakers can use without much thought, but it can be difficult for language learners to master because the switch from active to passive is quite an involved process. In the next part, I will describe some fun activities that can be used in the classroom to help students practice using the tricky language pattern.

1) Change the Room

This is a tried and tested game that's been used with the passive voice for a long time. It's easily adapted to past and present tenses, although teachers may need to be creative if they want to use future forms. Divide class into teams – and send one member from each team out of the room for 1-2 minutes. Have other students move things in the room and then call the students back in. The idea is to say as many things as possible that have been changed within the time limit, awarding a point for each correct sentence. It is important to set a time limit so that as many students as possible get a go.

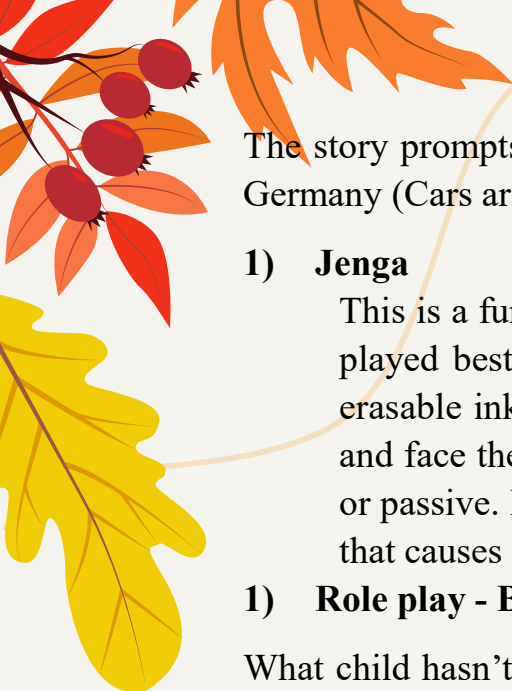
Eg: “The table has been moved”, “The markers were put on the chair”

Have students enter the room without notice “The chair is being moved”

1) Relay Tennis Game

This is an easy to set up activity that can be used with a variety of tenses. Set the class set up into 2 teams and have them in lines facing each other. Give a vocabulary prompt to start, such as “rice” and students have to create a passive voice sentence using the patterns from the lesson. The game works by having a student at the front of the lesson create a sentence, then the person opposite them in the other team must say something else. Work your way up the line back and forth until someone other repeats what has been said or can't think of anything new. The opposing team gets awarded a point when you restart the game with a new prompt from where it left out.

Examples with rice: It's grown in Thailand. / It is eaten all over the world. It is sold in bags. It is used in many dishes.

The story prompts can be varied such as: Animals that are found in Africa (Lions are found in Africa), Things that are made in Germany (Cars are made in Germany), Languages that are spoken in Europe (French is spoken in Europe).

1) Jenga

This is a fun and versatile idea that can be used to practice the form of Passive Voice if you have some sets of “Jenga”. It is played best in groups of 2-6 students, so teachers need enough sets to suit the class size. Write a verb on each block in erasable ink or on slips of paper that are put face down on the table. Write “active” or “passive” on separate slips of paper and face them down. Students take turns in taking out a block and turning over a card then make a sentence either in active or passive. If the other students agree that the sentence is correct, the next student has a go. The idea is not to have a student that causes the tower to collapse.

1) Role play - Blame it on Your Sister

What child hasn't done something wrong and blamed a brother or sister for the damage? This can be made more realistic for the students by setting them up in small groups to role play as a family. You might also have them act out their favourite example in front of the class at the end of the activity. Have the students in each group play the siblings and one or two as parents who pass judgement. Have them swap roles regularly. Give the parents prompt questions “How was the window broken?”/ “How did the cake end up on the floor?” . Have the siblings blame each other using passive voice such as “the window was broken by a stone thrown by Kay”, “No, it was a ball kicked by Joe.”. A nice variation is to have the two siblings create reasons which blame a third party. “no, it was broken by a big bird.”

Bibliography:

Scriveener, Jim. *Learning Teaching*. 3rd ed., Macmillan Books for Teachers, 2013.

“The Use of L1 in Communicative English Classrooms | JALT Publications.” Jalt-Publications.org, jalt-publications.org/tlt/articles/2439-use-l1-communicative-english-classrooms#:~:text=L1%20is%20most%20useful%20at.

Tehnici de învățare eficientă pentru elevii din clasa a III-a

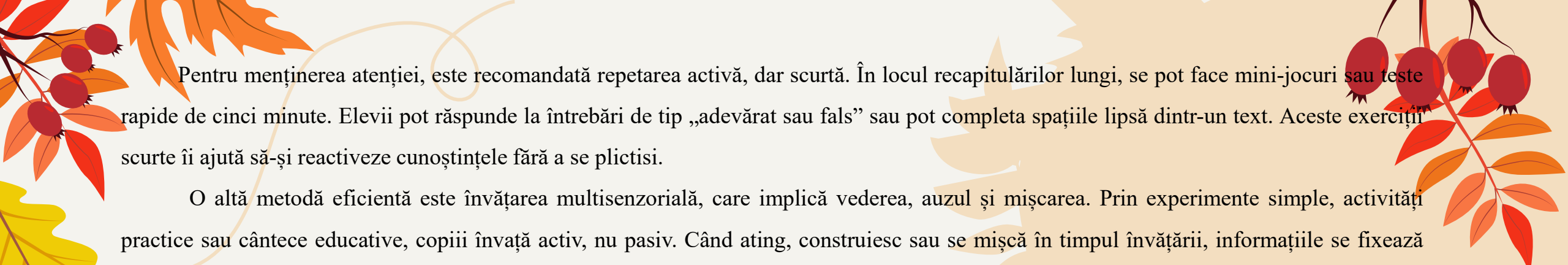
Prof. înv. primar Jianu Corina

Învățarea eficientă la vârsta școlară mică reprezintă o combinație între curiozitate, joc și descoperire. Elevii de clasa a III-a se află într-o perioadă în care gândirea logică începe să se dezvolte, dar componenta ludică rămâne esențială. De aceea, metodele de învățare trebuie să fie adaptate nivelului lor de înțelegere, să le stârnească interesul și să îi implice activ în procesul educațional.

Una dintre cele mai eficiente metode este învățarea prin joc. Jocul transformă lecțiile într-o activitate plăcută, eliminând teama de greșeală și stimulând competiția pozitivă. Profesorii și părinții pot crea activități de tip „Cine găsește mai multe verbe?” sau pot folosi jocuri educative online, cum ar fi Kahoot. Prin joc, copiii se relaxează, dar în același timp rețin mai bine informațiile.

O altă tehnică importantă este învățarea vizuală. Elevii de clasa a III-a reacționează foarte bine la imagini, culori și simboluri. Hărțile mentale, desenele, tabelele sau posterele colorate îi ajută să organizeze informația mai ușor și să o rețină mai rapid. De exemplu, învățarea părților de vorbire poate fi sprijinită de culori diferite pentru fiecare categorie: substantivele – albastru, verbele – roșu, adjectivele – verde.

Învățarea prin explicație, inspirată din metoda Feynman, îi ajută pe copii să înțeleagă cu adevărat ceea ce învață. După o lecție, fiecare elev poate explica cu propriile cuvinte ce a înțeles, jucând rolul „micului profesor”. Această activitate le dezvoltă încrederea în sine și capacitatea de exprimare clară. În același timp, profesorul poate identifica rapid ce concepte nu au fost încă bine înțelese. De asemenea, învățarea prin poveste este o metodă potrivită pentru această vârstă. Copiii iubesc poveștile, iar integrarea conținuturilor școlare într-o narațiune le facilitează înțelegerea. De exemplu, la științe se poate crea povestea „Călătoria unei picături de apă”, iar la gramatică pot apărea personaje precum „Verbul Vio” sau „Substantivul Sami”. Astfel, noțiunile abstracte devin vii și ușor de reținut.

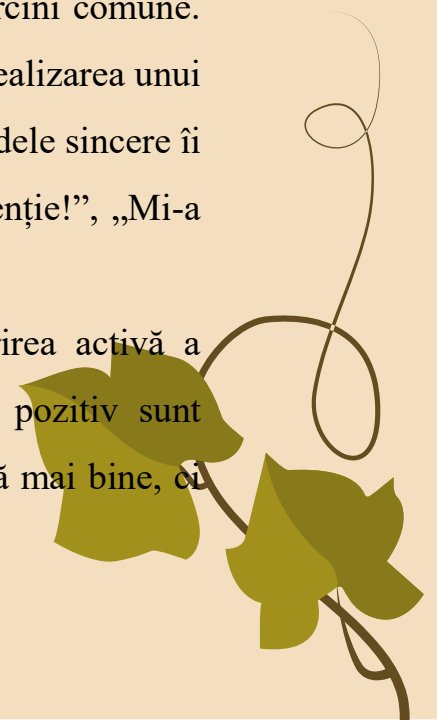
Pentru menținerea atenției, este recomandată repetarea activă, dar scurtă. În locul recapitulărilor lungi, se pot face mini-jocuri sau teste rapide de cinci minute. Elevii pot răspunde la întrebări de tip „adevărat sau fals” sau pot completa spațiile lipsă dintr-un text. Aceste exerciții scurte îi ajută să-și reactiveze cunoștințele fără a se plictisi.

O altă metodă eficientă este învățarea multisenzorială, care implică vederea, auzul și mișcarea. Prin experimente simple, activități practice sau cântece educative, copiii învață activ, nu pasiv. Când ating, construiesc sau se mișcă în timpul învățării, informațiile se fixează mai bine în memorie.

Pentru a evita oboseala, se poate aplica tehnica Pomodoro, adaptată vârstei: 20 de minute de activitate concentrată urmate de o pauză de cinci minute. Pauzele pot include mișcare, jocuri scurte sau activități de relaxare. În acest fel, copiii rămân atenți și motivați pe tot parcursul orei.

Un alt aspect important este învățarea colaborativă. Elevii pot lucra în perechi sau în grupuri mici pentru a rezolva sarcini comune. Această metodă stimulează cooperarea, ascultarea activă și spiritul de echipă. De exemplu, o activitate de grup poate consta în realizarea unui afiș sau a unei povestiri colective. Nu în ultimul rând, feedbackul pozitiv are un rol esențial. La această vârstă, încurajările și laudele sincere îi motivează pe elevi să continue să învețe. Este important ca adulții să aprecieze efortul, nu doar rezultatul: „Ai muncit cu atenție!”, „Mi-a plăcut cum ai explicat!”. Astfel, copiii capătă încredere în propriile forțe.

În concluzie, învățarea eficientă pentru elevii de clasa a III-a nu înseamnă doar memorarea lecțiilor, ci descoperirea activă a cunoștințelor prin metode variate, jucăușe și adaptate nevoilor lor. Jocul, culoarea, povestea, colaborarea și feedbackul pozitiv sunt instrumente care transformă procesul educațional într-o experiență plăcută și durabilă. Prin aceste tehnici, copiii nu doar învață mai bine, ci învață să iubească învățarea.

Literația la vârsta școlarității mici: fundația învățării pe termen lung

Prof. înv. primar Massier Alina

Literația reprezintă una dintre competențele-cheie care stau la baza formării personalității copilului și a reușitei școlare ulterioare. La nivelul clasei pregătitoare, dezvoltarea literației constituie un proces complex, care implică formarea deprinderilor de ascultare, vorbire, înțelegere și familiarizare cu limbajul scris, prin activități ludice și interactive.

Clasa pregătitoare este o etapă de tranziție între mediul preșcolar și cel școlar, în care copilul își formează primele deprinderi de lucru specifice școlii. În aria curriculară „Limbă și comunicare”, la disciplina „Comunicare în limba română” (CLR), accentul se pune pe dezvoltarea competențelor de comunicare orală și pe familiarizarea treptată cu limbajul scris. Literația, în acest context, include capacitatea copilului de a înțelege, interpreta și utiliza limbajul în scopuri variate – cognitive, sociale și emoționale.

Obiectivul principal al activităților de comunicare este formarea unui comunicator eficient, capabil să înțeleagă mesaje orale și scrise, să răspundă adecvat și să se exprime corect și coerent.

În cadrul disciplinei CLR, dezvoltarea literației se realizează pe două direcții majore, corespunzătoare celor două forme ale comunicării: orală și scrisă.

❖ Comunicarea orală

Această componentă se dezvoltă pe baza a două competențe complementare:

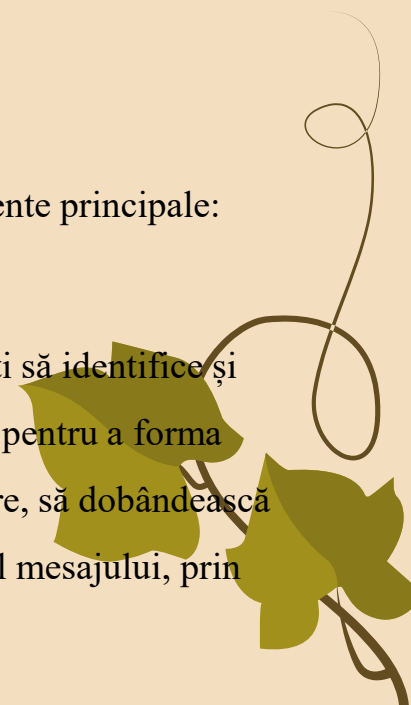
- **Receptarea mesajului oral**, care presupune dezvoltarea capacității de ascultare activă, a atenției și a răbdării, înțelegerea sensului mesajelor transmise de către adult sau de către colegi, urmărirea unei conversații, identificarea informațiilor esențiale și respectarea temei discuției.
- **Exprimarea orală**, care implică vorbirea clară și fluentă, folosind propoziții simple și corecte, transmiterea unui mesaj scurt și coerent, respectarea regulilor de comunicare – vorbitul pe rând, menținerea contactului vizual, adresarea politicoasă, dialogul cu un interlocutor, participarea la conversații și dramatizări, exprimarea emoțiilor și a opiniilor personale. Prin exerciții de ascultare, jocuri de rol, povestiri și conversații, elevii își formează treptat deprinderi de comunicare eficientă, bazate pe respect reciproc și înțelegerea mesajului.

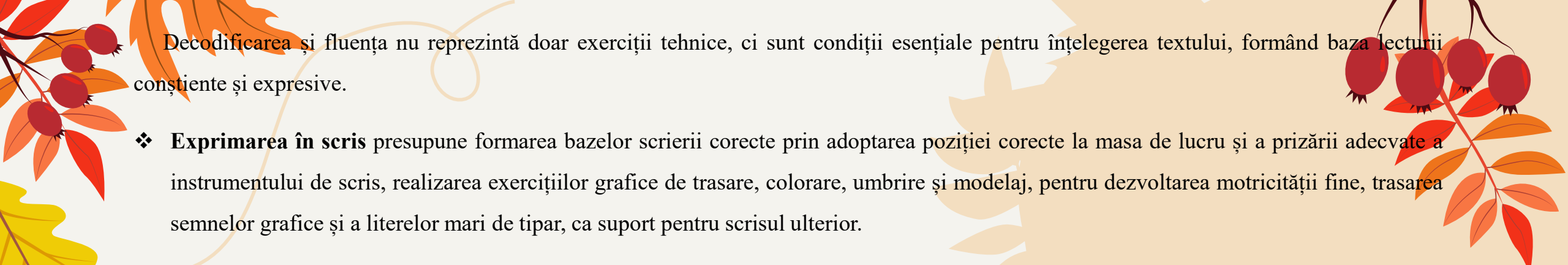
❖ Mesajul scris

Această direcție vizează familiarizarea cu limbajul scris și pregătirea pentru citit și scris, având de asemenea două componente principale:

- **Receptarea mesajului scris (citirea):**

În această etapă, accentul se pune pe recunoașterea, decodificarea și înțelegerea simbolurilor grafice. Elevii sunt îndrumați să identifice și recunoască semnele grafice izolate (litere mari de tipar, simboluri, pictograme), să observe cum aceste semne se combină pentru a forma silabe, cuvinte și propoziții scurte, să realizeze decodificarea corectă a semnelor, asociind sunetul cu litera corespunzătoare, să dobândească fluentă prin activități de repetare, jocuri de citire și recunoaștere rapidă a cuvintelor familiare, să înțeleagă sensul global al mesajului, prin discuții și întrebări despre text.

Decodificarea și fluența nu reprezintă doar exerciții tehnice, ci sunt condiții esențiale pentru înțelegerea textului, formând baza lecturii conștiente și expresive.

❖ **Exprimarea în scris** presupune formarea bazelor scrierii corecte prin adoptarea poziției corecte la masa de lucru și a prizării adecvate a instrumentului de scris, realizarea exercițiilor grafice de trasare, colorare, umbrire și modelaj, pentru dezvoltarea motricității fine, trasarea semnelor grafice și a literelor mari de tipar, ca suport pentru scrisul ulterior.

Prin activități de desen, modelaj, jocuri grafice și exerciții de trasare, copilul își dezvoltă coordonarea ochi-mână și capacitatea de a reda simboluri cu precizie și răbdare. Astfel, copiii sunt învățați să asculte conștient și să extragă informații esențiale dintr-un text. Se utilizează frecvent întrebări de tipul: Cine? Ce? Unde? De ce? sau exerciții de anticipare: Ce crezi că se va întâmpla mai departe? În paralel, elevii sunt familiarizați cu simbolurile grafice, literele mari de tipar, pictogramele și semnele convenționale. Literația timpurie presupune înțelegerea relației dintre sunet și literă. Prin jocuri fonologice (recunoașterea sunetelor inițiale, segmentarea cuvintelor în silabe, alcătuirea de cuvinte simple), elevii își dezvoltă abilități precursore cititului. Activitățile de trasare și desenare contribuie la formarea deprinderilor motrice fine necesare scrisului. Un rol important îl are crearea unei culturi a lecturii. Poveștile, dramatizările contribuie la dezvoltarea interesului pentru carte și la construirea unei relații afective pozitive cu limbajul scris.

Dezvoltarea literației timpurii asigură premisele reușitei școlare ulterioare și contribuie la formarea unei personalități echilibrate, capabile să înțeleagă și să se integreze în lume.

Bibliografie

- Ministerul Educației (2023). Programă școlară pentru disciplina Comunicare în limba română – clasa pregătitoare.
 - Bocoș, M., Jucan, D. (2019). Didactica limbii și literaturii române pentru învățământul primar. Editura Paralela 45.
 - Neagu, M. (2021). Literația timpurie – premisele învățării limbajului scris. Editura DPH.
 - Tompkins, G. E. (2018). Literacy for the 21st Century: A Balanced Approach. Pearson Education.
-

Cultivarea simțului literar-artistic

Prof. învă. primar Miu Amelia

Așa cum susținea și cercetătoarea M. Norel, elevii ar trebui îndrumați dincolo de a-și însuși un volum cât mai mare de informații din teoria literară, să-și formeze un simț artistic-literar, ce trece de sensul propriu al cuvintelor așternute de autor pe hârtie și să fie sensibilizați și la frumosul ce poate să fie extras dintr-un text literar. Astfel, vor aprecia frumusețea naturii, arta, societatea, și multe alte ramuri, dezvoltându-și capacitatea de discernământ și își vor cultiva virtuți precum: umanismul, curajul, demnitatea, dragostea de adevăr și dreptate etc.

Desigur, aceste aptitudini se formează încă din preșcolaritate, cu texte potrivite nivelului de vârstă al copiilor, dar având o activitate bine direcționată și cu conștiinciozitate în demersul didactic, se pot obține rezultate remarcabile încă de pe atunci. Textele lirice ajută la formarea acestui „simț” în amănunt și contribuie la formarea unei personalități armonioase.

Ajunși în etapa școlară, deprinderile și aptitudinile copiilor devin mai complexe și conștiente. Poezia devine o modalitate de a înțelege lumea, dar și de a-și exprima propriile sentimente și trăiri. Gândirea metaforică se împletește cu în universul acestuia cu imaginația și poate chiar este capabil să identifice emoții din versuri, să le interpreteze sau chiar să transpună în propriile opere. Pe parcursul unei ore, citirea expresivă, discuțiile libere despre conținutul poeziei sau exercițiile de dramatizare oferă elevilor oportunitatea de a se implica activ și de a învăța prin participare. În plus, prin activități de tipul „ce simte autorul”, copiii învață să asocieze cuvintele cu trăiri, devenind mai atenți la modul în care limbajul poate reflecta sentimentele umane.

În toată această perioadă, poezia are o funcție educativă dublă:

- Dezvoltă competențe morale;
- Dezvoltă competențe morale și estetice.

Temele care îi trezesc interesul elevului și îl fac să fie atent la lumea din jur sunt: familie, prieteni, natură, bunătate etc.

În concluzie, momentul în care educația prin textul liric își dovedește cu adevărat eficiența este etapa școlară, care totuși este în strânsă legătură cu preșcolaritatea. Cu toate acestea, poezia nu mai este doar o formă de expresie estetică, ci devine un instrument de formare integrală a personalității copilului. Prin intermediul acesteia, elevii învață nu doar să citească frumos, ci să gândească și să se raporteze empatic la ceilalți – transformând astfel actul educațional într-o experiență de creștere interioară și de rafinament sufletească.

Bibliografie:

Link: https://www.nicepng.com/ourpic/u2e6e6u2e6e6q8q8_child-reading-book-illustration-png-aprender-a-leer/

Modalități de antrenare și dezvoltare a atenției elevilor

Prof. în . primar Olaru Andreea

Dezvoltarea atenției este esențială pentru formarea intelectuală, deoarece atenția este fundamentul proceselor cognitive complexe, cum ar fi gândirea, memoria și învățarea.

Atenția este **strâns legată de motivație și emoție**, ceea ce înseamnă că strategiile pedagogice eficiente trebuie să țină cont nu doar de exercițiile de concentrare, ci și de crearea unui mediu atractiv și stimulativ pentru elevi.

Desfășurarea eficientă a unei activități se sprijină pe energia furnizată de un **ansamblu motivațional**, care include trebuințele, intențiile, aspirațiile, idealurile și convingerile individului. În acest cadru, **procesele de autocontrol și autoreglare** au un rol esențial, ajustând comportamentul și efortul psihic în funcție de natura și nivelul solicitărilor, astfel încât activitatea să fie susținută și eficientă.

Exerciții de dezvoltare a atenției elevilor mici în cadrul demersurilor la clasă:

1. Matricea

- Scop: dezvoltarea proceselor senzorial-perceptive, a atenției voluntare.
- Materiale: un tabel cu 100 de semne (litere).
- Desfășurare: Elevilor li se prezintă un semn, ei urmînd să numere de cîte ori apare acesta în tabel. Lucrul demarează la indicația „Începem!”. Cei ce termină de calculat, spun „Gata!”. Timpul se cronometrează. În final, se verifică răspunsurile și se analizează greșelile.

2. Cîte pătrățele sînt?

- Scop: dezvoltarea focalizării atenției.
- Materiale: un desen care “ascunde” 16 părți egale (pătrățele) ale unui pătrat mai mare.
- Desfășurare: Elevii trebuie să găsească pe desen toate pătrățelele.

3. Jocul Aer, apă, pământ

- Scop: dezvoltarea atenției voluntare, a spiritului de observație, a concentrării atenției.
 - Materiale: o minge.
 - Desfășurare: Copiii stau în cerc. Un elev aruncă mingea și rostește unul din cele trei cuvinte din denumirea jocului: apă, aer, pământ. Colegul care primește mingea trebuie să numească o vietate ce trăiește în acest mediu.
 - N.B! Vietățile nu trebuie să se repete. Cine greșește, se așază în bancă
- Verificarea soluțiilor oferite pentru exercițiile realizate;

Atenția trebuie exersată constant în activitățile instructiv-educative. La pregătirea temelor, copilului i se asigură un cadru spațial și temporal delimitat, care favorizează menținerea atenției. Încăperea trebuie aerisită și bine oxigenată. Când oboseala afectează atenția, este indicat să se facă exerciții fizice sau mișcări rapide, iar în clasă, o glumă adecvată vârstei poate ajuta elevii să se destindă și să reia activitatea cu energie. Interesul și trăirile afective asociate unei sarcini susțin și concentrează atenția pe perioade mai lungi.

În concluzie, atenția este esențială pentru învățare și dezvoltare intelectuală. Prin exercițiu constant, mediu adecvat și implicare motivațional-afectivă, copilul își poate dezvolta concentrarea, stabilitatea și volumul atenției, ceea ce sprijină performanțele școlare și formarea competențelor cognitive.

Bibliografie:

Chelaru, M. (2002). Psihologia dezvoltării copilului. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Iucu, R. (2007). Psihopedagogie generală. București: Editura Polirom.

Miclea, M. (2001). Psihologia învățării și a instruirii. Cluj-Napoca: Editura ASCR.

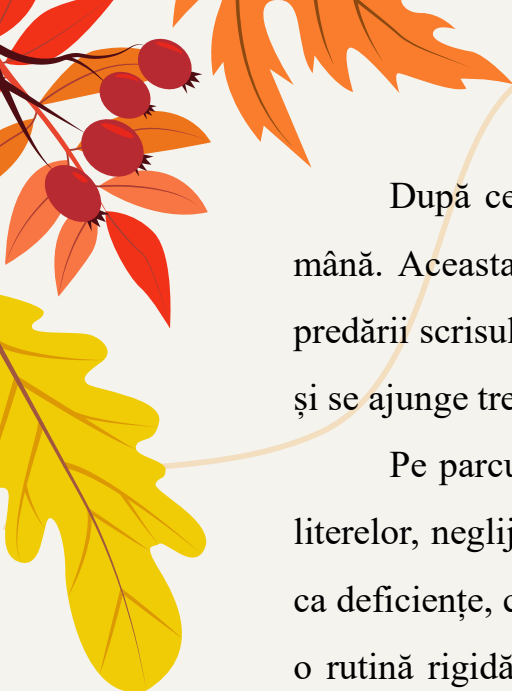
Experiențe și strategii în predarea literelor de mână la clasa I: de la semne grafice la stilou

Prof. înv. primar Papuc Bianca

Învățarea scrisului reprezintă una dintre cele mai complexe și decisive etape din procesul de formare intelectuală a copilului. Scrisul nu este doar o abilitate tehnică, ci o formă de expresie, un instrument de comunicare și un mijloc prin care elevul își structurează gândirea. În clasele primare, mai ales în clasa I, rolul cadrului didactic devine esențial: el este ghidul care facilitează trecerea de la activități grafice simple, precum trasarea bastonașelor și a semnelor grafice, la scrierea corectă, fluentă și expresivă a literelor de mână.

Exercițiile de trasare a bastonașelor, semicercurilor și elementelor grafice combinate nu sunt simple activități mecanice; ele au un rol formativ profund. Prin aceste activități, elevul își formează deprinderi fundamentale care vor sta la baza scrisului corect: orientarea în spațiul paginii, respectarea liniaturii, ritmul și presiunea adecvată asupra instrumentului de scris.

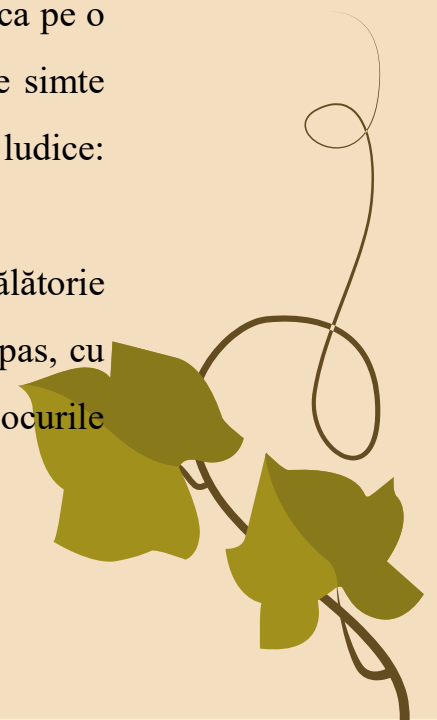
În această etapă, cadrul didactic trebuie să observe atent particularitățile fiecărui copil: unii au o motricitate fină bine dezvoltată, alții întâmpină dificultăți în controlul mișcării. De exemplu, pentru elevii cu dificultăți în coordonarea mișcărilor, se pot introduce activități ludice suplimentare: modelarea cu plastilină, decuparea, desenul liber sau jocurile de trasare pe planșe mari. Aceste exerciții contribuie la dezvoltarea mușchilor mâinii și a degetelor, dar și la creșterea încrederii în sine a copilului.

După ce elevii dobândesc o anumită siguranță în trasarea elementelor grafice, urmează etapa de formare a literelor de mână. Aceasta reprezintă un moment de mare importanță, pentru că scrisul capătă acum o semnificație lingvistică. Metodica predării scrisului cursiv se bazează pe principiul de la simplu la complex. Se pornește de la literele cu forme mai ușor de realizat și se ajunge treptat la literele mai complexe.

Pe parcursul acestui proces, cadrele didactice se confruntă cu o varietate de dificultăți specifice: scris ilizibil, inversarea literelor, neglijarea spațiilor, presiune excesivă pe creion sau, dimpotrivă, scriere prea slabă. Aceste probleme nu trebuie tratate ca deficiențe, ci ca etape naturale ale învățării. Este important ca profesorul să nu transforme procesul de învățare a scrisului într-o rutină rigidă. Flexibilitatea metodică este cheia succesului. Unul dintre obiectivele fundamentale ale învățării scrisului este cultivarea plăcerii de a scrie. Copilul trebuie să perceapă scrisul ca pe o formă de joc, creație și exprimare personală, nu ca pe o obligație. Pentru a atinge acest obiectiv, este esențială atmosfera afectivă din clasă, un climat pozitiv, în care elevul se simte înțeles și sprijinit, stimulează motivația intrinsecă. La clasa I, fiecare exercițiu de scris trebuie să fie însoțit de elemente ludice: culori, povești, personaje, cântece sau mișcare.

Astfel că, procesul de trecere de la bastonașe și semne grafice la scrierea fluentă a literelor de mână reprezintă o călătorie complexă, care implică dimensiuni cognitive, motrice și afective. Rolul cadrului didactic este de a ghida copilul pas cu pas, cu răbdare, empatie și creativitate, adaptând permanent metodele la particularitățile fiecăruia. Dictarea, exercițiile grafice, jocurile didactice și activitățile interdisciplinare sunt instrumente esențiale în formarea deprinderilor de scriere corectă.

Formarea profesorilor– Factor determinant în dezvoltarea managementului calității în educație

Prof. înv. primar Prodan Adriana

În contextul transformărilor continue din sistemele educaționale moderne, calitatea învățământului devine o temă centrală în strategiile naționale și internaționale de dezvoltare.

Managementul calității în educație nu mai este o opțiune, ci o necesitate, iar unul dintre pilonii esențiali ai acestui proces este reprezentat de formarea și dezvoltarea profesională a cadrelor didactice. Într-o eră a cunoașterii și a inovației, în care cerințele societății se schimbă rapid, participarea profesorilor la cursuri de formare continuă este un factor fundamental în asigurarea unei educații relevante, echitabile și eficiente.

Calitatea procesului educațional este direct proporțională cu competențele profesionale ale actorului central al educației: profesorul. Formarea inițială, deși indispensabilă, nu poate oferi toate instrumentele necesare pentru a face față complexității și diversității provocărilor din sistemul educațional contemporan.

De aceea, participarea la cursuri de formare continuă, workshopuri, conferințe sau programe de perfecționare devine o condiție esențială pentru dezvoltarea profesională autentică a cadrelor didactice.

Într-o societate marcată de progres tehnologic și de schimbări curriculare frecvente, profesorii trebuie să-și actualizeze constant competențele pedagogice, metodologice, digitale și socio-emoționale.

Formarea continuă le oferă acestora oportunitatea de a învăța noi metode de predare, de a reflecta critic asupra propriei practici și de a răspunde mai eficient nevoilor diverse ale elevilor. În acest mod, profesorii devin nu doar transmițători de cunoștințe, ci facilitatori ai învățării și promotori ai calității educaționale.

Managementul calității în unitățile de învățământ presupune un ansamblu coerent de politici, strategii și practici menite să asigure excelența în educație. În acest cadru, formarea continuă a personalului didactic devine un element cheie în planificarea strategică și în implementarea măsurilor de îmbunătățire instituțională.

Un corp profesoral bine pregătit contribuie decisiv la creșterea performanței școlare, la reducerea abandonului și la crearea unui climat educațional favorabil învățării.

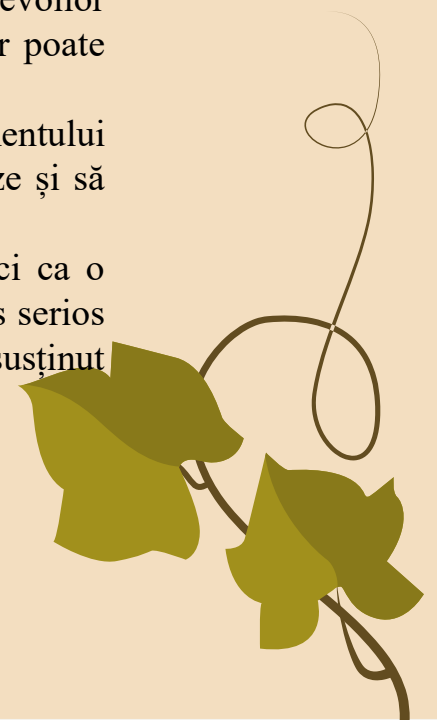
De asemenea, profesorii care participă activ la cursuri de formare devin agenți ai schimbării în comunitățile educaționale din care fac parte. Aceștia contribuie la crearea unei culturi organizaționale bazate pe colaborare, inovație, reflecție și învățare continuă. În plus, prin participarea la rețele profesionale și schimburi de bune practici, profesorii contribuie la diseminarea și integrarea standardelor de calitate în activitatea didactică zilnică.

În pofida importanței recunoscute a formării continue, există o serie de provocări care pot limita eficiența acesteia. Printre acestea se numără lipsa resurselor financiare, oferta formativă inadecvată sau superficial structurată, supraîncărcarea programului profesorilor, dar și lipsa unei culturi organizaționale centrate pe dezvoltare profesională. Pentru ca formarea profesorilor să contribuie în mod real la managementul calității, este necesară o abordare sistemică și coerentă. Aceasta presupune crearea unor politici educaționale clare, care să valorizeze dezvoltarea profesională ca parte integrantă a carierei didactice.

Totodată, este esențial ca programele de formare să fie relevante, interactive, bazate pe cercetare și adaptate nevoilor concrete ale profesorilor. Implicarea activă a acestora în definirea obiectivelor formative și în evaluarea programelor poate spori considerabil impactul acestora.

În concluzie, formarea continuă a profesorilor este un factor decisiv în dezvoltarea și consolidarea managementului calității în educație. Un cadru didactic bine pregătit, conectat la realitățile educaționale actuale, capabil să se adapteze și să inoveze, contribuie direct la creșterea performanței școlare și la îmbunătățirea experienței de învățare a elevilor.

Într-un sistem educațional orientat spre excelență, formarea nu trebuie privită ca o obligație administrativă, ci ca o investiție strategică în capitalul uman, care produce efecte durabile asupra calității educației. Prin urmare, orice demers serios de dezvoltare instituțională și de asigurare a calității trebuie să includă formarea profesorilor ca un obiectiv prioritar, susținut prin politici coerente, resurse adecvate și viziune pe termen lung.

Evaluarea inițială și rolul ei la clasa pregătitoare

Prof. înv. primar Protopopescu Florența

Alături de predare și învățare, evaluarea reprezintă o funcție esențială și o componentă a procesului de învățământ. Cele trei forme de evaluare (inițială, formativă și sumativă) sunt în relație de complementaritate, determinată de funcțiile lor în demersul evaluativ.

Evaluarea inițială oferă elevului și profesorului o reprezentare a potențialului de învățare, dar și a eventualelor lacune ce trebuie completate și a unor aspecte ce necesită corectare sau îmbunătățire. Ea nu își propune aprecierea performanțelor globale ale elevilor sau ierarhizarea lor și astfel se recomandă raportarea la bareme de evaluare (apreciere).

Scopul evaluării inițiale este cu atât mai bine atins, cu cât reușim să-i determinăm pe elevi să fie receptivi și să înțeleagă importanța evaluării școlare, pentru ca ei să trateze cu seriozitate rezolvarea sarcinilor propuse, să le fie trezită motivația cunoașterii și dorința soluționării corecte a problemelor enunțate. Înțelegând-o ca un exercițiu util activității de învățare și nu ca o evaluare propriu-zisă care implică emoții, mai ales că rezultatele ei nu se consemnează în catalog, elevii se pot concentra liber și în mod expres asupra rezolvării itemilor propuși și astfel rezultatele ei pot reflecta obiectiv dacă elevii au pregătirea necesară crării premiselor favorabile unei noi învățări.

Pentru ca evaluarea inițială să fie urmată de rezultatele scontate, e nevoie să se țină seama de următoarele: tratarea diferențiată a elevilor; selecția riguroasă a conținutului învățării; utilizarea a acelor metode și procedee didactice care să antreneze cel mai mult capacitățile intelectuale, care asigure învățarea activă și formativă; îmbinarea eficientă și alternarea formelor de activitate la clasă (frontală, individuală și pe grupe).

Rolul principal al evaluării inițiale la clasa pregătitoare este de a identifica cunoștințele și abilitățile fiecărui elev, permițând profesorului să își adapteze planificarea lecțiilor și să creeze un program de recuperare sau de omogenizare a fondului de cunoștințe, contribuind astfel la un început eficient al primului an de școală.

Funcțiile evaluării inițiale:

- Diagnosticarea nivelului de pregătire:

Ajută la determinarea cunoștințelor, abilităților și competențelor pe care le dețin elevii la începutul anului școlar.

- Adaptarea planificării didactice:

Informațiile obținute din evaluare permit profesorului să creeze lecții personalizate și să ajusteze strategiile de predare pentru a răspunde nevoilor specifice ale fiecărui copil.

- **Identificarea nevoilor de recuperare:**

Se pot identifica elevii care au nevoie de sprijin suplimentar și se poate crea un plan de recuperare pentru a consolida noțiunile fundamentale.

- **Omogenizarea grupului:**

Evaluarea ajută la crearea unui cadru echilibrat, în care toți elevii primesc sprijinul necesar pentru a se integra în procesul de învățare.

- **Stabilirea punctului de plecare:**

Profesorul stabilește un "punct de plecare" pentru procesul educațional, care va fi folosit pentru a monitoriza progresul elevilor pe parcursul anului.

Evaluarea în general, deci și cea inițială, are rolul de a regla permanent și a forma în spiritul unor decizii realiste atât cu privire la curriculum cât și la resursele umane implicate. Importanța ei este cu atât mai mare, cu cât este cunoscut faptul că "este mai ușor să previi decât să vindeci". Astfel și în cadrul procesului de evaluare, prevenirea și controlul sau monitorizarea permanentă a nivelului de reușită a elevilor pot contribui la intervenții și decizii pertinente și prompte din partea cadrului didactic. O evaluare inițială, urmată de o evaluare continuă constituie un autentic instrument de lucru al dascălului, cu ajutorul căruia se perfecționează activitatea pusă în beneficiul școlarului.

Procesul evaluativ își îndeplinește pe deplin funcția majoră numai atunci când, atât dascălul cât și școlarii reușesc să colaboreze nu pentru că trebuie, ci pentru că își doresc acest lucru, fiecare îmbunătățindu-și comportamentul în funcție de reacțiile celuilalt.

BIBLIOGRAFIE:

Radu, I. T., Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului, Editura Didactică și Pedagogică București, 1981.

Radu, I. T., Evaluarea în procesul didactic, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.

Stoica, A., Evaluarea în învățământul primar. Descriptori de performanță, Editura Humanitas Educațional, București, 1998.

Importanța gestionării conflictelor dintre elevi și rolul profesorului

Prof. înv. primar Radu Ellery

În ambientul școlii, elevii petrec mult timp împreună: învață, se joacă, lucrează în echipă și se ajută unii pe ceilalți. Uneori însă, pot apărea neînțelegeri sau conflicte între colegi. Acestea sunt firești, pentru că fiecare copil are propriile idei, dorințe și feluri de a se exprima. Important este modul în care sunt rezolvate aceste conflicte.

Un conflict poate apărea atunci când doi sau mai mulți copii nu se înțeleg asupra unui lucru – de exemplu, cine se joacă primul cu o jucărie, cine stă într-un loc preferat sau cum se face o activitate. Dacă nu este rezolvat, conflictul poate duce la supărări, vorbe urâte sau chiar la certuri mai aprofundate. În primul rând, gestionarea conflictelor din timp, îi ajută pe elevi să: învețe să asculte și să respecte părerea celorlalți, găsească soluții pașnice și corecte, să își exprime emoțiile într-un mod potrivit, să devină prieteni mai buni și să lucreze mai bine în echipă și chiar să contribuie la o atmosferă liniștită și plăcută în clasă. Când elevii știu să discute calm și să găsească soluții împreună, întreaga clasă devine un loc mai sigur și mai vesel pentru toți. În al doilea rând, profesorul are un rol foarte important în rezolvarea conflictelor. El observă situațiile tensionate dintre elevi și intervine la timp, ascultă ambele părți cu răbdare și fără a judeca, îi ajută pe copii să înțeleagă ce s-a întâmplat și cum se simte fiecare, încurajează comunicarea respectuoasă și găsirea unor soluții potrivite pentru toți, predă prin exemplu, arătând cum se poate vorbi calm, cum se cere iertare și cum se face pace. Prin sprijinul profesorului, copiii învață că fiecare conflict poate fi o ocazie de a crește, de a deveni mai înțelegători și mai buni colegi.

În concluzie, gestionarea conflictelor dintre elevi este o parte importantă a vieții de la școală. Cu ajutorul profesorului, elevii pot transforma supărările în lecții de prietenie și înțelegere. Astfel, clasa devine un loc în care toată lumea se simte respectată, ascultată și în siguranță.

Importanța lecturii în dezvoltarea copilului mic

Prof. învă. primar Radu Mirela

Importanța și frumusețea lecturii în dezvoltarea copilului de clasa pregătitoare: o călătorie magică prin lumea poveștilor. În lumea fascinantă a copilăriei, lectura reprezintă o punte spre cunoaștere, imaginație și emoție. Pentru cei mici, această activitate nu este doar despre citit, ci despre descoperirea unor universuri pline de culoare, personaje și aventuri care le pot transforma percepția asupra lumii și asupra lor înșiși. În calitate de profesori și părinți, avem responsabilitatea de a transforma lectura într-o experiență plină de bucurie și curiozitate, pentru a clădi temelii solide pentru viitorii cititori.

Lectura poate fi introdusă ca joc și cu o abordare artistică

Pentru copiii de clasă pregătitoare, lectura trebuie să fie mai mult decât o simplă activitate de citire. Ea devine un joc, o poveste în care ei sunt mici autori și ilustratori. În acest sens, materialele moderne, cum ar fi cărțile interactive cu text scris mare și imagini sugestive, sunt cele care reușesc să capteze atenția și să stimuleze dorința de a descoperi. De exemplu, în "Clubul de lectură" pe care l-am inițiat, elevii au ascultat cu plăcere povești legate de viața unor animale comice, folosind un limbaj apropiat și imagini care le trezesc curiozitatea. Am folosit, de asemenea, aplicații interactive care permit copiilor să coloreze și să illustreze propriile povești.

Povești clasice și emoții: o punte între trecut și prezent

Poveștile clasice, precum "Ursul păcălit de vulpe" sau "Scufița Roșie", au o valoare inestimabilă în dezvoltarea empatiei și în înțelegerea emoțiilor. Aceste povești transmit mesaje importante despre bunătate, viclenie, curaj și prietenie. În activitățile didactice, le folosim pentru a explica emoțiile și pentru a dezvolta empatia. De exemplu, după citirea poveștii "Scufița Roșie", am discutat despre cum se simțea Scufița atunci când a întâlnit lupul și cum ar fi putut să reacționeze diferit.

Metode atractive și adaptate vârstei

Pentru a apropia copiii de lectură, este esențial ca metodele folosite să fie inedite și adaptate timpului și nevoilor lor. Una dintre metodele pe care le-am folosit cu succes este "Citirea în perechi", în care copiii sunt împărțiți în perechi și citesc împreună o poveste. Acest lucru încurajează colaborarea și comunicarea între copii.

Provocările erei digitale și rolul adulților

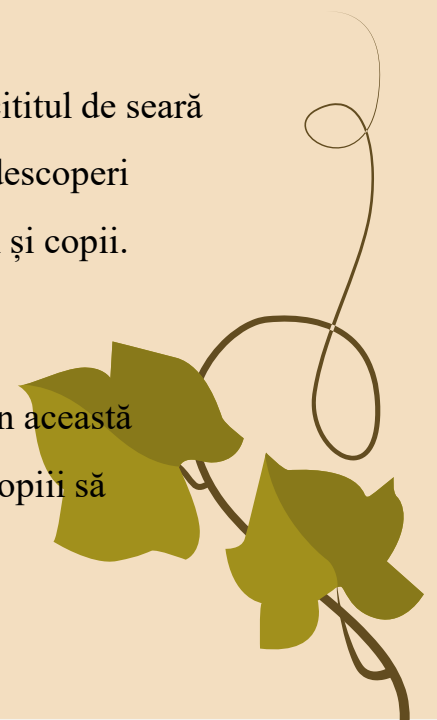
În era tehnologiei, copiii sunt foarte atrași de gadgeturi, iar această fascinație poate diminua interesul pentru lectură. Pentru a combate această problemă, putem stabili limite clare pentru utilizarea gadgeturilor și încuraja citirea în familie. De exemplu, putem stabili un "timp de citire" în fiecare zi în care toată familia citește împreună.

Familia, fundamentul dragostei de carte

Sămânța dragostei pentru lectură se plantează în familie, prin exemplul părinților și prin activități simple, precum cititul de seară sau vizitarea bibliotecii. Biblioteca de acasă, formată din cărți alese cu grijă, devine un univers în care copilul poate explora și descoperi lumea. Timpul petrecut citind împreună, povestind și discutând despre povești, contribuie la consolidarea legăturii dintre părinți și copii.

"Un copil care citește va fi un adult care gândește."

Această deviză ne amintește că fiecare pagină citită este o investiție în viitorul lor. Să fim, așadar, ghizi și modele în această călătorie minunată, pentru ca fiecare copil să descopere frumusețea și magia lecturii încă din primii ani de viață. Să încurajăm copiii să citească și să exploreze lumea prin cărți, pentru a deveni viitori cititori pasionați și gânditori critici.

Dezvoltarea gândirii critice prin activități interdisciplinare

Prof. în. primar Mădălina Cristea

Gândirea critică este una dintre competențele-cheie pe care școala modernă trebuie să le dezvolte la elevi. Ea presupune capacitatea de a analiza, de a formula întrebări, de a evalua argumente și de a lua decizii fundamentate.

La ciclul primar, gândirea critică se formează treptat, prin activități care stimulează curiozitatea și creativitatea.

Un rol important în acest proces îl au activitățile interdisciplinare, care leagă cunoștințele din diferite domenii și le oferă copiilor posibilitatea de a înțelege realitatea într-un mod integrat.

1. Ce este gândirea critică?

- Capacitatea de a pune întrebări și de a nu accepta informațiile fără o analiză.
- Abilitatea de a face conexiuni între idei, discipline și experiențe.
- Dezvoltarea discernământului și a spiritului de observație.

Exemplu: Un elev care, în loc să repete mecanic o informație, întreabă „De ce se întâmplă așa?” sau „Ce s-ar fi întâmplat dacă...?” demonstrează gândire critică.

2. Importanța activităților interdisciplinare

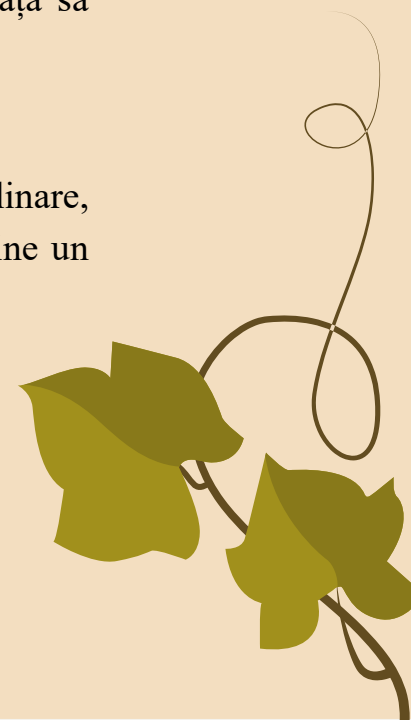
- **Integrarea cunoștințelor:** elevul înțelege că matematica, științele și literatura nu sunt domenii separate, ci părți ale aceleiași realități.
- **Motivarea elevilor:** învățarea devine mai atractivă și mai aplicată.
- **Formarea unei perspective globale** asupra lumii.
- **Dezvoltarea abilităților de colaborare:** activitățile interdisciplinare se realizează adesea în echipă.

Rolul învățătorului în stimularea gândirii critice este să încurajeze întrebările elevilor și să ofere răspunsuri deschise, să creeze situații-problemă și proiecte interdisciplinare, să promoveze discuțiile în grup, unde elevii învață să argumenteze și să își susțină opiniile și să aprecieze procesul de gândire al elevului, nu doar răspunsul final.

Dezvoltarea gândirii critice este o misiune esențială a educației contemporane. Prin activități interdisciplinare, elevii nu doar acumulează cunoștințe, ci și învață să le folosească în mod creativ și responsabil. Astfel, școala devine un spațiu al formării unor viitori adulți capabili să analizeze informațiile și să ia decizii argumentate

Bibliografie:

1. Dewey, J. – *Democrație și educație*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2016 (traducere).
 2. Păun, E. – *Școala și educația în societatea contemporană*, Editura Polirom, Iași, 2018.
-

Learning in Two Languages: What Happens When Math Speaks English

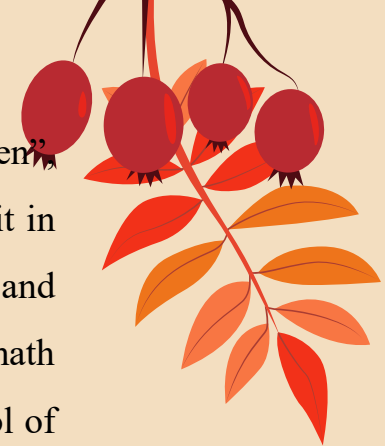
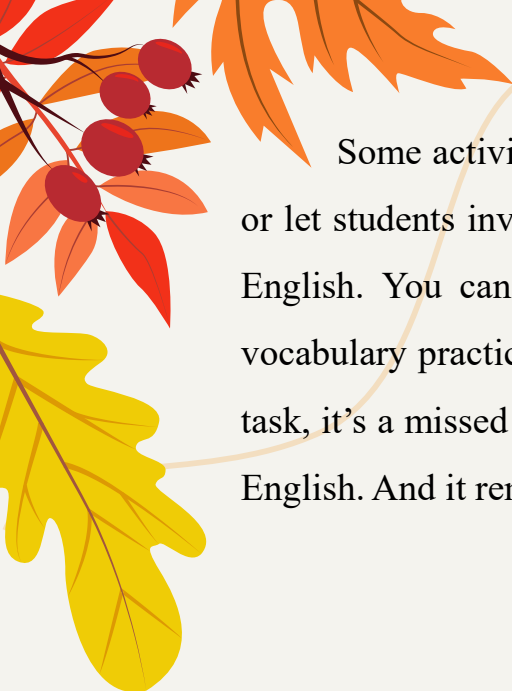
Prof. engleză Mara Barbatei

Math might not seem like the obvious partner to English in a language class because numbers don't have anything in common with verbs and equations are quite the opposite of vocabulary. But in classrooms where students are still learning English, math can *teach language*, if you let it.

Imagine that your students are solving a simple addition problem. "Three birds sit on a branch. Two more arrive. How many birds are there now?" It's not the numbers doing the work here, it's the sentence. The verbs, the sequencing and the visual cues are important. The math is the vehicle, but language is the driving. Mathematics is filled with patterns and so is language. When children are working through a problem, talking it out, asking for clarification, comparing answers, what they're doing is practicing English in a natural way.

The research backs this up. Studies by Mol and Bus (2011) suggest that deeper learning happens when students are asked to *explain* exactly what they are doing, not just to perform it. Similarly, Dr. Haiwen Chu has shown that language learners benefit more when math is made richer, not simpler. The goal isn't to "translate" math into easier English, it's to make the problem worth talking about.

You won't find this in textbooks. Usually, in textbooks, you find a worksheet with " $5 + 4 = \underline{\quad}$ ". This won't teach a child to say "I added five and four because...", but if you turn it into a classroom dialogue: "Who can explain what they did?", that means you're practicing grammar, vocabulary, and reasoning at the same time. It's important to get your students talking about math. Start by asking them to describe what they see. "How many apples? Which are red? Which are green?" Next, give them sentence starters they can rely on: "I think...", "Maybe...", "Because..." as that will be a great way to use math to get them to practice vocabulary.

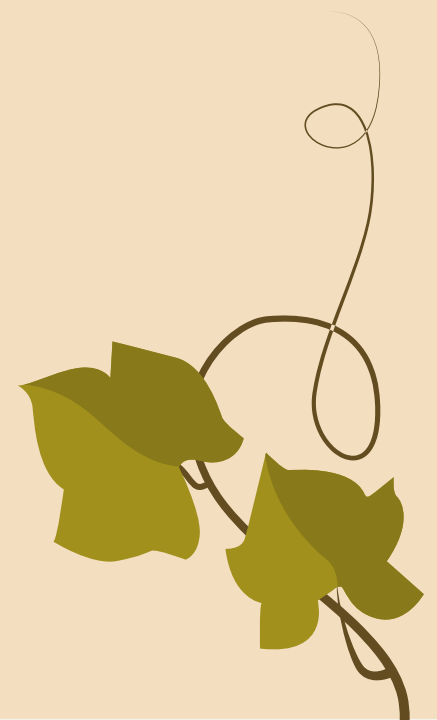
Some activities ask for more than right answers. Try riddles: “I’m thinking of a number. It’s more than six but less than ten” or let students invent their own. You can ask them to draw a monster with “three eyes, two legs, and four arms” and describe it in English. You can start by counting the parts, then building a story. It starts as math, but it’s also grammar, sequencing, and vocabulary practice. Avoid falling into the trap of treating math as a break from English. If students aren’t speaking during a math task, it’s a missed opportunity. Combining math and language lets students participate even when they don’t yet have full control of English. And it reminds them that learning is connected, that what they do in one subject strengthens another.

Council on Early Childhood, High, P. C., & Klass, P. (2014). *Literacy promotion: An essential component of primary care pediatric practice*.

Pediatrics, 134(2), 404–409. <https://doi.org/10.1542/peds.2014-1384>

Mol, S. E., & Bus, A. G. (2011). *To read or not to read: A meta-analysis of print exposure from infancy to early adulthood*. *Psychological Bulletin*, 137(2), 267–296. <https://doi.org/10.1037/a0021890>

Chu, H. (2021). *How to Engage English Learners in Math Lessons*. WestEd. <https://www.wested.org/blog/how-to-engage-english-learners-in-math-haiwen-chu>

CUPRINS nivel gimnazial și liceal

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

1. Prof. Becze Maria Bianca

Puterea unei alimentații echilibrate la școală

2. Prof. Damian Alina

Fun Activities to Teach Idioms

3. Prof. Hamboussi Liliana

Learning English Through Immersion

4. Prof. Ioan Elena

Literatura ca spațiu al imaginației și al formării: elevii noștri la Concursul de Proză Fantastică „Aurel Antonie”

5. Prof. Mircea Cristian Pavel

Educația fizică prin joc– Funcțiile jocurilor de mișcare în Educația fizică

6. Prof. Nistor Decebal

Transmiterea mesajului

CUPRINS nivel gimnazial și liceal

JUST4KIDS
HIGH SCHOOL
cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

7. Prof. Pierșinaru Cristina

Literatura ca observator social

8. Prof. Răducanu Anamaria

Beneficiile corurilor școlare

9. Prof. Sîrbu Laura

Colaborarea dintre profesori și impactul ei asupra învățării

10. Prof. Stamate Florina

12 life-saving sentences we should ALL teach for World Mental Health Day

11. Prof. Ursu Rodica

5 Mituri demontate despre învățarea limbilor străine

12. Prof. Liță Lavinia

Cum funcționează sistemul de învățământ secundar inferior din Germania?

Puterea unei alimentații echilibrate la școală

Prof. Becze Maria Bianca

Într-o lume în care ritmul vieții devine tot mai alert, iar tentațiile alimentare ne urmăresc la fiecare colț, elevii se află adesea în fața unei provocări majore: cum să își păstreze energia, concentrarea și buna dispoziție pe tot parcursul zilei?

Răspunsul este mai simplu decât pare. Prin alimentație echilibrată și obiceiuri sănătoase.

De ce contează ce mâncăm înainte și în timpul școlii? Micul dejun este, fără îndoială, „motorul” zilei.

Un bol de cereale integrale cu lapte, un fruct proaspăt sau o felie de pâine cu brânză pot face diferența între o zi plină de energie și una în care oboseala se instalează înainte de prima pauză.

Studiile arată că elevii care iau un mic dejun echilibrat au rezultate mai bune la învățătură, o atenție mai bună și mai puține fluctuații de dispoziție.

Prânzul, pauza care hrănește nu doar trupul, ci și mintea

La școală, masa de prânz este un moment-cheie.

Alegerea unui meniu diversificat, bogat în legume, proteine de calitate și carbohidrați complecși ajută organismul să mențină un nivel constant de energie.

Un prânz sănătos nu înseamnă mâncăruri sofisticate, ci echilibru: un fel principal consistent, o garnitură ușoară și o porție mică de fructe sau lactate.

Hidratarea, secretul vitalității

De multe ori, uităm de cel mai simplu gest: să bem apă. Deshidratarea ușoară poate cauza dureri de cap, scăderea atenției și chiar iritabilitate. Elevii ar trebui încurajați să aibă mereu o sticlă de apă la îndemână și să evite băuturile carbogazoase sau energizantele, care oferă doar o „falsă” senzație de energie.

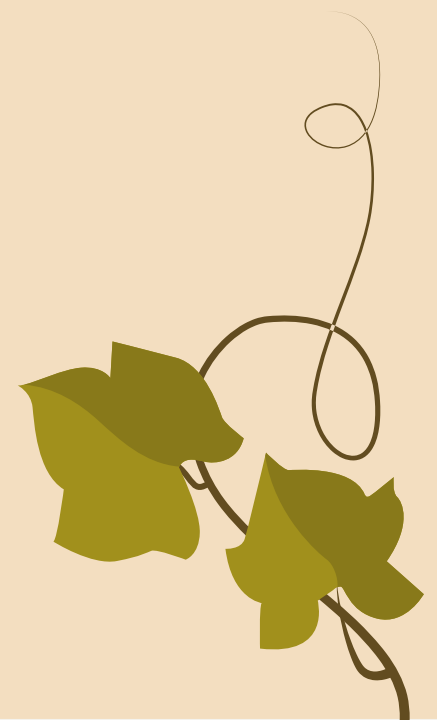
Mișcarea, aliatul perfect al alimentației

Sportul completează în mod ideal o alimentație sănătoasă. Fie că vorbim de o oră de educație fizică, o plimbare cu bicicleta sau o partidă de fotbal după școală, activitatea fizică stimulează concentrarea, încrederea și starea de bine.

Concluzie: obiceiuri mici, beneficii mari

Educația pentru o viață sănătoasă începe din copilărie. Fiecare alegere alimentară, fiecare mișcare contează. A avea grijă de corp înseamnă, de fapt, a avea grijă de minte.

Iar o generație de elevi sănătoși, activi și echilibrați este, fără îndoială, o generație de campioni, la școală și în viață!

Fun Activities to Teach Idioms

Prof. Damian Alina

I always look forward to teaching figurative language in my classroom, and idioms in particular. Students get such a kick (note the idiom here) talking about and learning new idioms and we really enjoy doing some fun activities to help kids build a stronger language base. Here are six different activities that reinforce idioms and can be successfully used in the classroom:

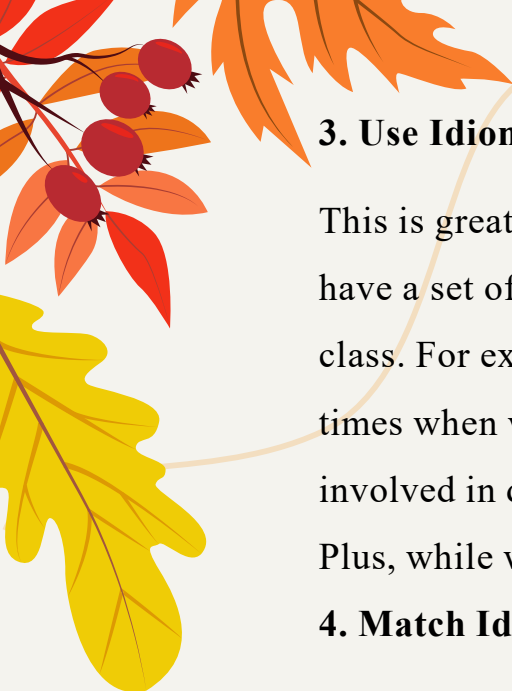
1. Draw Idioms (their literal and figurative meanings)

I like to put a list on the smart board or you could also give kids a list of idioms. After having students discuss these in pairs or small groups, we meet as a class to go over any idioms that they don't yet know. I pass out paper and kids choose an idiom, draw the literal meaning on one side (what it sounds like it means) and the figurative meaning on the other side (what it really means).

2. Do Charades with Small Groups

I give each small group of kids an idiom to act out in front of the class, while the class tries to guess the idiom shown. This is lots of fun and most kids enjoy the chance to ham it up in front of their friends.

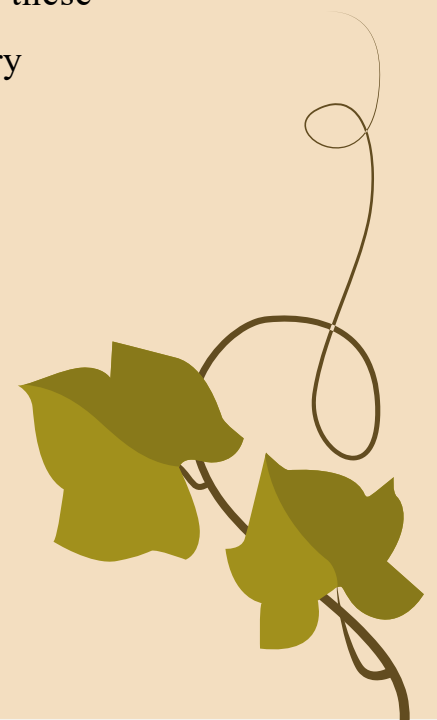
3. Use Idioms as Part of a Class Discussion

This is great for those spare five minutes for transition times, right before recess or in between two big activities. I like to have a set of idioms on cards or you could do slips of paper. Then I pull out one of these randomly and we discuss it as a class. For example, we might discuss the idiom, "Don't judge a book by its cover." Is this true all of the time? Are there times when we should judge someone or something by the way it looks? If so, when? I really enjoy getting the kids so involved in discussions like this and it is amazing how passionate and how insightful kids can be at such a young age. Plus, while we're discussing, they're adding to their idiom repertoire!

4. Match Idioms with Their Meanings

After you have quickly made a set of idioms on one set of cards and their meanings on another set of cards, shuffle these and hand them out. Students can find their idioms match and then share out. You can also use this as an introductory activity if you'd like an easy way to randomly match pairs.

Another idea is to use these cards in a center or as a fast finisher activity, as a game of concentration.

5. Read Mentor Texts with Idioms

One of the teaching tools I use repeatedly in my classroom is mentor texts. No matter what the subject, these wonderful picture books can bring lessons to life and idioms are no different. Using a mentor text to introduce or to reinforce idioms is an activity your students will enjoy and is one they will remember.

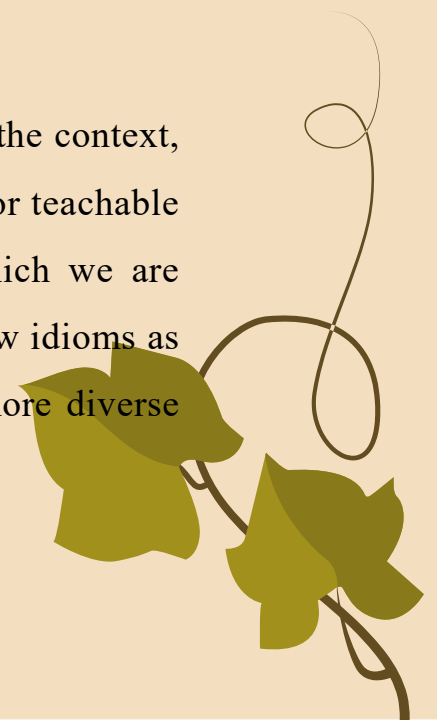
6. Play Idiom Games Online

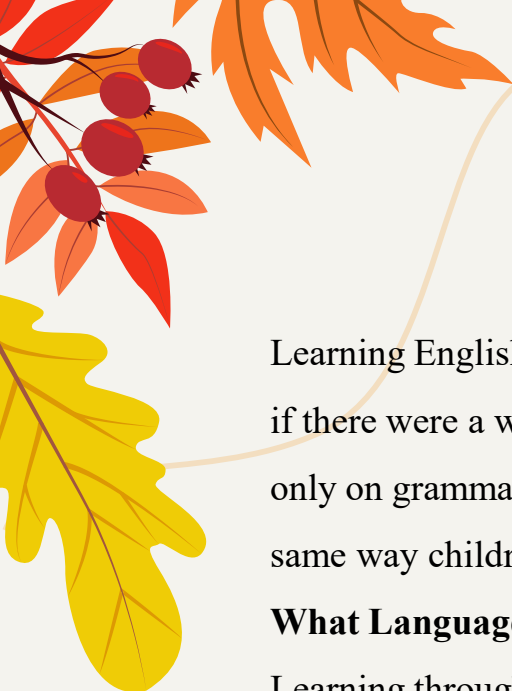
A quick Google search will help you find lots of interactive idiom games that your students will enjoy playing. Here are two that I think are particularly good:

www.vocabulary.co.il/idioms/

www.funbrain.com/idioms/

The English language is dynamic and constantly changing, and we can see that with the use of idioms. Depending on the context, some idioms may be considered old-fashioned, while others are current and relevant. As teachers, we can use idioms for teachable moments like talking about which expressions are currently or frequently used by speakers in the country in which we are teaching. You can also use idioms to show how metaphorical and creative the English language can be. Try to add a few idioms as part of a mini-lesson or as an engaging activity by using any of the methods above to help your students build a more diverse vocabulary, and to develop a more flexible range and use of the English language.

Learning English Through Immersion

Prof. Hamboussi Liliana

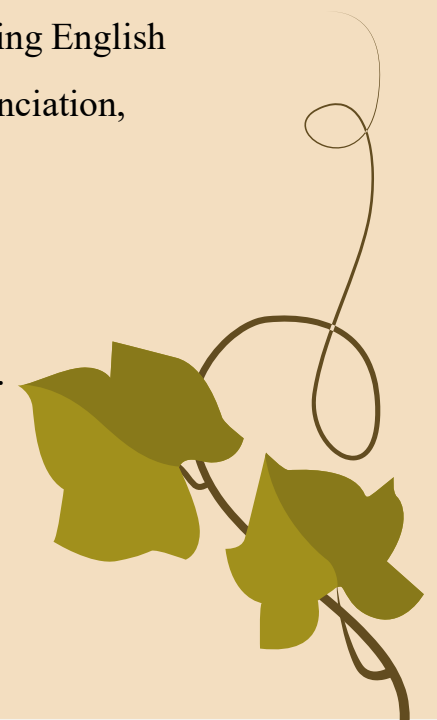
Learning English can sometimes feel like climbing a steep mountain—full of rules, exceptions, and endless vocabulary lists. But what if there were a way to make the process more natural and enjoyable? That's where **language immersion** comes in. Instead of focusing only on grammar books and translations, immersion surrounds you with English in your daily life, helping you absorb the language the same way children learn their first one—naturally and effortlessly.

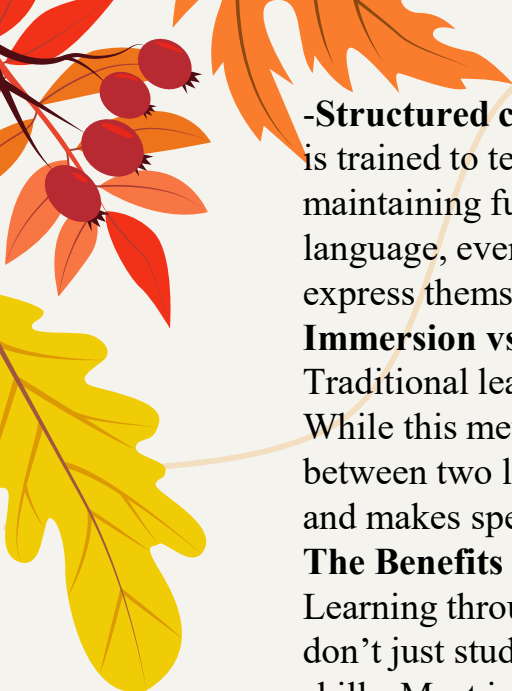
What Language Immersion Involves

Learning through immersion means living with the language as much as possible. You listen, speak, read, and think in English throughout the day. Rather than memorizing grammar rules, you begin to *feel* them through context. For example, by watching English movies, listening to songs, or chatting with friends in English, you unconsciously pick up correct sentence structures, pronunciation, and vocabulary. Over time, English becomes less of a “foreign language” and more of a familiar part of your daily life.

How to Create an Immersive Environment

Immersion doesn't always require traveling abroad. You can build your own English-rich environment anywhere:

- **Media Exposure:** Watch English films and TV shows with subtitles, listen to podcasts, or read English books and articles.
 - **Music and Entertainment:** Learn lyrics, sing along, and try to understand their meanings.
 - **Daily Practice:** Label objects in your home with their English names or set your phone and apps to English..
-

-Structured class lessons taught by an accredited teacher can also make a significant difference. A qualified instructor who is trained to teach children from early years through adolescence can adapt lessons to each developmental stage while maintaining full English immersion. Such teachers know how to create understanding without using the learner's maternal language, even with beginners. This approach builds comprehension skills naturally and encourages students to think and express themselves directly in English.

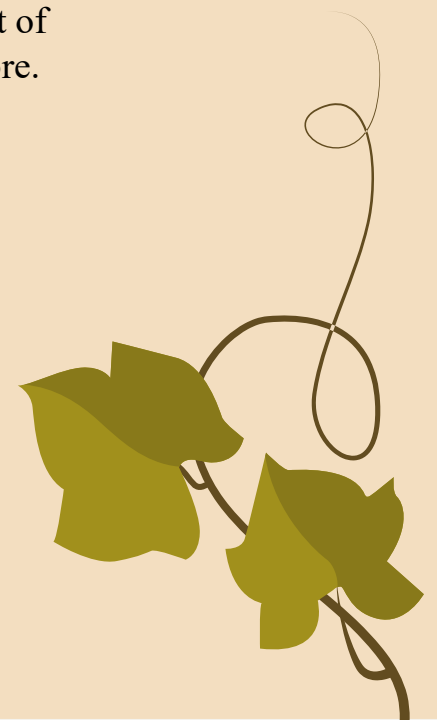
Immersion vs. Translation

Traditional learning often depends on translation—thinking first in your mother tongue, then converting sentences into English. While this method may help at the beginning, it can slow down real communication because your brain is constantly switching between two languages. Immersion, on the other hand, trains you to think directly in English, which speeds up understanding and makes speaking more fluent and spontaneous.

The Benefits of Immersive Learning

Learning through immersion accelerates progress because you are constantly exposed to the language in real situations. You don't just study words—you *experience* them. This leads to better pronunciation, natural grammar use, and improved listening skills. Most importantly, immersion builds confidence. You stop worrying about mistakes and start communicating more freely. In short, **learning English through immersion** transforms the language from a school subject into a living, breathing part of your world. By surrounding yourself with English every day, you'll not only learn faster but also enjoy the journey far more.

Bibliography:

1. Krashen, Stephen D. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Pergamon Press, 1982.
 2. Nation, I. S. P. Learning Vocabulary in Another Language. Cambridge University Press, 2001.
 3. Lightbown, P. M., & Spada, N. How Languages
-

Literatura ca spațiu al imaginației și al formării: elevii noștri la Concursul de Proză Fantastică „Aurel Antonie”

Prof. Ioan Elena

Participarea la activități culturale și literare reprezintă o oportunitate valoroasă pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor, oferindu-le contextul ideal pentru a-și descoperi vocea interioară și pentru a-și exprima ideile într-un mod creativ și original.

În acest spirit, un grup de elevi din școala noastră a luat parte la Concursul de Proză Fantastică „Aurel Antonie”, un eveniment de prestigiu care aduce în prim-plan talentul tinerilor scriitori și frumusețea imaginarului literar.

Festivitatea de premiere s-a desfășurat la Biblioteca Națională a României, într-un cadru deosebit, plin de emoție și inspirație. Elevii au avut ocazia să se întâlnească cu scriitori contemporani, profesori, mentori și colegi pasionați de literatură, într-un schimb de idei și experiențe care le-a deschis noi perspective asupra artei scrisului.

Un moment deosebit de apreciat a fost publicarea lucrărilor elevilor într-un volum dedicat concursului, un gest de recunoaștere a talentului lor și o dovadă că munca, perseverența și pasiunea pentru literatură sunt răsplătite.

Faptul că poveștile lor au fost tipărite alături de cele ale altor tineri creatori reprezintă nu doar o validare personală, ci și o motivație pentru a continua să scrie și să-și perfecționeze stilul.

Participarea la astfel de concursuri contribuie în mod semnificativ la dezvoltarea competențelor cheie ale elevilor:

- Competențe de comunicare în limba română, prin exersarea exprimării clare, coerente și expresive;
- Competențe culturale și de sensibilizare artistică, prin contactul direct cu texte literare, autori și evenimente culturale;
- Gândire critică și creativă, prin capacitatea de a construi lumi ficționale și de a da viață unor idei originale;
- Autonomie și spirit de inițiativă, prin asumarea unui proiect literar individual și prin prezentarea acestuia în fața unui public;
- Competențe sociale și civice, prin colaborarea cu alți participanți, prin respectul față de munca altora și prin implicarea activă în viața culturală a comunității.

Astfel de experiențe consolidează încrederea elevilor în propriile forțe și le oferă ocazia de a înțelege că literatura nu este doar o disciplină școlară, ci un mijloc de a comunica emoții, valori și viziuni despre lume.

Evenimentul de la Biblioteca Națională a fost nu doar o competiție, ci și o sărbătoare a creativității și a pasiunii pentru cuvântul scris. Le mulțumim organizatorilor pentru oportunitatea oferită și îi felicităm pe elevii noștri pentru implicare, seriozitate și talent. Prin astfel de activități, școala își confirmă misiunea de a forma tineri sensibili, reflexivi și dornici să contribuie la viața culturală a societății.

Educația fizică prin joc– Funcțiile jocurilor de mișcare în Educația fizică

Prof. Mircea Cristian Pavel

Jocurile au o importanță deosebită instructiv-educativă dar și o mare valoare pedagogică cunoscută și apreciată. Folosirea jocurilor ne oferă următoarele avantaje: folosirea pe scară largă a mișcărilor de bază, oreganizarea și aplicarea în formele cele mai potrivite și variate pentru diferite verigi ale lecției, încadrarea elevului într-un colectiv de joc, pregătindu-l colectiv pentru colectivitate, transmiterea elevilor prin intermediul jocurilor nenumărate cunoștințe, deprinderi și priceperi motrice, deprinderi despre igienă dar și calități psihice ce ajută la formarea caracterului și a personalității.

Funcțiile jocurilor de mișcare:

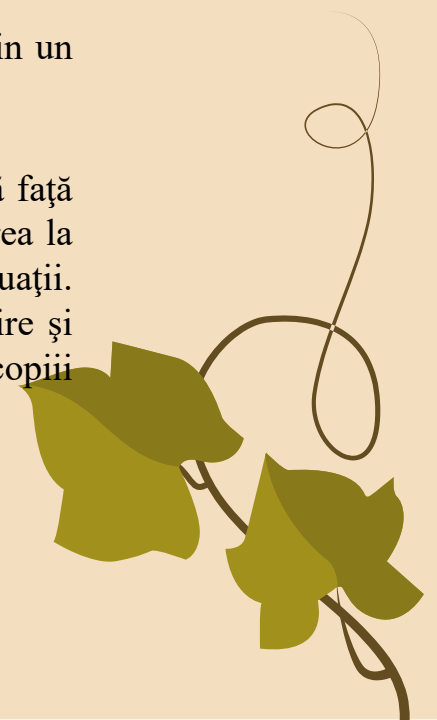
Funcția de dezvoltare fizică - În perioada vârstei copilăriei preșcolare și a copilăriei școlare, dezvoltarea fizică este stimulată în mod deosebit prin joc. O capacitate optimă de mișcare indică o stare fizică și funcțională bună a organismului copilului, a sistemului locomotor, a sistemului cardiovascular și respirator. Un copil care nu se joacă, care nu poate fi activ, este suspectat de unele probleme de sănătate, copilul sănătos nu are nici o restricție la mișcare: având un corp puternic, viguros, el posedă energie pentru a face tot ce își dorește, fiind încântat de participare la activitățile ludice, pentru copiii agitați, se recomandă participarea la jocuri de mișcare. Câștigurile în planul fizic al sănătății copilului, acumulate prin activitățile pe care trebuie sau dorește să o presteze; de asemenea copilul care se joacă este „împlinit” și mai bine dispus spre studiu, doarme mai bine, se reface mai ușor și are un apetit stabil, fără capricii, el poate alterna activitatea cu relaxarea, în virtutea coordonatelor normale de viață.

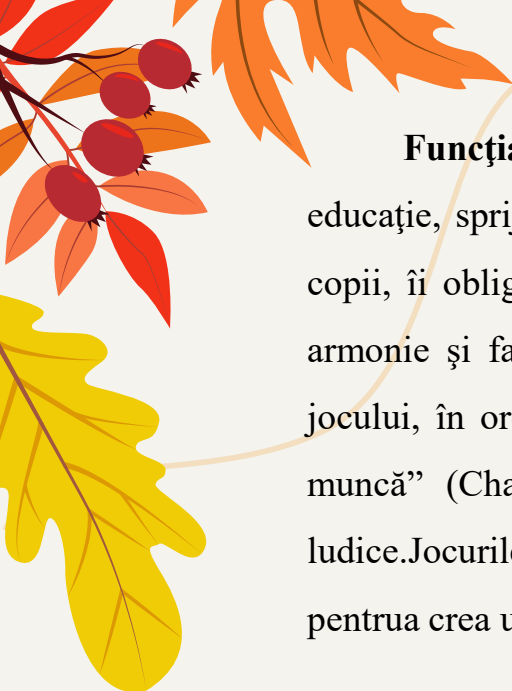

Funcția de dezvoltare motrică - Activitatea specifică a copiilor este joaca respectiv jocurile, cele de mișcare fiind deosebit de agreate, la această vârstă acestea constituind prilejul cel mai potrivit pentru însușirea deprinderilor motrice de bază și utilitar aplicative. Jocurile de mișcare utilizează deprinderile naturale, primare, de mers, de alergare, săritură și aruncare; în jocuri, copiii aleargă, sar, escaladează, împing, trag, prind, aruncă, manipulează obiecte de diferite mărimi cu ajutorul segmentelor pe diferite traiectorii de deplasare, în competiție cu sine sau alți copii.

Funcția de dezvoltare cognitive - Dezvoltarea cognitivă este dificil de studiat, deoarece nu poate fi observată direct dar este evident faptul că la elevii c preșcolari, școlarii mici și mijlocii, prin simpla explorare a mediului înconjurător, jocurile de mișcare contribuie la dezvoltarea intelectuală. Relația dintre mișcare și cunoaștere este susținută și de teoreticieni precum Piaget și Berlyne, care prin teoriile lor, susțin faptul că jocul este o activitate în care copiii sunt autostimulați și mențin un nivel optim al interesului pentru cunoașterea și explorarea, prin contact fizic, emoțional și social, a mediului.

Funcția de dezvoltarea a afectivității - Prin jocurile de mișcare (jocuri de competiție, cu reguli), copiii învață să facă față potențialelor situații și relații dificile, care ar putea să apară în viața cotidiană. Un efect principal produs prin participarea la jocuri de tip dinamic, este acela al creșterii spiritului de autoritate, de stăpânire, asupra unui sistem de interrelații și situații. Succesul sau neșansa copiilor, în deznodământul jocurilor de mișcare, devine un motiv de acomodare afectivă, întărire și acceptare a situației respective, cu un corespondent în viața reală; aceste situații îi maturizează și îi „protejează”, deși copiii uită repede și sunt dispuși la noi angajamente

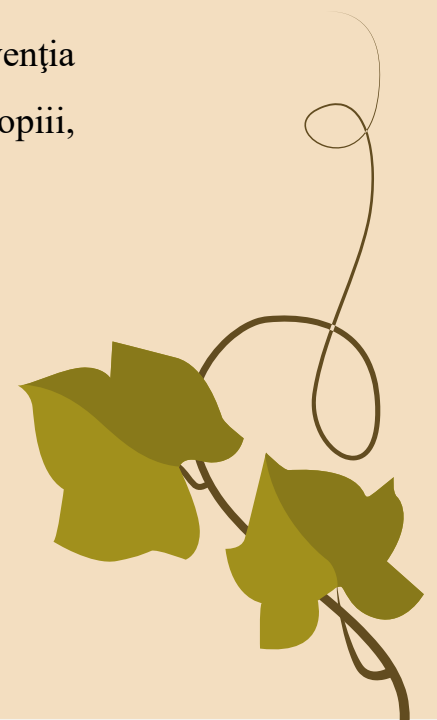

Funcția de socializare - Jocurile dinamice, cu structuri și reguli conforme vârstei, nivelului de înțelegere și de educație, sprijină această componentă a personalității copilului. Dorința copiilor de a participa la jocuri de mișcare cu alți copii, îi obligă să-și modifice și controleze acțiunile, să se elibereze de egocentrismul dominant și să aibă o implicare în armonie și fairplay cu opozanții. Jocurile de mișcare impun regula ordinii, care favorizează acțiunile EU-lui; în spiritul jocului, în ordine, copilul se exprimă mai bine, se manifestă mai eficient „actul executat după o regulă, fiind pentru el o muncă” (Chateau, 1967). Regula impune ordine în spațiul de joc, păstrând caracterul și valoarea acestei activități ludice. Jocurile de mișcare satisfac nevoia de activitate comună a copiilor și adesea, ei își adaptează jocurile, negociind reguli, pentru a crea un joc așa cum îl doresc.

Funcția de emulație și plăcere - În viața cotidiană, sedentarismul și inactivitatea fizică domină comportamentul adulților faptul fiind sesizabil și în activitatea copiilor, din cauza modificării pattern-urilor jocurilor, prin intervenția mijloacelor tehnice moderne. Și totuși jocurile de mișcare, rămân activitățile cele mai plăcute și accesibile pentru toți copiii, producând efecte imediate dar și de durată.

Bibliografie:

- Prodea Cosmin, 2010, Suport de curs- Educație fizică prin joc, UNIVERSITATEA BABEȘ-BOLYAI CLUJ-NAPOCA FACULTATEA DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT, Cluj-Napoca
 - Chirilă, I., (1995) – „Educația prin jocuri de mișcare”, Editura Didactică și Pedagogică, București;
-

Transmiterea mesajului

Prof. Nistor Decebal

În continuarea articolului anterior, dedicat lecției introductive – axată în principal pe captarea atenției – îmi propun de această dată să dezvolt o perspectivă personală asupra modului în care conținutul lecției poate fi transmis și asimilat într-un mod cât mai eficient și semnificativ pentru elevi.

Presupunând că momentul cheie al captării atenției a avut deja loc, mă aflu în acel punct de cotitură al lecției în care trebuie să încep „să livrez conținutul”. Este momentul în care, teoretic, clasa ar trebui să fie pregătită să primească informația, să o înțeleagă și să o integreze în propriul sistem de referință.

Ajung la partea în care introduc **elementele limbajului plastic** (un exemplu pur întâmplător, poate fi oricare altă lecție care are un element obscur în descriere, sau cel puțin mai greu de conturat pentru elev) – punctul, linia, forma, pata de culoare, și mai departe. Le rostesc rar, cu o anume intenție, ca și cum aș invita clasa să pășească într-un teritoriu nou, dar promițător. Reacția nu întârzie să apară: în rîndul elevilor se simte o ușoară neliniște, iar cuvîntul „limbaj” pare să fi stîrnit o nedumerire colectivă (exact cum am anticipat, pe baza experiențelor anterioare). Observ expresii ezitante, priviri care caută confirmare la colegi, o ușoară încordare. Acesta este momentul; curiozitatea este stîrnită, urechile sînt asmuțite, copiii sînt pregățiți, caută să înțeleagă.

Nu forțez mersul înainte. Mă opresc. Întreb simplu:
– „Ce credeți că înseamnă limbaj plastic?”

Răspunsurile ezită să apară, și chiar când vin, sînt timide sau nesigure. Aici intervine o alegere didactică esențială: **nu insist pe definiție, ci construiesc sensul din apropiere.**

Le propun o paralelă. Întreb din nou:

- „Cum comunicăm între noi?”
- „Prin cuvinte”, răspund unii.
- „Prin gesturi”, spun alții.
- „Prin emoții”, adaugă cineva.

Îi privesc cu atenție și spun:

- „Exact! Iar în artă, comunicarea nu se face prin cuvinte, ci prin puncte, linii, forme și culori. Acestea sînt *cuvintele* limbajului plastic.

În acel moment, simt o relaxare subtilă în atmosferă. Am reușit să traduc ceea ce părea abstract într-o formă familiară, atît de ușor de înțeles. **Analogia** - iată unul dintre cele mai simple și eficiente instrumente pedagogice pe care le folosesc în astfel de momente. De acum nu mă grăbesc să trec mai departe; prefer să las ideea să “respire”.

Literatura ca observator social

Prof. Pierșinaru Cristina

Literatura nu este doar o formă de exprimare artistică, ci și un instrument de observație și analiză a realităților sociale. Prin intermediul poveștilor, personajelor și conflictelor, scriitorii pot surprinde tensiuni economice, inegalități, prejudecăți, norme culturale și transformări istorice, oferind cititorilor o oglindă a societății.

În “Beloved” de Toni Morrison, literatura observă și redă efectele dureroase ale sclaviei asupra indivizilor și comunităților afro-americane, ilustrând traumele transgeneraționale și complexitatea alegerilor morale în condiții de opresiune.

În “Moara cu noroc” de Ioan Slavici, textul surprinde tensiunile sociale și economice din mediul rural transilvănean, evidențiind lăcomia, corupția și constrângerile morale care influențează viața oamenilor obișnuiți.

În romanele lui Charles Dickens, cum ar fi “Oliver Twist”, naratorul surprinde viața clasei muncitoare din Anglia victoriană și condițiile extrem de dificile în care trăiau copiii și săracii. Prin povestea lui Oliver și a altor personaje, Dickens denunță inegalitățile sociale, exploatarea și nedreptățile instituționale, evidențiind efectele corupției și ale sărăciei asupra oamenilor obișnuiți.

Prin analiza acestor opere, elevii pot învăța să vadă literatura nu doar ca o colecție de povești, ci ca o modalitate de înțelegere a societății, a valorilor morale și a problemelor sociale.

Dezvoltarea gândirii critice și a empatiei prin aceste exemple le permite să interpreteze nu doar mesajul artistic, ci și implicațiile sociale și istorice ale textelor literare.

De asemenea, discuțiile și reflecțiile pe această temă încurajează elevii să facă conexiuni între literatura studiată și realități contemporane, stimulând o înțelegere mai profundă a fenomenelor sociale.

Beneficiile corurilor școlare

Prof. Răducanu Anamaria

Există puține lucruri mai frumoase decât sunetul unor voci care se completează armonios. Corul școlar nu este doar un grup care cântă împreună, ci devine o **familie muzicală**, în care fiecare voce contează și fiecare copil își găsește locul. Într-un cor, elevii învață mult mai mult decât note și ritmuri – învață **să asculte, să coopereze, să aibă încredere atât în propriile abilități, cât și în cei din jur.**

Cântatul în cor dezvoltă în primul rând **spiritul de echipă**. Nicio voce nu este mai importantă decât alta, iar succesul întregului ansamblu depinde de echilibrul dintre ele. Copiii învață să se sincronizeze, să își adapteze volumul, să intre la momentul potrivit și să susțină grupul atunci când este nevoie. Este o lecție de colaborare autentică, care îi pregătește pentru viață – pentru momentele în care va trebui să lucreze în echipă, să aibă răbdare și să contribuie la un scop comun.

În același timp, corul cultivă **disciplina**. Repetițiile constante, atenția la indicațiile dirijorului și dorința de a perfecționa fiecare detaliu îi învață pe copii că progresul vine doar prin perseverență. Cântatul împreună cere ordine, concentrare și respect – față de dirijor, față de colegi și față de muzică însăși.

Dar poate cel mai important beneficiu este **creșterea încrederii în sine**. Mulți copii descoperă în cor o voce pe care nu știau că o au. Prin experiența scenei, prin aplauze și prin sentimentul de apartenență, încep să creadă mai mult în forțele proprii. Cântatul le dă curaj să se exprime, să fie vulnerabili, dar și puternici în același timp.

Și, dincolo de toate acestea, corul aduce **bucuria de a cânta împreună**. Este un moment în care zeci de respirații devin una singură, în care emoțiile se transmit fără cuvinte și în care fiecare zâmbet devine parte din muzică. Când vocile se unesc, inimile bat la unison.

Corul nu este doar o activitate artistică – este o **lecție de viață**. Ne învață că armonia se construiește prin ascultare, că frumusețea se naște din echilibru și că împreună putem crea ceva mult mai mare decât am putea vreodată singuri.

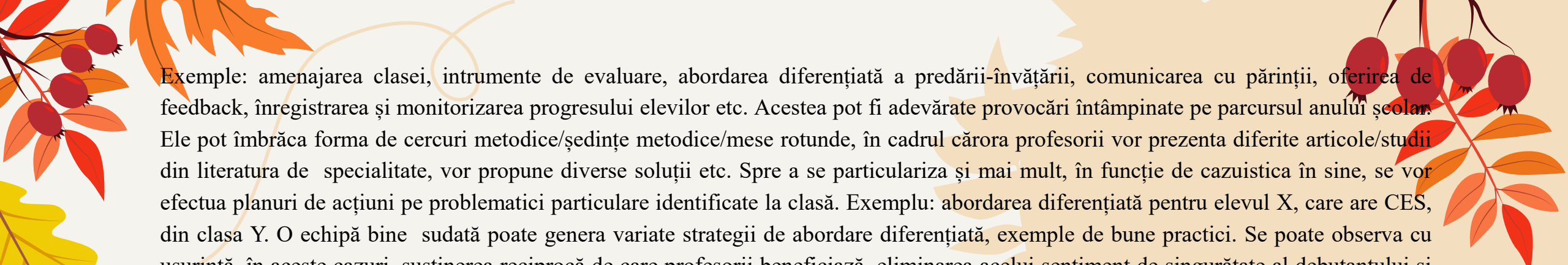

Colaborarea dintre profesori și impactul ei asupra învățării

Prof. Sîrbu Laura

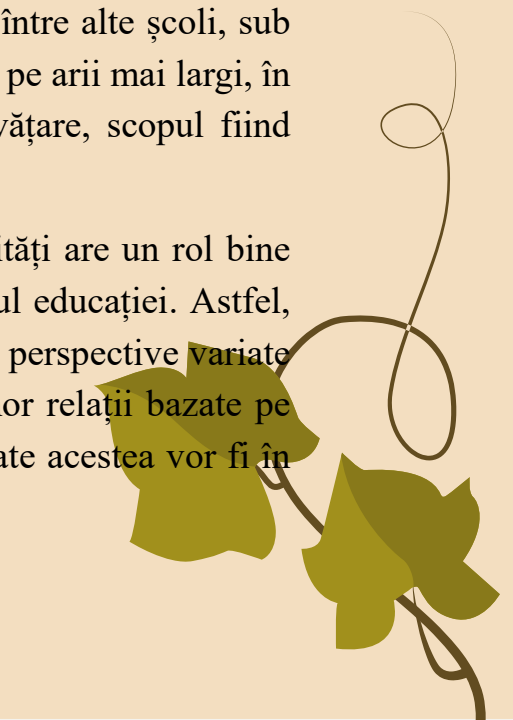
Ce se întâmplă atunci când profesorii care predau la o clasă colaborează? Sunt efecte asupra procesului de învățare? Cum pot colabora cadrele didactice? La aceste întrebări articolul de față își propune să găsească răspunsuri.

Sunt studii care au analizat acest aspect. Unul dintre ele este "Reforma curriculară"(OECD-2020). În cadrul său au fost identificate următoarele: atunci când cadrele didactice colaborează, se generează o atmosferă pozitivă. Profesorii sunt angrenați în obiective comune, axați pe optimizarea procesului didactic. Se bucură de sprijinul reciproc, ca într-o comunitate funcțională, cu discuții în jurul temelor didactice, preocupați să identifice soluții la problemele cu care se confruntă la clasă. Cadrele didactice fac schimb de bune practici în acest context al colaborării și cooperării, fiind angrenați într-un proces de învățare continuă. Ar trebui să existe politici la nivelul școlilor care să încurajeze colaborarea dintre profesori. Un scop principal, comun, ar fi îmbunătățirea învățării în rândul elevilor, urmărirea progresului înregistrat de fiecare în parte. Abordările pedagogice vor fi proiectate în echipe de lucru în rândul cadrelor didactice, existând un dialog profesional continuu. La nivelul comisiilor metodice se realizează cel mai bine cele de mai sus, la nivel de catedră. Se pregătesc planificări, planuri de lecție în comun, resurse didactice. Ar fi util ca fiecare echipă să identifice problema comună pe care au remarcat-o la clasele la care predau, să propună pași de rezolvare ai acesteia. Interasistențele au un rol bine determinat, ele oferind oportunitatea observării unor demersuri didactice și metodice variate, ca schimb de experiență. După fiecare interasistență se va crea un moment de reflecție și de feedback. Analiza se va concentra obiectiv pe scopul lecției, fără implicări subiective, personale. Rezultatele colaborării pot fi cuprinse în ghiduri de bune practici și diseminate în rândul colegilor din școală, indiferent de disciplina predată. Existența unor proiecte multidisciplinare la clasă constituie un alt context de colaborare. Alegerea proiectelor se va face doar după ce se consultă nevoile elevilor, pornindu-se de la realitatea de la clasă. După ce s-a ales tema proiectului și s-a încheiat echipa de profesori, se vor formula obiectivele proiectului, planul acestuia, etapele de derulare. Nu se va omite evaluarea periodică, monitorizarea permanentă. În Japonia, există, de peste un secol, modelul Lesson Study, model preluat și de alte țări. El se bazează pe patru etape: planificare(există o planificare colaborativă, realizată împreună de toți profesorii), predare și observație(interasistențe), reflecție, revizuire și implementare. La nivel de școală, conducerea poate lua inițiativa și solicita cadrelor didactice să revizuiască metodele de predare, în concordanță cu politicile educaționale ale unității de învățământ. Alteori, pot fi teme de interes comun, subiecte cu care profesorii se confruntă la ore

Exemple: amenajarea clasei, instrumente de evaluare, abordarea diferențiată a predării-învățării, comunicarea cu părinții, oferirea de feedback, înregistrarea și monitorizarea progresului elevilor etc. Acestea pot fi adevărate provocări întâmpinate pe parcursul anului școlar. Ele pot îmbrăca forma de cercuri metodice/ședințe metodice/mese rotunde, în cadrul cărora profesorii vor prezenta diferite articole/studii din literatura de specialitate, vor propune diverse soluții etc. Spre a se particulariza și mai mult, în funcție de cazuistica în sine, se vor efectua planuri de acțiuni pe problematici particulare identificate la clasă. Exemplu: abordarea diferențiată pentru elevul X, care are CES, din clasa Y. O echipă bine sudată poate genera variate strategii de abordare diferențiată, exemple de bune practici. Se poate observa cu ușurință, în aceste cazuri, susținerea reciprocă de care profesorii beneficiază, eliminarea aceluia sentiment de singurătate al debutantului și nu numai, sudarea echipelor. Aceste grupuri de colaborare se transformă în grupuri de învățare și de dezvoltare profesională continuă. Așa se naște o cultură de colaborare în școală în care, beneficiarii principali sunt elevii. Pentru ca ea să poată fi realizabilă conducerea unității de învățământ trebuie să asigure timp și resurse alocate ședințelor profesorilor, dar și ore în orarul elevilor, spre implementarea diferitelor proiecte. Pot fi utilizate platforme digitale, spre o comunicare eficientă, de tip colaborativ(Google Docs, Microsoft Teams). Mentoratul pentru profesori rămâne un aspect extrem de important. Oportunitățile pentru colaborare nu apar din senin. Ele trebuie create de oamenii din acea școală, indiferent de rolul pe care aceștia îl au. Această colaborare poate merge și mai departe, între alte școli, sub forma diferitelor parteneriate. Astfel, școlile se vor transforma în resurse vii de idei, bune practici, ce vor fi împărtășite pe arii mai largi, în funcție de dimensiunea parteneriatului respectiv. Profesorii se vor concentra pe elevi, pe progresul acestora în învățare, scopul fiind optimizarea rezultatelor elevilor.

Școala trebuie privită ca o comunitate, pentru ca rezultatele învățării să fie bune. Fiecare membru al acestei comunități are un rol bine stabilit și, pentru a genera calitate, trebuie ca fiecare să-și îndeplinească rolul. Elevii și profesorii sunt parte din sensul educației. Astfel, trebuie cultivată și dezvoltată cu grijă o relație interpersonală profesor-elev. Colaborarea dintre cadrele didactice aduce perspective variate asupra demersului didactic inițiat individual. Profesorii vor simți că fac parte dintr-o comunitate prin dezvoltarea unor relații bazate pe încredere și empatie, va exista o stare de bine în școală, un climat armonios, lărgindu-se orizonturile pedagogice. Toate acestea vor fi în folosul elevilor, deoarece strategiile didactice se vor optimiza, impactul asupra învățării fiind unul benefic.

12 life-saving sentences we should ALL teach for World Mental Health Day

Prof. Stamate Florina

On 10th of October we celebrated World Mental Health Day.

This is the perfect opportunity to teach students HOW to ask for help.

To demystify struggle.

To normalize saying “hey, I’m actually not alright...”

And it doesn’t matter where you teach, what you teach, when you teach, how you teach... you teach students who are struggling mentally.

These are the kinds of things I teach my own students (and hope to teach my own little one when she’s a little older).

And I have seen just how impactful it can be to give them the language to ask for help.

Asking for help can be so tough. Especially for students who don’t have the right language. OR maybe they don’t quite understand the feelings they are having. But with 1 in 4 primary and 1 in 3 secondary students struggling with high level of anxiety or depression, it’s so important they know how to say “I’m not okay... I need help.”

First, I tell them: “It’s not always easy to ask for help, especially when you’re not feeling like yourself. You might not know how to explain it, or even what you need. That’s ok. You don’t have to have all the answers.”

Then I teach them these **12 sentences to help start the conversation**. I teach them how to reach out for help.

- “I’m not okay right now, can we talk?”
- “I’m having a rough day and just need someone to hang out with.”
- “I don’t know what’s wrong, but I don’t feel like myself.”
- “Can we sit together? I don’t really want to be alone.”

I teach them **how to start the conversation**: (If they are ready to talk about it.)

- “I’ve been feeling really low lately and I don’t know what to do.”
- “Things feel really hard, and I need some help.”
- “I think I need to talk to someone about my mental health.”
- “Can you come with me if I go talk to a teacher?”

I teach them **how to ask for what they need:** (If they aren't ready to talk about it.)

- “I’m not ready to talk, but I don’t want to be alone.”
- “I just need someone to sit with me today.”
- “I just need someone to listen.”
- “Can we just hang out for now?”

I teach them **what they DON'T have to do:**

- You don't have to explain everything.
- You don't have to feel “bad enough” to ask for support.
- You don't have to go through it alone.
- You don't have to be okay right away.

And finally, I give them some **tangible next steps** if they need them:

- Talk to a friend, trusted adult, teacher, or school counselor.
- Write down how you're feeling if the talking is hard.
- Take a break, go for a walk, or do something calming.
- Remind yourself: You matter. Your feelings matter. You're allowed to ask for help.

The most important thing? Is to just make sure we are opening up the conversation, demystifying mental health struggles, and normalizing seeking help. This in itself can be life changing.

5 Mituri demontate despre învățarea limbilor străine

Prof. Ursu Rodica

Există multe idei eronate despre învățarea unei limbi noi, iar unele dintre ele pot face ca ambiția de a deveni fluent să pară imposibilă. Însă nu este atât de dificil să înveți o limbă nouă precum se prezintă adesea.

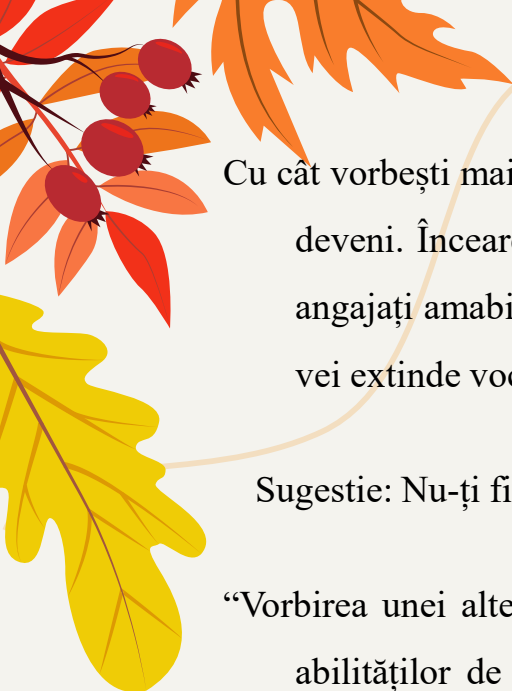
“Ai nevoie de un talent natural pentru a vorbi fluent o limbă”. Un simț natural pentru limbi poate fi de ajutor, dar cu siguranță nu este indispensabil. În realitate, învățarea unei limbi se bazează în mare parte pe practică. Schimbul cultural este, de asemenea, esențial, deoarece multe elemente ale limbii – cum ar fi expresiile uzuale, frazele unice și slang-ul – sunt strâns legate de cultura și istoria unei țări.

Sugestie: Imersiunea în limbă și cultură printr-o excursie lingvistică este una dintre cele mai bune modalități de a deveni fluent și de a dobândi abilități solide, care să dureze o viață întreagă.

‘Învățarea este un proces liniar’. Din păcate, nu e atât de simplu. În unele săptămâni vei simți că faci progrese mari, iar în altele te vei împiedica de anumite reguli gramaticale sau vei avea dificultăți în memorarea vocabularului nou. Drumul în învățarea limbii va avea suișuri și coborâșuri, la fel ca orice altă abilitate nouă. Secretul este perseverența.

Sugestie: Chiar și victoriile mici, precum prima dată când comanzi ceva într-un restaurant în noua limbă, merită celebrate!

“Dacă nu ești fluent, nu are rost să vorbești limba”. Este extrem de important să vorbești limba regulat în timpul procesului de învățare, deoarece acesta este unul dintre cele mai bune moduri de a te îmbunătăți.

Cu cât vorbești mai mult, cu atât mai bun va fi accentul tău, cu atât îți va fi mai ușor să urmărești conversația și cu atât mai încrezător vei deveni. Încearcă să conversezi cu vorbitori nativi în diferite situații, cu prietenii, colegii de clasă, colegii de muncă, precum și cu angajați amabili din cafenele și restaurante. Dacă înveți în străinătate, exersează și cu familia gazdă sau colegii de cameră. Astfel, îți vei extinde vocabularul și vei putea demonstra noile tale abilități.

Sugestie: Nu-ți fie frică să greșești. Cea mai bună învățare vine adesea din greșeli.

“Vorbirea unei alte limbi nu este atât de importantă.” Cercetările arată că învățarea unei alte limbi este excelentă pentru dezvoltarea abilităților de rezolvare a problemelor, empatie și comunicare, și chiar poate proteja sănătatea creierului odată cu înaintarea în vârstă. Permite un schimb cultural și te ajută să intri în contact cu oameni interesanți și minunati pentru a acumula experiențe noi. În plus, îți deschide numeroase oportunități profesionale, precum colaborarea cu echipe internaționale sau relocarea în străinătate.

Sugestie: Asigură-te că incluzi abilitățile multilingve în CV, deoarece angajatorii apreciază atunci când știi o limbă străină.

“Trebuie să înveți de mic copil pentru a deveni fluent.” Este adevărat că de obicei ne este mai ușor să învățăm limbi străine când suntem tineri, deoarece creierul nostru este mai flexibil (neuroplasticitate), dar este posibil să devenim fluenți și ca adulți.

Cu metoda de învățare potrivită, cu atitudine și exercițiu constant, poți vorbi fluent o limbă indiferent de vârstă.

Cum funcționează sistemul de învățământ secundar inferior din Germania?

Prof. Liță Lavinia

Sistemul școlar german este adesea lăudat pentru organizarea sa riguroasă și pentru faptul că le oferă elevilor posibilitatea de a-și croi propriul drum educațional. După școala primară, copiii intră în învățământul secundar inferior, care se desfășoară diferit în funcție de fiecare Land (stat federal). Această etapă acoperă, de obicei, clasele V–IX sau V–X și pregătește elevii pentru trecerea spre nivelul secundar superior.

În Germania, există mai multe tipuri de școli secundare, fiecare cu un profil distinct:

- **Hauptschule**, pentru elevii orientați spre meserii practice,
- **Realschule**, care combină teorie și practică,
- **Gymnasium**, pentru elevii care se pregătesc de studii universitare.

În multe landuri, aceste forme s-au reunit în școli mixte, pentru a oferi elevilor mai multă flexibilitate și sprijin personalizat.

G8 și G9 – două rute posibile spre performanță

După clasa a IV-a, elevii pot intra într-un sistem gimnazial de 8 ani (**G8**) sau 9 ani (**G9**), în funcție de regiune. În ambele variante, clasele V și VI reprezintă o perioadă de probă, în care copiii se familiarizează cu noile materii, metode și cerințe

Profesorii colaborează strâns cu părinții pentru a identifica cea mai potrivită cale de dezvoltare pentru fiecare elev.

Materiile de bază

Programa școlară include discipline precum:

limba germană, matematică, științele naturii (biologie, chimie, fizică), studii sociale (istorie, geografie, politică, economie), limbi străine (engleză și, din clasa a VI-a sau a VII-a, o a doua limbă), religie sau filosofie, artă, muzică și sport.

Începând cu clasa a VIII-a (G8) sau a IX-a (G9), elevii pot alege materii opționale, cum ar fi informatica, o a treia limbă străină sau un curs aplicat pe științe, arte, ori materii practice precum cursuri de bucatarie sau fizica aplicata.

Sprijin individual și dezvoltare personală

Un aspect admirabil al sistemului german este atenția acordată fiecărui elev. Școlile oferă între 10 și 12 ore pe săptămână de sprijin individual, pentru a ajuta elevii să își atingă potențialul și să se orienteze spre domeniul care li se potrivește cel mai bine.

Libertate și responsabilitate

Prin varietatea materiilor și posibilitatea de a alege, sistemul german încurajează elevii să își descopere pasiunile, să devină responsabili și autonomi. Accentul este pus nu doar pe acumularea de cunoștințe teoretice, ci și pe dezvoltarea abilităților practice și a gândirii critice – competențe esențiale într-o lume aflată mereu în schimbare.

Maltumim!